

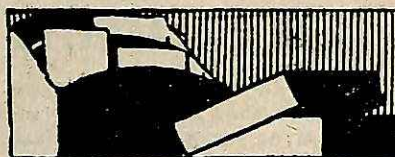
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

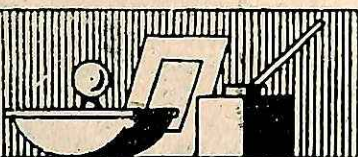
ΑΡ 26
146

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι ωφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδίση και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού!...]
(Ευαγγέλιον)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πώς; έκαμε ο Φίλιππος.
— Μη φοβάσαι τώρα, είπε ο Πή-
τος, ξεκουράσου, παιδί μου, ήσυχα.
Εδώ είσαι σαν στο σπίτι σου...

— Αλλά...
— Δεν θέλω λέει, παραπάνω. Δεν
έχεις τίποτε τώρα, περαστικά σου...

— Που όλοιγο παραμυλιάσατε, εν-
τιμότητα, ψυβόρισε ο Τζέμης ο Δόρ-
δος, πλησιάζοντας στο κρεβάτι του
κροφώστου.

— Σούτ! είπε ο Πήτος, κότερη,
δάχοντας το χέρι του κροφώστου στο
στόμα.

Κι' αμέσως, αλλάζοντας τον τόνο
της φωνής του, ρώτησε:

— Θέλεις να βάλεις κάτι στο στό-
μα σου, Φίλιππε; Κανένα τσάι, καμ-
ιά ρέγκα;

— Μά τί έπαθα λοιπόν; είπε ο Φί-
λιππος.

— Αιτιοποιήσατε, κύριε, στο δικα-
στήριο, απάντησε ο Τζέμης ο Δόρ-
δος.

— Αμέσως όλες ή λεπτομέρειες του
θλιβερού περιστατικού ξανάβησαν στη
μνήμη του Φίλιππου.

— Δάγκωσε τη γλώσσα σου, γέρο
ξεκουτάκη, μουρμούρισε ο Πήτος δι-
νώντας μια δυνατή γροθιά πίσω στις
πλάτες του Τζέμης.

Πήγε έπειτα κοντά στη φωτιά και
άρχισε να τη σκαλίζει. Ο Φίλιππος
τον έκυτταζε και δεν ελεγε τίποτε.

Νόμισε πως είχε ταξιειδψει και κάτι
έκτακτο είχε συμβή στο διάστημα
της απουσίας του.

— Τά ξέρει λοιπόν όλα; ρώτησε
σιγά ο Φίλιππος τον Τζέμη, που δι-
ωφθωνε τα προσκέφαλά του.

— Μάλιστα.

— Όλα;

— Όλα. Τ' άκουσε την ώρα που
παραμιλούσατε.

— Παραμιλούσα, τ' έλες με τ' έρω-
τά σου; είπε τρομαγμένος ο Φίλιπ-
πος προσπαθώντας να σηκωθεί.

— Δεν μπορούσα να κάμω τίποτε,
κύριε, ψυβόρισε λυπημένος ο Τζέμης.
Θέλησα να προλάβω το κακό, αλλά...

— Δεν μπορώ να τον αντικρύσω
στο πρόσωπο, είπε ο Φίλιππος, φοβά-
μαι. Βοήθησέ με...

— Μην κάνετε έτσι, κύριε, καθή-
στε ήσυχα. Κανένας δεν έχει να σας
πειράξει. Νά, έρχεται κι' ο μικρός.

Ο Φίλιππος έγριε πίσω κι' ένα
βλέμμα φοβισμένο και φώναξε:

— Νερό, λίγο νερό...

— Αμέσως, είπε ο Τζέμης ο Δόρ-
δος παίρνοντας από το περβάζι το
άγγείο, όπου είχε βάλει που όλίγον
το σφουγγάρι.

— Στάσου, τί κάνεις αυτό; βί-
και; έκαμε ο Πήτος απρόσδοκός του
ότι τά χέρια τού δοχείου. Πως αν-
θρώπος παύνει ναμλωμένος στο κρε-
βάτι δεν χρειάζεται νερό, αλλά

μπαίνει. Έχω εγώ μπάντι πρώτης
τάξεως κάτω στο ντουλάπι. Μια
στιγμή κι' έφτασα. Μια στιγμή δεν
του κάνει κακό.

— Έστρεψε έξω κι' άρχισε να κατα-
δύνει με καταπληκτική ταχύτητα τη
σκάλα, όπου παρά λίγο νάβριγνε κά-
τω τη Νάνση, ή οποία ανέβαινε να
ιδεί τί συμβαίνει.

Το κοριτσάκι είχε ξυπνήσει στην
κούνια του και βόωνε ήσυχα τα δά-
χyla του.

— Α, α, έκαμε ο Πήτος όλος χα-
ρά, έδω είσαι κατεργάρα μου;

Και δίχως να χάση καιρό, βιαζών-
τας στα χέρια του μια μεγάλη μπου-
κάλα με μπάντι, ανέβηκε στο δω-
μάτιο του άρρώστου πηδώντας τρέ-
χτα τα σκαλοπάτια.

Σ' αυτό το διάστημα ο Τζέμης ο
Δόρδος έπλησίασε τον κύριο του και
του ψιθύρισε κα-
τάχοντας τον στο
μάτιο φοβισμέ-
νο:

— Νά μην το
πληξω, άρρενικό!

— Ποιό; ρώτη-
σε ο Φίλιππος.

— Τό μπράν-
τι.

— Πώς;

— Θα σάς κά-
μη κακό για να
σας έκδικηθώ!

— Προσέδε! Φο-
βούμαι ότι...

Δεν πρόλαβε
όμως ν' αποτε-
λειώσει τη φρά-
ση του, γιατί εκείνη τη στιγμή άκου-
σε στην πλησιάζουσα τα βήματα του
Πήτου, ή οποίος μπήκε έξωφρα μέσα.

Κρατούσε τη μπουκιά με το μπάντι
απ' το οποίο έρριξε μερικές κουτα-
λιές σε μια κούπα. Άρχισε έπειτα
να το ανακατώνει με νερό. Ο Τζέμης
πήρε τη στιγμή αυτή από κάτω ένα
κουμάτι εφημερίδας, έγριψε μερικές
λέξεις με το μολύδι στο περιθώριο και
τό έβαλε κρυφά στο χέρι του δικα-
στού.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε στο
δρόμο καλπασμός αλόγου.

— Είλες ή γιατρός! φώναξε με χα-
ρά ο Τζέμης ο Δόρδος. Και κατέ-
βηκε τρεχάτος τη σκάλα.

Τότε ο Πήτος πλησίασε στο κρε-
βάτι του άρρώστου με το ποτήρι στο

χέρι.

— Πιέ το, παιδί μου, τού είπε.
Είλε δυνάμει από τ'α καλότερα.

— Έλα, γεια σου, μια και κάτω. Α,
είλε μεγάλος ή Θεός!... Δόξα νύχνη
ή Πανάγαθος!...

Λέγοντας αυτά ή Πήτος γελούσε
κι' έκλειψε μάζω.

Ο Φίλιππος κρατούσε υπόδη στη
μάτια του το χεράκι που τού είχε δώ-
σει προσήτερα ο Τζέμης και προσπα-
θούσε να το διαβάση.

— Τι να γράψη τάχα αυτός ή αν-
θρώπος; είπε με άπορία στον Πήτο.

Πήτος και διάβασε το έρω, γιατί έ-
μένας μου θολώσαν τα μάτια.

Ο Πήτος πήρε το χεράκι με το ά-
ριστερό του χέρι, γιατί με το δεξί
του κρατούσε ακόμα το ποτήρι. Έ-
σκυψε κοντά στο τζάκι για να ιδεί κα-
λύτερα τα γράμματα και διάβασε

συλλαβίζοντας
σ' ή ν μαθητής
του δημοτικού
σγολέιου τ'α έ-
ξες:

«Μην πιήτε
το μπάντι. Ο
Πήτος έχει σκο-
πό να σάς δη-
λησιάζω!»...

Μόλις τελεί-
ωσε το διάβα-
σμα ή Πήτος,
άρχισε να γε-
λάει με την
καρδιά του. Μά
αμέσως σχεδόν,
αλλάζοντας την
έκφραση το ή

— Δεν μπορείς να με αγαπήσεις;
Καίτη; τής είπε εκείνος έξωφρα κα-
τάχοντας την στο πρόσωπο με συγ-
κίνησι.

— Σε απάτησα κι' είμαι πρόθυμη
να κάμω ό,τι με διατάξεις, Πήτε...

— Δεν μπορείς να με αγαπήσεις;
την έαναρώτησε αυτός.

— Θα σου είμαι πιστή σύζυγος,
Πήτε, σου το όρκίζομαι, τού άποκρι-
θηκε ή Καίτη άποφρονώντας ν' άπαν-
τήση στην έρώτησή του.

— Δεν σε ρωτώ αυτό Καίτη, σε
ρωτώ αν μπορείς να μ' αγαπήσεις.

Η Καίτη άρχισε να κλαίει.

— Φτάνει, πειρά, φώναξε τότε ή
Πήτος, Δεν θα σε βιάσω καθόλου.
Κάμε όπως θέλεις.

— Είσαι πολύ καλός... Τόσο κα-
λός!... ψιθύρισε ή Καίτη.

— Ναι, έκαμε ότι νομίζεις καλότε-
ρο, συνέχισε ή Πήτος, αφού δεν μπο-
ρείς να μ' αγαπήσεις. Τι να κάμω

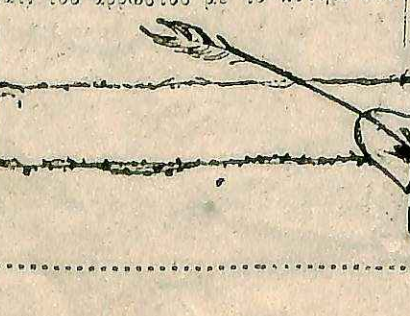
παιδί μου, αφού ή ψυχή σου θά
άνηκε σε άλλον; Άρκετά όμως βά-
σταξε αυτό το παιχνίδι και πρέπει ν'
τελειώση.

Στήλωσε τώρα άπάνω της έπιτα-
κτικά το βλέμμα του και ένώ τά χεί-
λη του έτρεμαν, τής είπε:

— Γιατί λές πως είμαι καλός;
Όχι, δεν είμαι καθόλου καλός. Εί-
μαι σκληρότερος απ' ό,τι φαντά-
ζεσαι.

(Ακολουθεί)

Στ' μεταξύ αυτό ή Καίτη έκρα-

τίετο στη φυλακή.

Την άλλη μέρα το πρωί, ή Πήτος
πήγε να την ιδεί. "Ήθελε κάτι να
της πη, αλλά ήταν άποφρονισμένος να
φερθή σαν άντρας; σ' αυτή την περι-
σταση. Άκολουθώντας το δεσποφύλα-
κα, πέρασε από κάτω σκοτεινούς δια-
δρόμους κι' έφτασε τέλος στο διαμέ-
ρισμά της. Μόλις έμπήκε, την είδε
να σηκώνει ξαφνιασμένη το κεφάλι της
και να την κυττάζει με τρομαγμένο
βλέμμα.

— Δεν έρχομαι να σ' ένοχλήσω,
τής είπε. Αύτον τον έσυγχώρησα,
τώρα συγχώρω και σένα.

— Εσαι πολύ καλός, τού είπε έ-
κείνη με κάποια νευρικήτητα.

— Τόσο καλός, που μου πέρασε
απ' το νου να τον σκοτώσω...

Όλα με ανάγκασαν να το κάμω, αλλά την
τελευταία στιγμή συγκαταθήκα. Τώ-
ρα, όταν το μάθης ή κόσμος, ξέρω πως
θα γελάσει μαζί μου. Πολλοί θα δυ-
σκαλεύουν να το πιστέψουν και θα
με περάσουν για βλάκα. Δεν ήρθα ό-
μως εδώ κι' αυτό το πείσμα. "Ήθε-
λα μόνο να ξέρω...

— Έκείνη σκέπασε το πρόσωπό της
με τά χέρια και είπε με τρεμάμενη
φωνή:

— Κάμε με, ό,τι θέλεις, Πήτε. Εί-
μαι γυναίκα σου και όφειλω να σε ά-
πακούσω.

— Δεν μπορείς να με αγαπήσεις;
Καίτη; τής είπε εκείνος έξωφρα κα-
τάχοντας την στο πρόσωπο με συγ-
κίνησι.

— Σε απάτησα κι' είμαι πρόθυμη
να κάμω ό,τι με διατάξεις, Πήτε...

— Δεν μπορείς να με αγαπήσεις;
την έαναρώτησε αυτός.

— Θα σου είμαι πιστή σύζυγος,
Πήτε, σου το όρκίζομαι, τού άποκρι-
θηκε ή Καίτη άποφρονώντας ν' άπαν-
τήση στην έρώτησή του.

— Δεν σε ρωτώ αυτό Καίτη, σε
ρωτώ αν μπορείς να μ' αγαπήσεις.

Η Καίτη άρχισε να κλαίει.

— Φτάνει, πειρά, φώναξε τότε ή
Πήτος, Δεν θα σε βιάσω καθόλου.
Κάμε όπως θέλεις.

— Είσαι πολύ καλός... Τόσο κα-
λός!... ψιθύρισε ή Καίτη.

— Ναι, έκαμε ότι νομίζεις καλότε-
ρο, συνέχισε ή Πήτος, αφού δεν μπο-
ρείς να μ' αγαπήσεις. Τι να κάμω

παιδί μου, αφού ή ψυχή σου θά
άνηκε σε άλλον; Άρκετά όμως βά-
σταξε αυτό το παιχνίδι και πρέπει ν'
τελειώση.

Στήλωσε τώρα άπάνω της έπιτα-
κτικά το βλέμμα του και ένώ τά χεί-
λη του έτρεμαν, τής είπε:

— Γιατί λές πως είμαι καλός;
Όχι, δεν είμαι καθόλου καλός. Εί-
μαι σκληρότερος απ' ό,τι φαντά-
ζεσαι.

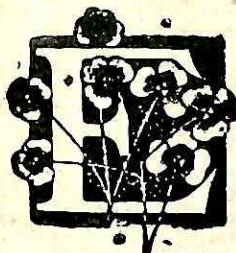
(Ακολουθεί)

Στ' μεταξύ αυτό ή Καίτη έκρα-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΧΙ, ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΝ' ΑΥΤΟΣ!...

ΤΟΥ HUGUES LAPAIRE

ΝΑΣ ήλικι-
ωμένος αν-
θρώπος περ-
νούσε το στε-
νό συνοικιακό
δρόμο, βα-
δίζοντας τοί-
χο-τοίχο και
κουνώντας
διαρκώς δεξιά

κι' άριστερά το κεφάλι του... Τά
χείλη του άνοιγόκλειναν διαρκώς και
απ' το στόμα του έβγαιναν συνεχή
μουρμουρητά και άγχομαχητά. Βλέ-
ποντάς τον κανείς δεν θα μπορούσε
να φαντασθή ότι ή άνθρωπος αυτός,
με τό σχεδόν φτωχικό ντύσιμο, με
το ξεχωρισμένο καπέλλο, κουβαλού-
σε επάνω του μια όλόκληρη περιου-
σία, μια τσάντα που έκανε τό έπα-
νωφόρι του να φουσκώνει και που πε-
ριείχε τας εισπράξεις τής ήμέρας.

Γιατί ή άνθρωπος εκείνος ήταν ο Μι-
χώ, ή πρώτος εισπράκτωρ τής Τρα-
πέζης Μπαλαζέ.

Ο Μιχώ ήταν πρότυπο υπαλλή-
λου, πρόθυμος, εύσυνείδητος, έξυπνος
και δραστήριος και γι' αυτό ή προϊ-
στάμενος και ή συνάδελφοί του τον
άγαπούσαν εξαιρετικά. "Όστος, στην
ιδιωτική του ζωή, ή Μιχώ ήταν πο-
λύ, παραπολύ δυστυχής. Και αίτια
τής δυστυχίας του ήταν ή γυνίς του,
το μοναχικό παιδί του, ή χαϊδεύμε-
νος του Γιώργος.

Στη νεότητά του ή Μιχώ ε'χε
παντρευθή με μια στοργική, τίμια και
δραστήρια νέα, την Κλαρί, που ή-
ταν πρότυπο σύζυγου και νοικοκυράς.

Απ' τον γάμο αυτό γεννήθηκε ένα
χαριτωμένο αγοράκι, ή Γιώργος, τον
οποίον ή δύο σύζυγοι περιέβαλαν με
αφάνταστη λατρεία, όπως συμβαίνει
πάντα όταν ή γυνίς είναι υπερβολι-
κά αισθηματίας και ήχουν ένα μο-
ναχικό παιδί. Για τον έαυτό τους
ναρκόμοιο παιδί. Για τον έαυτό τους
δεν είχαν καμιά φιλοδοξία, είχαν ό-
μως άπέραντες φιλοδοξίες για τον
Γιώργο τους. Έτσι τον έχάιδευαν
πολύ κι' έπροσπαθούσαν να τού δώσουν
την πιο έπιμελημένη ανατροφή. Τά
παιδιά του έπαιζαν με τας εισπράξεις
του σ' έναν ατέλειωτο μο-
νολόγο.

Έτσι καμπουριαστές, τρέμοντες
σύγχωρος, άνοιγόκλεινοντας το στό-
μα και τά μάτια, περνούσε τώρα
τους δρομάκους τής λαϊκής συνοικίας
με την τσάντα τής Τραπέζης με τις
εισπράξεις, χωμένη κάτω απ' το έ-
πανωφόρι του. Κάπου-κάπου κοιτα-
στέκονταν, εκάφρωνε τά μάτια του
στο λιθόστρωτο άφρονισμένο, έπειτα
σήκωνε το χέρι του, έπιανε το μου-
στάκι του και προχωρούσε. Διευθυ-
νταν προς τό μαγαζάκι ενός έπιχυ-
ρωτή, το οποίο φαινόταν ήδη, πέρα
σ' απόσταση εκατό βημάτων.

Ήταν ή τελευταία εισπράξις που εί-
χε να κάνει. Βιαζόταν να τελειώσει
γιατί είχε άρχισει να νυχτώνη κι' ή
Μιχώ έννοιωσε μεγάλη κόπωση. Τά
πόδια του δεν τον βαστούσαν πεί.

Καθώς όμως προχωρούσε στην έ-
κρη-άκρη τού τοίχου, μέσ' απ' τή
σκοτάδα ενός έρημου ύπογειου, ξεπρό-
κυψε ξαφνικά ή Κλαρί, που ή

βαλε έξωφρα μια ύποπτη σκιά με τό
πρόσωπο μουντζουρωμένο και τον δι-
πλώρωσε. Ο Μιχώ με μια ένστικ-
τική κίνησι έφερε τό χέρι στην τσάντα
του. Αλλά ή άπάχης με δύο δυνατά
χτυπήματα στο στήθος τον έρριξε κα-
τά γης και τού έχωσε ένα φίμωτρο
στο στόμα. Έπειτα άρπαιξε την τσάν-
τα με τις εισπράξεις και την άνοιξε
με τό μαχαίρι του.

Την ίδια στιγμή ή Μιχώ έβγαλε
μια ύπόκοψη κραυγή-πόνο, μια
κραυγή τόσο δυνατή, και κάνοντας
μια στενική προσπάθεια πέταξε τό φί-
μωτρο. Τότε ή άπάχης έβγαλε τό
μαχαίρι του και τού το έχωσε μέσα
στις σάρκες του, στο δεξί πλευρό. Ο
Μιχώ έβγαλε άκούρη μια κραυγή κι' έ-
πειτα σωριάστηκε άναίσθητος στο λι-
θόστρωτο.

Ο εισπράκτωρ, όταν έ-
στρεψέ από μια μακρυνά λι-
θομυρία συνήλθε, είδε πως
βρισκόταν έαπλωμένος σ' έ-

να κρεβάτι
νοσοκομείου.

Η έξάν-
τλησις του ή-
ταν τόση, ή-
στε ούτε έν-
νοιωσε καν
τους πόνους
τής πληγής
του.

Σιγά σιγά
άρχισε να θυ-
μάται. Θυμή-
θηκε την επίθεσι τού άπά-
χη και έαφνικά φώναξε με
τρόμο:

— Η τσάντα μου με τις
εισπράξεις! Ω, Θεέ μου!

— Έννοια σου γέρο
μου, τού είπε ή νοσοκόμα,
πού τού έδωκε την πληγή.

Μην ανησυχείς. Ο δολο-
φόνος δεν κατώρθωσε να
χρηστή ή έγκλημά του. Συ-
νήλθη αμέσως, την ίδια στιγμή.

Ένα άδύνατο χαμόγελο φάνηκε
στο πρόσωπο τού δυστυχισμένου γέ-
ρου. Ήταν ήσυχος πεία, αφού είχαν
σωθή τά λεφτά τής Τραπέζης.

Έπειτα από λίγες μέρες, όταν ή
κατάστασις τής πληγής του άρχισε
πεία να καλυτερεύη, τον είδοποιήσαν
ότι θάβονταν ή άστυνόμες τής περ-
φέρειας για να τού πάρη την κατά-
θεσι του για την άπόπειρα.

Πράγματι, έπειτα από δύο ώρες ή
άστυνόμες έφτασε μαζί με τον γραμ-
ματέα του.

— Μπάρελα Μιχώ, είπε, θα μπο-
ρούσε ν' αναγνωρίσεις τον άπάχη;
αν τον έβλεπες μπροστά σου;

— Ήθελαν ναί, κύριε άστυνόμε,
μολονότι δεν τον είδα παρά μόνον για
ένα δευτερόλεπτο. Έκείνο που ξέρω
είλε πως δεν ήταν ούτε χονδρός, ούτε
ψηλός... και είμαι βέβαιος πως

είλε να βγαίνη κάτω απ' το κασέτο
του ένα σουλούφι ξανθών μαλλιών...

— Πες να φέρουν μέσα τον άπά-
χη, διέταξε ή άστυνόμες τον γραμ-
ματέα του.

Έκείνος βγήκε έξω και σε λίγο
δευτερόλεπτα τρεις άστυφύλακες έ-
φεραν έναν νέο άδύνατο, κοκκαλιάρη,
με κίτρινο-μαύρο πρόσωπο και με βα-
βουλωμένα μάγουλα.

Μόλις τον είδε ή τραυματίας, το
πρόσωπό του πήρε μι' άλλοιωτική
έκφρασι. Ανασηκώθηκε λίγο στο
κρεβάτι του, στήριζόμενος στους δύο
άγκυλους του, και στάθηκε άκίνητος
σαν άγαλμα. Άνέπνευε με δυσκολία
και ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά.
Έτοιμη να σπάση...

— Η τρέιες τής
καρδιάς του είχαν ανερθώθη.

— Λοιπόν, μπάρελα Μιχώ, τον ά-
ναγνωρίζεις; ρώτησε ή άστυνόμες.

Μια έκφρασις υπερτάτης αγωνίας
ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπο τού
γέρο Μιχώ, πού τό έλουζε άφρονος ή-
δρωτας. Βράνθηκε πως κατέβαλε μια
υπερτάτη προσπάθεια και με φωνή
βοαχνη έπεί:

— Όχι, όχι! Δεν είν' αυτός...
δεν είν' αυτός!... Ο δολοφόνος ή-
ταν... ναί, ναί... ήταν πιο ψηλός,
πολύ πιο ψηλός απ' αυτόν και μελα-
χροινός... Τά μαλλιά του ήταν κα-
τάμυαυρα!

Και καθώς επρόφερε τά τελευταία
αυτά λόγια, το κεφάλι του έπεσε βα-
ρά επάνω στο προσκέφαλο.

Ο θάνατος πού στεγνώθηκε τά δά-
κρυα και κατευνάζει τους πόνους,
θάνατος ή λυτρωτής είχε κλείσει για
πάντα τά μάτια τού δυστυχισμένου
γέρο, άποτυπώνοντας στο πρόσωπό
του μια έκφρασι τρόμου...

Τότε ή άπάχης που περίμενε με ή-
γωνία την άπάντησι τού θύματος του,
πετάχθηκε άφρανα. Τά μάτια του
φαινονόσαν σαν να πλημμύριζαν
από αίμα, ή μασέλλες του χτυπούσαν
δυνατά και σπασμοί συνεχίζονταν
απ' τήν άπόπειρα.

Μήν ανησυχείς. Ο δολο-
φόνος δεν κατώρθωσε να
χρηστή ή έγκλημά του. Συ-
νήλθη αμέσως, την ίδια στιγμή.

Ένα άδύνατο χαμόγελο φάνηκε
στο πρόσωπο τού δυστυχισμένου γέ-
ρου. Ήταν ήσυχος πεία, αφού είχαν
σωθή τά λεφτά τής Τραπέζης.

Έπειτα από λίγες μέρες, όταν ή
κατάστασις τής πληγής του άρχισε
πεία να καλυτερεύη, τον είδοποιήσαν
ότι θάβονταν ή άστυνόμες τής περ-
φέρειας για να τού πάρη την κατά-
θεσι του για την άπόπειρα.

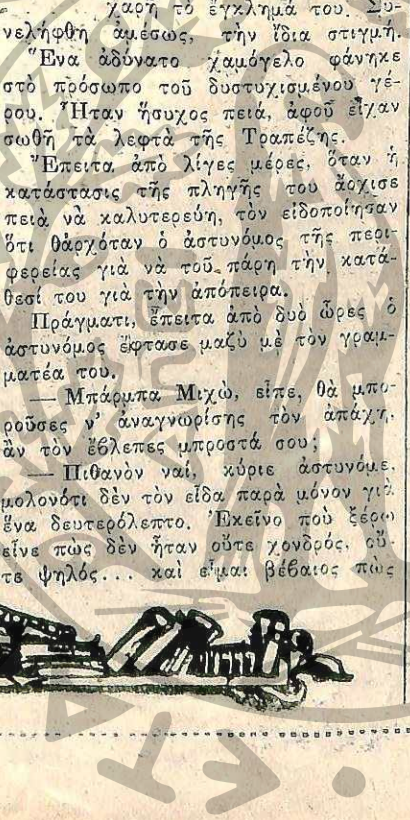
Πράγματι, έπειτα από δύο ώρες ή
άστυνόμες έφτασε μαζί με τον γραμ-
ματέα του.

— Μπάρελα Μιχώ, είπε, θα μπο-
ρούσε ν' αναγνωρίσεις τον άπάχη;
αν τον έβλεπες μπροστά σου;

— Ήθελαν ναί, κύριε άστυνόμε,
μολονότι δεν τον είδα παρά μόνον για
ένα δευτερόλεπτο. Έκείνο που ξέρω
είλε πως δεν ήταν ούτε χονδρός, ούτε
ψηλός... και είμαι βέβαιος πως

Πήδη-ε από ένα παράθυρο κι
έγινε άφαντος.

είδα να βγαίνη κάτω απ' το κασέτο
του ένα σουλούφι ξανθών μαλλιών...

— Πες να φέρουν μέσα τον άπά-
χη, διέταξε ή άστυνόμες τον γραμ-
ματέα του.

Έκείνος βγήκε έξω και σε λίγο
δευτερόλεπτα τρεις άστυφύλακες έ-
φεραν έναν νέο άδύνατο, κοκκαλιάρη,
με κίτρινο-μαύρο πρόσωπο και με βα-
βουλωμένα μάγουλα.

Μόλις τον είδε ή τραυματίας, το
πρόσωπό του πήρε μι' άλλοιωτική
έκφρασι. Ανασηκώθηκε λίγο στο
κρεβάτι του, στήριζόμενος στους δύο
άγκυλους του, και στάθηκε άκίνητος
σαν άγαλμα. Άνέπνευε με δυσκολία
και ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά.
Έτοιμη να σπάση...

— Η τρέιες τής
καρδιάς του είχαν ανερθώθη.

— Λοιπόν, μπάρελα Μιχώ, τον ά-
ναγνωρίζεις; ρώτησε ή άστυνόμες.

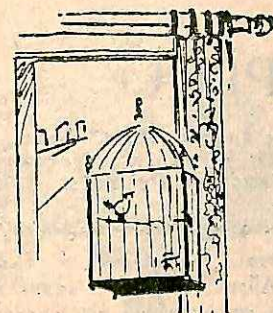

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΑΡΙΘ 17)

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ένας άνδρειος και μερφημένος νέος. Τα πολεμικά κατορθώματα του Δημητρίου. Πώς τον αντί-
μειψε ο Μαξιμιανός. Ο Δημήτριος γίνεται Χριστιανός. Η φυλάκιση του Αγίου μέσα στις ύπαιθρους
στοές. Ο μεγάλος σκορπιός και το άγγελουδι. Η πάλη του γίγαντος Σκύθου και του νεαρού Νέστο-
ρος. Το μαρτύριο δύο Αγίων. Γιατί ο Άγιος Δημήτριος ενομάστηκε Μυροβλήτης, κλπ. κλπ.

Ένας από τους προσφιλεστέρους στο λαό αγίους του μαρτυρολογίου της εκκλησίας μας, είναι και ο Δημήτριος ο Μυροβλήτης, ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης, του οποίου, ως γνωστόν, την μνήμην εορτάζουμε στις 26 Οκτωβρίου.

Ο Δημήτριος κατήγετο από τη Θεσσαλονίκη, οι δε γονείς του ήταν από τους πιο ισχυρούς άρχοντες της πόλεως. Έκτός όμως από την ευγενική του καταγωγή, ο Δημήτριος ήταν προικισμένος με εξαιρετική καλλονή και ξεχωρίζει απ' όλους τους συνομηλίκους του για τη μεγάλη καλωσύνη της καρδιάς του. Έλαβε απ' το σπίτι του πολύ επιμελημένη ανατροφή και, όταν έμεγάλωσε, κατετάχθη, όπως συνήθιζαν να κάνουν β-λοι οι ευγενείς νέοι της εποχής του, στο στρατό, όπου πολύ γρήγορα διεκρίθη σε διάφορες εκστρατείες για την ανδρεία του και την τόλμη του. Τα πολεμικά του κατορθώματα δεν άργησαν να φτάσουν στ' αυτιά του τότε Αυτοκράτορος Μαξιμιανού, ο οποίος, θέλοντας να τον ανταμείψει, γι' αυτά περισσότερο απ' όλους τους άρχοντας της επαρχίας του, τον ανέχευε δούκα βλης της Θεσσαλίας. Παράδοξος όμως ο νεαρός αξιωματικός, μόλις ανέλαβε τα νέα του καθήκοντα, άλλαξε θρησκεία κι' από εθνικός που ήταν πριν, έγινε Χριστιανός. Μέρα και νύχτα δίδασκε φανερά το λόγο του Θεού, χωρίς να λαβαίνει καμιά προσοχή μήν τύχη και το μίσος ο Αυτοκράτωρ. Το κήρυγμα του Δημητρίου είχε τεραστιά επίδραση στο λαό και πολλοί από τους κατοίκους της Μακεδονίας, ακούγοντας τη διδασκαλία του, απεκήρυτταν τα είδωλα και πίστευαν στη νέα θρησκεία.

Έκείνη την εποχή όμως ο Μαξιμιανός, αφού υπέταξε στην εξουσία της Ρώμης τους Σκύθες, άρχισε να περιοδεύει στις διάφορες όχθους πόλεις του Κράτους του. Μεταξύ αυτών επεσκέφθη και τη Θεσσαλονίκη. Τότε μερικοί εθνικοί της πόλεως, θέλοντας να καλοπιάσουν τον Αυτοκράτορα, παρουσιάστηκαν μπροστά του και του κατήγγειλαν ότι ο Δημήτριος, ο οποίος ετιμήθηκε απ' αυτόν μ' ένα τόσο λαμπρό έξωμα, είχε εγκαταλείψει τη θρησκεία των πατέρων του και πίστεψε στον Έσταιρωμένο. Δεν παρέλειψαν μάλιστα να του προσθέσουν ότι έχρηστε φανερά την πίστι του και ότι είχε κατορθώσει να προσελκύσει στο Χριστιανισμό πολλούς Έλληνες. Μόλις τ' άκουσε αυτά ο Αυτοκράτωρ, λυπήθηκε στην αρχή που θύγανε έναν τέτοιον άνθρωπο κι' επειδή δεν πίστευε στα λόγια των εθνικών, διέταξε να του φέρουν τον Δημήτριο μπροστά του, για να μάθει απ' το στόμα του την αλήθεια. Οι εθνικοί έτρεξαν άμέσως με χαρά στο

μέρος όπου συνήθιζε να δίδασκε ο Άγιος και τον έσυραν με άγριο τρόπο μπροστά στον κύριο τους. Ο Δημήτριος στάθηκε άφοβα μπροστά στον Αυτοκράτορα με φωτεινά μάτια κι' άτάραχο πρόσωπο. Απάντησε με αφάνταστη ψυχραιμία στις ερωτήσεις του Μαξιμιανού και του ώμολόγησε ότι ήταν πράγματι Χριστιανός και ότι το θεωρούσε αυτό καύχημά του. Ο Αυτοκράτωρ, ακούοντάς τον να του μιλά με τέτοια γλώσσα, αγανάκτησε και τον απείλησε ότι θα τον βασανίσει και θα τον παιδέψει με πολλούς τρόπους, αν δεν μετανοήσει και δεν επιστρέψει στην πρώτη του θρησκεία. Ο Δημήτριος όμως εξακολουθώντας να μένει αμετάπειστος και να μη λογαριάζει ούτε τις φοβέρες, ούτε και τα μαρτύρια. Τότε ο Μαξιμιανός με την

ελπίδα ότι θα τον κάμει ν' αλλάξει γνώμη, διέταξε να τον κλείσουν μέσα στις ύπαιθρους στοές ενός παλαιού μεγάλου λουτρονός για τιμωρία. Την στιγμή που τον έκλειναν μέσα στην φυλακή του, ο Άγιος είδε μπροστά του έναν τεράστιο σκορπιό, που σήκωσε το κεντρί του για να τον δαγκώσει. Άμέσως σταυροκοπήθηκε και πάτησε το φαρμακερό σκορπιό προφέροντας το όνομα του Χριστού. Τότε του παρουσιάστηκε μπρός του ένα ώμορφο άγγελουδι, κρατώντας χρυσό στεφάνι, και του είπε βάζοντάς το στο κεφάλι του:

—Χαίρε, Δημήτριε, στρατιώτα του Χριστού. Έγχε θάρρος και νίκη τους έχθρούς σου.

Έκείνες τις ημέρες ο Αυτοκράτωρ, κατά τη συνήθεια των προκατόχων του, προκήρυξε τον άγωνα του πεντάθλου, ο οποίος συνίστατο στο τρέξιμο, στο πάλεμα, στο πήδημα, στο ρίξιμο της πέτρας και του κονταριού. Όποιος νικούσε σ' ένα απ' αυτά τα πέντε αγωνίσματα, έλάμβανε μεγάλες τιμές εκ μέρους των επισήμων και του λαού και τ' όνομά του γύριζε θριαμβευτικά στα στόματα όλων. Μεταξύ των άλλων αγωνιστών ήταν και ένας μεγάλος

σώμος και δυνατός Σκύθης, ονόματι Λυαίος, φίλος προσωπικός του βασιλέως. Ο Λυαίος αυτός νικούσε όλους τους αντιπάλους του και αποτελούσε το καύχημα του Αυτοκράτορος, ο οποίος σε κάθε νίκη του έκανε και καινούργια δώρα.

Ένα ώμορφο όμως και νέο παλληκάρι από τη Θεσσαλονίκη, ο Νέστωρ, ο οποίος ήταν κρυφός Χριστιανός και γνώριμος του Δημητρίου, βλέποντας πόσο περηφανεόταν ο Λυαίος για το κατορθώμα του, πήγε στη φυλακή, όπου είχαν κλείσει το Δημήτριο, και ζήτησε την εύλογιά του προκειμένου να βγεί να παλέψει με τον έχθρο της θρησκείας του. Εκείνος του την έδωσε πρόθυμα και του είπε ακόμα ότι θα νικήσει τον αντίπαλό του και θα μαρτυρήσει για την πίστι του. Έτσι ο Νέστωρ βγήκε απ' τη φυλακή

του Αγίου δυναμωμένος πιο πολύ κι' όταν έφτασε εκεί όπου θα γινόταν ο αγώνας, κάλεσε με δυνατή φωνή το Λυαίο να παλέψουν μαζί. Ο Αυτοκράτωρ που παρακολουθούσε τα πάντα από το ύψος του παρατηρητήριου, μόλις είδε ένα παιδί είκοσι χρόνων να έρχεται να προκαλέσει τον πρωταγωνιστή της πάλης, φώναξε κοντά του τον Νέστορα και τον έρωτησε ποιος ήταν ο λόγος, ο οποίος τον έπρωχνε να κάνει αυτή την τρέλλα. Βλέποντας όμως ότι ο νέος έμενε αμετάπειστος κι' ήθελε με κάθε τρόπο να αποκτήσει δόξα νικώντας το Λυαίο, τον άφησε να κάμει ό,τι θέλει. Τότε ο Νέστωρ πλησίασε το φοβερό του αντίπαλο και, πετώντας το πανωφόρι του φώναξε:

—Ο Θεός του Δημητρίου ως μου γίνη βοηθός.

Και, πριν τελείωση το λόγο του, έβγαλε το μαχαίρι του και χτύπησε το Λυαίο στην καρδιά. Μόλις ο Αυτοκράτωρ είδε τον αγαπημένο του φίλο να πέφτει νεκρός, πικρήθηκε πάρα πολύ, σαν να είχε χάσει τη βασιλεία του. Φώναξε λοιπόν κοντά του τον Νέστορα και τον ρώτησε με τι διαβολικές μαγείες είχε

κατορθώσει να καταβάλει το Λυαίο, ο οποίος είχε νικήσει ως τότε όλους ανθρώπους δυνατότερους απ' αυτόν. Εκείνος του αποκρίθηκε με αταραξία ότι τον νίκησε με μόνη τη δύναμη του Χριστού, του αληθινού Θεού. Ακούοντας αυτά τα λόγια ο Αυτοκράτωρ εξωργίστηκε και πρόσταξε έναν άρχοντα, ονόματι Μαρσιανό, να βγάλει το Νέστορα έξω απ' την πόλη και να τον αποκεφαλίσουν. Έτσι και έγινε. Όταν άργότερα ο Μαξιμιανός έμαθε από τους ανθρώπους του ότι ο Λυαίος είχε σκοτωθεί χάρις στις μαγείες του Δημητρίου, έδωσε διαταγή στους στρατιώτες του να πάν στο λουτρόνα και να φονεύσουν τον φυλακισμένο. Οι στρατιώτες υπήκουσαν, πήγαν στη φυλακή και με τα κοντάρια τους άρχισαν να του χτυπούν το κορμί. Η πρώτη κονταριά χώθηκε στο δεξί του πλευρό, στο ίδιο μέρος όπου είχαν πληγώσει και το Χριστό επάνω στο σταυρό. Λέγεται μάλιστα ότι ο Άγιος σήκωσε μόνος του το δεξί χέρι και τους έδειξε το μέρος αυτό, για να τον λογγίσουν εκεί.

Αργότερα ένας δούλος του μάρτυρος, ονομαζόμενος Λούπος, που παρτάσκε στο θανάτο του, έβγαλε από το δεξί δάχτυλο το δαχτυλίδι του Αγίου, έπηρε και το μανδύα από τους ώμους του και τα έφύλαξε, αφού προηγουμένως τα έβούτηξε μέσα στο αίμα του. Με αυτά δε έκαμε πολλά θαύματα στη Θεσσαλονίκη και ενίοτε πολλές αρρώστειες. Μόλις έμαθε αυτό το πράγμα, ο Αυτοκράτωρ έστειλε στρατιώτες να τον πιάσουν και τον απέκεφαλίσαν. Μερικοί χριστιανοί πήραν το λείψανο του Αγίου και με μεγάλες προσφυλές το έκραψαν σ' ένα μέρος του λουτρονός. Το εκκλησιαστικό είναι ότι από το λείψανο του μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, θεία χάριτι, άρχισε να αναβλύζει άφθονο μύρο, το οποίο ποτέ δεν τελείωνε και γιάρτουσε πολλές ασθένειες των πιστών. Ο σημερινός ναός του Αγίου Δημητρίου στη Θεσσαλονίκη έκτισθηκε από κάποιον Λεόντιο, δούκα της Μεγαλοβλαχίας, ο οποίος έζησε στην εποχή του Μ. Κωνσταντίνου. Ο Λεόντιος αυτός υπέφερε από μια τρομερή αρρώστεια και πονώντας δεν έβρισκε γιατρού. Είχε απελπιστεί πια όταν άκουσε μία μέρα για τα θαύματα που έκανε το λείψανο του Αγίου Δημητρίου. Μία και δυό τότε αποφάσισε να πάει με μεγάλη δυσκολία στη Θεσσαλονίκη. Μόλις έφτασε και μπήκε στο μέρος όπου φυλάσσονταν το σώμα του μάρτυρος, άμέσως γιατρεύτηκε. Τότε, θέλοντας να δείξει την ευγνωμοσύνη του προς τον Άγιο, έδωσε άμεση χρηματία και έπαισε το μεγαλοπρεπή εκάينو ναό, ο οποίος εκάη κατά τη μεγάλη πυρκαγιά της Θεσσαλονίκης.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η ΔΙΑΣΗΜΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΚΑΜΑΡΓΚΟ

Τό χαμόγελο της Καμαργκό. Πώς από μελαγχροινή γινόταν ζωνθή. Η πρώτη χορευτική της εμφάνισις. Ο ρόλος της πριγκίπισσας ντε Λίν. Μία συνάντησις δύο αστεράν. Η ζήλεια της δεσποινίδος Πρεβώ. Η «δεσποινίς Σοφία» που ντεμπουτάρει στην Όπερα. Οι θαυμασμοί της μικρούλας χορεύτριας. Από τας Βρυξέλλας στη Ρουέννη, κλπ.

Ποιός δεν έχει ακούσει ή διαβάσει για τὸ περίφημο χαμόγελο τῆς χορεύτριας Καμαργκό, τὸ χαμόγελο αὐτὸ ποὺ ἔμεινε ἱστορικὸ, ὅσο καὶ τὸ χαμόγελο τῆς Τροκόντας; Ἡ Καμαργκό, ἡ περίφημη χορεύτρια τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦταν μιὰ γόττσα. Καμιὰ ἄλλη χορεύτρια δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ φθάσῃ στὴ δόξα τῆς. Ἡ δόξα τῆς ὅμως αὐτὴ δὲν ὠφείλετο μόνο στὴν ἀφάνεια χορευτικῆς τῆς τέχνης καὶ στὰ νέα εἶδη τῶν μπαλέτου ποὺ αὐτὴ ἐδημιούργησε, ἀλλὰ καὶ στὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ, κυρίως, στὸ γοητευτικὸ τῆς χαμόγελο, τὸ ὁποῖον προσέδωκεν ὅτι ἀποθανάτισαν οἱ διασημότεροι ζωγράφοι: τῆς ἐποχῆς τῆς, ὅπως ὁ Λαγκρέ, ὁ Νατιέ καὶ ὁ Λά Τουρ.

Ἡ Καμαργκό ἦταν μελαγχροινή. Χάρις ὅμως στὰ διάφορα φρεσιδιὰ ποὺ χρησιμοποιοῦσε, ὅταν παρουσιάζονταν στὴ σκηνή, μεταμορφωνόταν σὲ... ζωνθή. Γι' αὐτὸ ἄλλοι ζωγράφοι τὴν παρουσιάζουν στὰ πορτραῖτα ποὺ τῆς ἔκαναν ὡς μελαγχροινὴ καὶ ἄλλοι ὡς ζωνθή.

Ἡ δεσποινὶς Καμαργκό εἶχε ἱσπανικὸ αἷμα στὴς φλέβες τῆς: ἡ οἰκογένειά τῆς κατέγινε ἀπὸ τὴ Βραβάντη.

Ἡ ἰδία, ἐν τούτοις, γεννήθηκε στὶς Βρυξέλλες στὰ 1710, τὸν ἴδιο χρόνον μὲ τὸν μέλλοντα βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο 15ο. Ὁ πατέρας τῆς, ὁ κ. ντε Κυπὶ ντε Καμαργκό, ἦταν ἕνας ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔφαγε ὅλη τὴν περιουσία στὰ γλέντια, ἔγινε χοροδιδάσκαλος τῆς πριγκίπισσας ντε Λίν γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψαμὶ του.

Ἡ νεαρὰ Καμαργκό θὰ ἦταν τότε μόλις δώδεκα ἐτῶν. Κάθε βράδυ ὁ πατέρας τῆς τῆς ἐμάθαινε τὰ βήματα ποὺ θὰ ἐδίδασκε τὴν ἄλλη μέρα στὴ μικρὴ κόρη τῆς πριγκίπισσας καὶ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος τὴν ἔβαζε ἐκτελῆ τὸς βηματισμοὺς ἐνώπιον τῆς πριγκίπισσας καὶ τῆς κόρης τῆς. Αὐτὲς ὑπῆρξαν οἱ πρῶτες ἀπαρχὲς τοῦ σταδίου τῆς μετέπειτα διασημῆς χορεύτριας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ πριγκίπισσα ντε Λίν ἔδωσαν ἕνα βράδυ στὸ μέγαρό τους μιὰ λαμπρὴ χορευτικὴ ἐπεόρεια. Μεταξὺ τῶν διαφάνων ἀστραξίδων ποὺ παρουσίασαν στοὺς καλεσμένους τοὺς, τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία εἶχε ἕνας χορὸς τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσαν ἡ μικρὴ Μαρία— Ἄννα ντε Καμαργκό. Ἡ μέλλουσα ἐνδόξος χορεύτρια δὲν ὄφταν τότε πάνω ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ τὸ παραμικρὸ ἀσάχη, μολοντὶ πρῶτη φορὰ ἀντίκριξε τὸ κοινόν, ἐχόρευσε μὲ τέτοιο ἀμύριον καὶ τόση χάρι, ὥστε κατέκτησεν ἡμέρας τὴς συμπάσης βλιον τῶν θεατῶν τῆς. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ὑπῆρξε μιὰ πραγματικὴ ἀποκάλυψις. Μὰ τὸ γλυκὺ τῆς δὲ χαμόγελο ἐγύμνασε

χαριτωμένη μικρούλα χορεύτρια ἕνα

στατατικὸ γράμμα γι' αὐτὸν καὶ τῆς εὐχέθηκε καλὴ τύχη. Ὁ Λουὶ ντε Μερὸν ἦταν φίλος τῆς δεσποινίδος Φρανσουάζ Πρεβώ, τῆς πιδ διασημῆς χορεύτριας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μόλις ἀντίκρισε τὴν προστατευομένη τῆς ἐξαδέλφης του, γοητεύθηκε καὶ αὐτὸς ἁμέσως ἀπὸ τὸ χαμόγελό τῆς καὶ προσέειπε: «Μὰ σὺνάντησις τῆς ἐνδόξου Πρεβώ καὶ τῆς ἀσημῆς ἀκόμη Καμαργκό. Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀστέρων ὑπῆρξε ἐγκαρδιωτικὴ... Φαινομενικῶς τοῦλάχιστον. Ὅταν ἡ Μαρία— Ἄννα ἐπεσκέψθη τὴν διασημὴν χορεύτρια, τὴν βοήθη περιστοιχισμένη ἀπὸ πλῆθος θαυμαστῶν τῆς. Ἡ Πρεβώ ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔβλεψε στὴ χαριτωμένη μικρούλα, προσεθάρθηκε ἁμέσως τὸν κίνδυνον ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Σὰν ἔξυπνη γυναίκα ὅμως ποὺ ἦταν, δὲν εἶδε τίποτα.

Ἡ ἐξουολογισίς τῆς μικρῆς χορεύτριας ἐνθουσίασε τὴν πριγκίπισσα, ἡ ὁποία ἁμέσως ἐκάλεσε τὸν πατέρα

αἰμέσως ἡ δεσποινίς, εἶπαν τότε οἱ ἐπισκέπται, νὰ κρίνουμε καὶ ἡμεῖς... Ἀῦριο, αὔριο!... ἐπανελάβε ἡ Πρεβώ σπρώχνοντας τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρη — προπάντων τὴν κόρη — μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελο τῆς πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴ καλὴ ποὺ ὑπῆρξε μαζί του ἡ δεσποινὶς Πρεβώ! εἶπε ἡ ἄδωλα Καμαργκό στὸν πατέρα τῆς ὅταν βρέθηκαν στὸ πεζοδρόμιον. Ἡ συνάντησις τῶν δύο ἀστέρων ὑπῆρξε ἐγκαρδιωτικὴ... Φαινομενικῶς τοῦλάχιστον. Ὅταν ἡ Μαρία— Ἄννα ἐπεσκέψθη τὴν διασημὴν χορεύτρια, τὴν βοήθη περιστοιχισμένη ἀπὸ πλῆθος θαυμαστῶν τῆς. Ἡ Πρεβώ ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔβλεψε στὴ χαριτωμένη μικρούλα, προσεθάρθηκε ἁμέσως τὸν κίνδυνον ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Σὰν ἔξυπνη γυναίκα ὅμως ποὺ ἦταν, δὲν εἶδε τίποτα.

Ἡ πριγκίπισσα ντε Λίν ὅμως, ὅταν εἶδε τὴς προόδους τῆς προστατευομένης τῆς, ἐνθουσιάστηκε τόσο, ὥστε διοργάνωσε διάφορες ἐπεορδεῖς, στίς ὁποῖες τὴν παρουσίασε ὡς ὅλους τῆς τοὺς γνωστούς, γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξῃ. Σὲ λίγο δὲ, μὲ τὴς ἰσχυρὰς σέβας ποὺ εἶχε, κατώρθηκε ὥστε ἡ νεαρὰ χορεύτρια νὰ προσληφθῇ στὴν Όπερα τῶν Βρυξέλλων.

Ἡ Καμαργκό «ντεμπουτάρει» μὲ τὸ ψευδώνυμον «δεσποινὶς Σοφία». Ἀπὸ τὴς πρῶτες τῆς παραστάσεις κατέκτησε τὸ κοινόν. Μολοντὶ ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρὴ, ἁμέσως οἱ θαυμασταὶ ἐπείσυναν νὰ τὴν περιστοιχίσουν. Ὅσοι δὲν κατώρθωναν νὰ ἐπιτύχουν τίποτε, γιὰ τὸ μικροσκοπικὸς κ. ντε Κυπὶ, ὁ πατέρας τῆς, δὲν ἔφινε ὅτε λεπτὸ τὴν κόρη του μονάχα.

Κάποιος κ. Πελλισιέ, διευθυντῆς τῆς Βασιλικῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ρουέννης, εἶχε πάει τότε στὰς Βρυξέλλας γιὰ νὰ προσλάβῃ χορεύτριες γιὰ τὸ θέατρό του. Ὅταν εἶδε τὴν ἀδεσποινίδα Σοφίαν, ἐνθουσιάστηκε. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιον μαζί τῆς, προσέλαβε δὲ καὶ τὸν πατέρα τῆς ὡς ἀποδοτὸν βιολιὸν γιὰ τὸ Μελόδραμά του.

Κ' ἐστὶ ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας ὁ κ. ντε Κυπὶ καὶ ἡ κόρη του βρέθηκαν στὴ Ρουέννη.

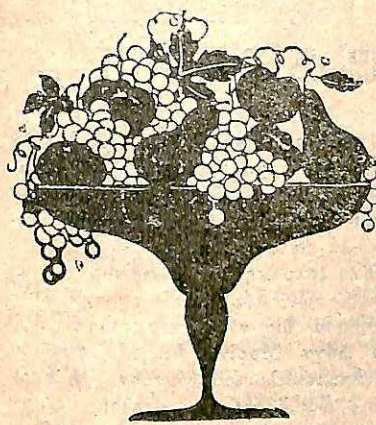
Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ ζωὴ περιπετειώδης γιὰ τὴ νεαρὰ χορεύτρια. Ἡ Ρουέννη ἦταν μιὰ μεγάλῃ πόλις μὲ τοὺς εὐγενεῖς τῆς, τοὺς καλλιτέχνους τῆς, τοὺς πλουσίους τῆς. Ὅλοι αὐτοὶ, μόλις εἶδαν τὴ νεαρὰ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

θοντας μιὰ παράξενη μελαγχολία, τὴ μελαγχολία ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία κυριεύονται συχνὰ οἱ ταξιδιώτες τὰ βράδια, ὅταν βρίσκονται σὲ μακρυνὸς ἔρημου τόπους.

Ἐξαφνὰ ἡ γοργὰ μὲ ρώτησε μὲ περιέργεια: — Ἀπὸ ποῦ εἰστε, κύριε; — Ἀπὸ τὸ Νανού, τῆς ἀπάντησα. — Ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε πολὺ κόσμο ἐκεῖ.

— Ὁ, ναί, ξέρω ὅλους σχεδὸν τοὺς συμπατριώτες μου.

— Τὴν οἰκογένειαν Σαίντ-Ἀλλαῖ τὴν ξέρετε;

— Πολὺ καλὰ μάλιστα. Συνδεσμοὶ οἰκογενειακοὶ κάποτε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς, ἡ γοργὰ μὲ ξαναρώτησε:

— Πῶς λεγόσαστε, κύριε;

Τῆς εἶπα τ' ὄνομά μου. Μὲ κύτταξε κατὰματα καὶ εἶπε κουνώντας ἑλκαστὰ τὸ κεφάλι τῆς:

— Ἐγὼ ἀκούει πολλὰς φορές τὸ ὄνομά σας. Καὶ οἱ Μπαρζέμα; Τί γίνονται οἱ Μπαρζέμα;

— Πέθαναν ὅλοι σχεδόν...

— Νὰ τὸν συγχωρῆτε πολὺ, εἶπε ἡ γυναίκα του. Εἶνε κουφὸς ὁ ἄντρας μου...

Ἡ γοργὰ μίλουσε πολὺ καλὰ τὰ Γαλλικὰ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, καὶ γι' αὐτὸ τὴ ρώτησα:

— Δὲν εἰσάτε ἀπὸ τὴν Κορσική;

— Ὁχι, κύριε, μοῦ ἀπάντησε.

Ἄλλα μένουμε πενήντα ὀλόκληρα χρόνια ἐδῶ.

Ἐννοῶσα ἕνα αἶσθημα ἀγωνίας μὲ τὴ σκέψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πέρασαν πενήντα ὀλόκληρα χρόνια μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια μοναξιά, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ ἐφάγαμε, ἐκάθησα μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, νοιώ-

χοντες τὴν ἀνταρξία τῆς ζωῆς μου...

Ἡ γοργὰ μίλουσε πολὺ καλὰ τὰ Γαλλικὰ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, καὶ γι' αὐτὸ τὴ ρώτησα:

— Δὲν εἰσάτε ἀπὸ τὴν Κορσική;

— Ὁχι, κύριε, μοῦ ἀπάντησε.

Ἄλλα μένουμε πενήντα ὀλόκληρα χρόνια ἐδῶ.

Ἐννοῶσα ἕνα αἶσθημα ἀγωνίας μὲ τὴ σκέψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πέρασαν πενήντα ὀλόκληρα χρόνια μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια μοναξιά, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ ἐφάγαμε, ἐκάθησα μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, νοιώ-

χοντες τὴν ἀνταρξία τῆς ζωῆς μου...

Ἡ γοργὰ μίλουσε πολὺ καλὰ τὰ Γαλλικὰ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, καὶ γι' αὐτὸ τὴ ρώτησα:

— Δὲν εἰσάτε ἀπὸ τὴν Κορσική;

— Ὁχι, κύριε, μοῦ ἀπάντησε.

Ἄλλα μένουμε πενήντα ὀλόκληρα χρόνια ἐδῶ.

Ἐννοῶσα ἕνα αἶσθημα ἀγωνίας μὲ τὴ σκέψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πέρασαν πενήντα ὀλόκληρα χρόνια μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια μοναξιά, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ ἐφάγαμε, ἐκάθησα μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, νοιώ-

χοντες τὴν ἀνταρξία τῆς ζωῆς μου...

Ἡ γοργὰ μίλουσε πολὺ καλὰ τὰ Γαλλικὰ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, καὶ γι' αὐτὸ τὴ ρώτησα:

— Δὲν εἰσάτε ἀπὸ τὴν Κορσική;

— Ὁχι, κύριε, μοῦ ἀπάντησε.

Ἄλλα μένουμε πενήντα ὀλόκληρα χρόνια ἐδῶ.

τοῦ δώσε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ. Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε.

Στὸ σπίτι τῆς κόρης δὲν ὑποφαινόταν τίποτε. ὅταν ἔξαφνὰ ἕνα βράδυ τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ ζευγάρι ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς. Ἐπῆλθαν παντοῦ νὰ τοὺς βροῦν, μὰ τοῦ κακοῦ. Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ὁ κόσμος ἐνόμιζε ὅτι ἡ κόρη εἶχε πεθάνει.

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὴν ξαναβρίσκει ἐκεῖ, αὐτὴ τὴν ἄγρια μοναξιά τῆς Κορσικῆς.

— Ναί, σὰς θυμᾶμαι καλὰ, τῆς εἶπα. Εἰσάτε ἡ δεσποινὶς Σουζάνα.

Ἡ γοργὰ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι τῆς, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς βούρλωναν ἔξαφνὰ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, δὴ χοντὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά τῆς.

Δείχνοντας τότε τὸ γέρο, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἀσάλευτος στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, εἶπε μὲ ὕψος θλιβερό.

— Αὐτὸς εἶνε! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀξιωματικὸς τῶν Οὐσσάρων!

Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κατέλαβε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε πάντοτε, καὶ ἐστὶ τὸν

Καὶ τὴ νύχτα, στὸ φτωχικὸ κρεββάτι ποὺ μοῦ ἔδωσαν στὴν καλύβα, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ τοῦ γέρο χωριάτη καὶ τῆς γρηᾶς, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὸν ἀκολούθησε πέρα, στὴν ἄγρια, μακρινὴ Κορσικὴ, νοσταλγῶσα τὴν εὐτυχία τους, τὴν τόσο μόνιμη, καὶ τόσο ἀπόλυτη, ἐνῶ πέρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς ὑψώνονταν ἄγρια μέσα στὸ σκοτάδι καὶ φαίνονταν σὰν νὰ παρόσταν ἀγρόφυτον φύλλων στὴν ἀγάπη αὐτῶν τῶν δύο παπινῶν, μὰ τόσο εὐτυχισμένον ἑραστῶν.

ΚΑΙ Τὴ ΝΥΧΤΑ, ΣΤὸ ΦΤΩΧΙΚὸ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟῦ ΜΟῦ ἔΔΩΣΑΝ ΣΤὴΝ ΚΑΛΥΒΑ, ἀκούγοντας τὴ βαρεῖα, βοαγγὴ ἀνάσα αὐτοῦ

ΑΠΟ Τ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ένα βιβλίο που έκανε κρότο. Η διχθολική εξυπνάδα των πολιτικών πρό έκαστο έτών. Τα συστατικά γράμματα των πρέσβων. Το χρώμα του χαρτιού, τα σχέδια, τα σημεία και η στίξεις. Το κεφάλι του ασύρου που σημαίνει τον ασύρη και ευχάριστο άνθρωπο. Πώς δηλούνται τα δεσμά του γάμου και πώς η εξυπνάδα και η κουταμάρα. Τι χρησίμευαν ή κρυπτογραφία, κλπ.

Πρό έκαστον ασάντα έτών περίπου, άμείως δηλαδή μετά την καρατόμηση του δυστυχισμένου βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15Τ', εξέδθη άνωύτως στη Γερμανία ένα βιβλίο-ράκι με τον τίτλο «Κρυπτογραφικόν σύστημα γραφής, έφευρεθέν υπό του κόμητος ντε Βερζέν. Αστυνομικό Διευθυντού Παρισίων, προς άπόδειξιν της πονηράς πολιτικής της Γαλλικής Κυβερνήσεως κατά την βασιλείαν του δυστυχούς βασιλέως Λουδοβίκου 15Τ'». Αΐζοναχ, 1793.

Το βιβλίο αυτό έπροκάλεσε ζωηρότατο ένδιαφέρον, γιατί, καθώς φαίνεται και άπ' τον τίτλο του, άποκαλύπτει όλα τα μυστικά της κρυπτογραφικής ύπηρεσίας της Αστυνομίας των Παρισίων και μάς δείχνει με τί εξυπνάδα και μοναδική έφευρεστικότητα ένεργούσαν οι πολιτικοί της εποχής εκείνης.

Η κρυπτογραφική γραφή του βιβλίου αυτού δεν ήταν έφευρεσις του Βερζέν. Κι' ο Ρισελιέ κι' ο Μαζαρίνος χρησιμοποίησαν παρόμοιο περίπου κρυπτογραφικό σύστημα, το όποιο όμως ο Βερζέν έτελειοποίησε σε άφάνταστο σημείο και το άνήγαγε σε πραγματική επιστήμη. Το σύστημα του ο Βερζέν το έδίδασκε στους ύπουργούς και ίδιους στους πρέσβεις, στους πρέσβους και στους άπεσταλμένους της Γαλλίας σε ξένες Αύλεις και ξένα Κράτη, για να το χρησιμοποιούν στις συστατικές έπιστολές που θα έδιναν στους ξένους, οι όποιοι ήθελαν να πάνε στο Παρίσι.

Όταν δηλαδή ήθελε ένας ξένος να πάη στο Παρίσι και ζητούσε από τον Γάλλο πρέσβη ή τον πρόξενό του μέρους του, μία συστατική έπιστολή, άμείως αυτός εφρόντιζε να συγκεντρώση όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες για τον ξένο και συμφωνία μ' αυτές καθήριζε την έπιστολή του.

Η έπιστολές αυτές, ή μάλλον τα μπυλιέτα, ήταν πολύ άπλά και έδόντο άνοητά, προς άποφυγήν κάθε ύποψιας, στον ένδιαφερόμενο, ο όποιος φυσικά ούτε μπορούσε να φαντασθή και την πραγματική σημασία τους. Στις έπιστολές όμως αυτές, ή όποιες δεν άπηρύνοντο όλες στον αστυνομικό διευθυντή Παρισίων, δεν ύπρχε ούτε μία γραμμή, ούτε ένα κόμμα, ούτε μία τελεία που να μην έχη τη σημασία του. Έκτός από το όνομα του ξένου, άνεγράφετο επάνω στο μικρό έκείνο κομμάτι του χαρτιού ή καταγωγή του, ή έξωτερική του εμφάνισις, τα σωματικά του έλαττώματα, άν ήταν παντρεμένος ή έλευθερος, πλούσιος ή φτωχός, ή θρησκεία του, ή ηλικία του, το έπάγγελμά του, ο χαρακτήρ του, τα προτερήματά του, ή γνώσεις του και ο σκοπός του ταξιδιού του.

Το χρώμα του χαρτιού πρώτα άπ' όλα προσδιώριζε από ποιά Κράτος της Εύρώπης κατήγετο το συνιστώ-

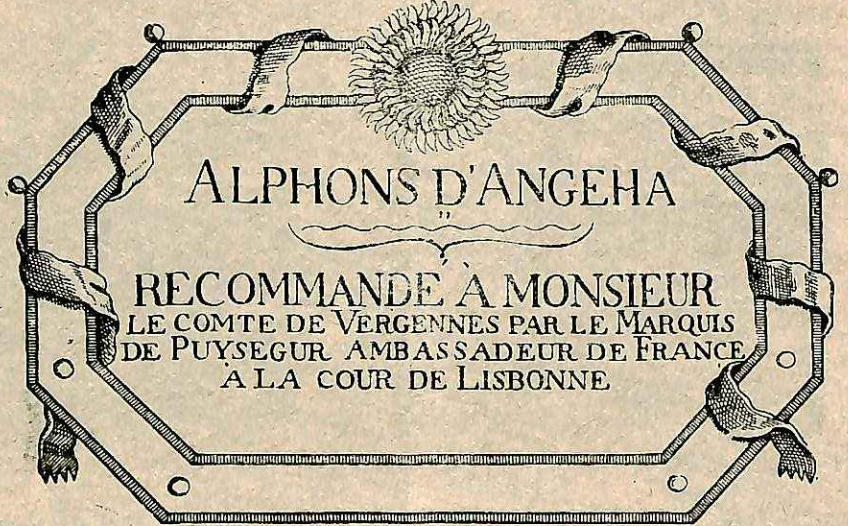
μενο πρόσωπο, άλλες δέ πληροφορίες γι' αυτόν εφάνοντο από τα διάφορα σχέδια, τις τελείες και τα σημεία, που ήταν χαραγμένα επάνω στο χαρτί. Για να γίνουν όμως πιο αντίληπτά τα σημεία αυτά, δημοσιεύουμε φωτογραφίες δύο εκ των συστατικών αυτόν έπιστολών. Έκ πρώτης όψεως θα σας κάνουν την έντύπωσι ενός πολυτελούς μπυλιέτου, πραγματικώς όμως είνε δλόκληρη άναφορά γραμμένη κρυπτογραφικώς.

Έτσι, άμα διαβάσουμε τα κρυπτογραφικά της κάρτας του 'Αλφόνσου ντ' Αγκέα, θα ίδουμε ότι ο πρό πολυλού μακαρίτης αυτός ήταν Πορτογάλλος γιατί το χαρτί της κάρτας είνε

νομά του. Επίσης στο επάνω άκρον του μπυλιέτου ήταν σημειωμένοι οι άριθμοί 6, 5 και 7, που έσήμαιναν ότι το συνιστώμενο πρόσωπο εγνώριζε μαθηματικά, πολιτικές έπιστήμες και ξένες γλώσσες.

Ας παρατηρήσωμε τώρα και την συστατική έπιστολή του 'Εακίρ ντε Γκρεύ.

Απ' αυτήν καταλαβαίνουμε ότι ο ντε Γκρεύ ήταν 'Αγγλος (το χρώμα του χαρτιού είνε κίτρινο), 25—35 έτών (το πλαίσιο είνε μακρουλό), ψηλός (το πλαίσιο είνε πλατύ), με ώ-ραίο άνάστημα (ή γραμμές του πλαισίου είνε κυματιστές), ώραίος κατά το πρόσωπο, αλλά σοβαρός (ή του-

Συστατική έπιστολή του 'Αλφόνσου ντ' Αγκέα.

λευκό, ότι ήταν 35 ως 45 έτών, γιατί το πλαίσιο της κάρτας είνε όκτάγωνο, ψηλός, γιατί το πλαίσιο είνε πλατύ, αλλά κακοκατωμένος, γιατί το πλαίσιο έχει ευθείες γραμμές, ότι έ-χει μετρίως ώραία, αλλά όπωσδήποτε συμπαθητικά χαρακτηριστικά, γιατί επάνω στη μέση του πλαισίου είνε ζωγραφισμένος ένας ήλιος, ότι είνε παντρεμένος, γιατί το πλαίσιο περιβάλλεται από μία κορδέλλα, ότι είνε εύπορος, γιατί στις τέσσερες επάνω γωνίες του πλαισίου είνε τέσσερα κομμάτια, ότι θέλει να ύπηρετήσει στο στρατό, γιατί ύπάρχουν τέσσερες μικροί κύκλοι στο κάτω ήμισυ του πλαισίου, ότι είνε καθολικός, γιατί ύπάρχει τελεία μετά το όνομά του, ότι είνε έλευθερος, πλούσιος ή φτωχός, ή θρησκεία του, ή ηλικία του, το έπάγγελμά του, ο χαρακτήρ του, τα προτερήματά του, ή γνώσεις του και ο σκοπός του ταξιδιού του.

Συστατική έπιστολή για τον 'Ε. σκίρ ντε Γκρεύ

λάπα στη μέση του πλαισίου), παντρεμένος (ή κορδέλλα γύρω από το πλαίσιο), πλούσιωτατος (τα δώδεκα κομμάτια γύρω από το πλαίσιο), φο-ράει περρούκα (ή άχιβάδα πίσω από την τουλίπα), ταξιδεύει για να πλουτίση τις γνώσεις του (τα δύο μακρουλά σημεία δεξιά και άριστερά της τουλίπας, έχει μεγάλη αντίληψη (το σημείον — που είνε κάτω από δλόκληρο το όνομα), είνε φιλότιμος (τα εισαγωγικά κάτω από το όνομα), και έ-χευλος (τα εισαγωγικά δεξιά και άριστερά από το όνομα). Οι ά-ριθμοί τέλος στο επάνω άριστερό μέρος της κάρτας μας μαθαίνουν ότι ο ντ' Αγκέα εγνώριζε νομικά (2) και πολιτικές έπιστήμες (5).

Απ' αυτά λοιπόν μπορεί κανείς να καταλάβη τις λεπτομέρειες του συστήματος.

Όπως είπαμε, Επίσης εγίνοντο γνωστοί και οι

το χρώμα του χαρτιού φανέρωνε την εθνικότητα κάθε άτόμου. Έτσι το λευκό χρώμα έδειχνε τους Πορτογάλλους, το κόκκινο τους 'Ισπανούς, το γαλάζιο τους Γάλλους, το κίτρινο τους 'Αγγλους, το πράσινο τους 'Ολλανδούς, το σταχτί τους 'Ισπανούς. Για τα υπόλοιπα τριαντατέσσερα Κράτη που ύπρχαν τότε, γινόταν συνδυασμός από τα έξι αυτά χρώματα και ή κάρτας που προωρίζοντο για τους ύπάρχους των Κρατών αυτών ήταν δίχρωμες, τρίχρωμες ή πολύχρωμες. 'Ο Τούρκος π.χ. έπαίρνε κάρτα σταχτιά και κόκκινη, ο 'Ιταλός άσπρη και γαλάζια, κλπ.

Την ηλικία των προοριζόη το πλαίσιο της κάρτας. Όταν ο κομίστης δεν είχε περάσει τα είκοσιπέντε, το πλαίσιο ήταν κυκλικό, μέχρι τριανταπέντε ώσειδες, όπως στον ντε Γκρεύ, μέχρι 45 όκτάγωνο, όπως στον ντ' Αγκέα, μέχρι πενήνταπέντε εξαγωνα, μέχρι εξήντα τετραγωνα και πάνω από εξήντα ραβδός.

Επίσης ή γραμμές του πλαισίου προσδιώριζαν το άνάστημα. Όταν ο ξένος είχε ύψηλό και ώραίο άνάστημα, έ χρησιμοποίησαν γραμμές κυματιστές, χαραγμένες σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους (όπως στον ντε Γκρεύ), όταν ήταν ύψιλος μόν αλλά κακοφισμένος, τότε το πλαίσιο γινόταν πλατύ, αλλά ή γραμμές του ήταν ίσιες. Το πλαίσιο που φανέρωνε μέτριο αλλά ώραίο άνάστημα, ήταν στενότερο, με κυματιστές γραμμές. Πλάσιο με ίσιες γραμμές φανέρωνε σώμα κακοφισμένο και τέλος, όταν το πλαίσιο ήταν στενό με γραμμές ευθείες ή κυματιστές, φανέρωνε μικρό άνάστημα. Για τους καμπούρηδες, τους κουλούς ή τους κουτσούς εγίνοντο ώρισμένες προεξέσεις στο πλαίσιο.

Το πρόσωπο προσδιώριζέτο συμβολικώς μ' ένα λουλούδι. Το τριαντάφυλλο έσήμαινε πρόσωπο ώραίο και ευχάριστο, ή τουλίπα ώραίο και σοβαρό, ο νάρκισσος μετρίως ώραίο και ευχάριστο, το ήλιος μετρίως ώραίο αλλά άσχημο, κεφάλι ασύρου έσήμαινε πρόσωπο άσχημο αλλά ευχάριστο και τέλος ένα κεφάλι κριού άσχημο και σοβαρό. Εάν το πρόσωπο είχε κανένα έλαττωμα στα μάτια, τότε έσημειωνοντο πάνω από το λουλούδι μία ή δύο τελείες.

Η κορδέλλα γύρω από το πλαίσιο της κάρτας έσήμαινε ότι το συνιστώμενο πρόσωπο ήταν παντρεμένο. Άμα δεν ύπρχε κορδέλλα, τότε ήταν έλευθερος. Η οικονομική κατάσταση του ξένου προσδιώριζέτο από τον άριθμό των κομμητιών που ύπρχαν γύρω από το πλαίσιο. Στις κάρτες των φτωχών, έννοείται, δεν ύπαινε κανένα τέτοιο σημάδι. Η άχιβάδα πάνω από το λουλούδι έσήμαινε ότι το συνιστώμενο πρόσωπο φορούσε περρούκα.

Επίσης εγίνοντο γνωστοί και οι

σκοποί του ταξιδιού. Άν έπήγαγε κανείς να παντρευτή, ζωγράφιζαν στο πλαίσιο της κάρτας μία κορδέλλα, που έφθανε ως τη μέση. Άν πήγαγε να γίνη παπάς, έβαζαν έναν κύκλο στο κάτω άκρον του πλαισίου, να πάρη δημοσία θέσι δύο μικρούς κύκλους δεξιά κι' άριστερά άπ' το λουλούδι, να καταταχθή στον στρατό τέσσερες κύκλους στο κάτω τμήμα του κά-δρου, άν ταξίδευε για να διασκεδάση, ζωγράφιζαν όκτώ κύκλους, άν ταξίδευε για έμπορικούς σκοπούς, ένα ώσειδες σημείον κάτω, άν ταξίδευε για να πλουτίση τας γνώσεις του, έβαζαν δύο τέτοια σημεία δεξιά και άριστερά άπ' το λουλούδι (όπως στον ντε Γκρεύ), άν ταξίδευε για να παραλάβη κληρονομία, έβαζαν τέσσερα τέτοια σημεία, άν ταξίδευε για διπλωματικούς σκοπούς με μυστικές έντολές της Κυβερνήσεώς του, έβαζαν όκτώ τέτοια σημεία. Άν ο σκοπός του ταξιδιού ήταν άγνωστος, τότε δεν έμπαινε κανένα σημείον.

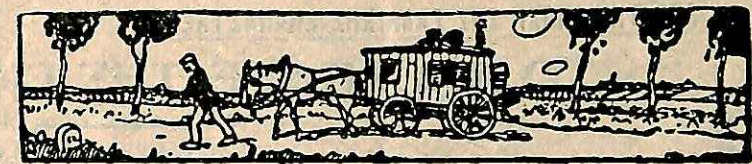
Το θρήσκευμα σημειωνόταν με σημεία στίβους, βαλμένα άκριθώς μετά το όνομα. 'Ο καθολικός είχε μία τελεία μετά το όνομά του, ο ορθόδοξος και ο λουθηρανός ένα έρωτηματικόν, ο διαμαρτυρόμενος ένα κόμμα, ο 'Εβραίος μία παύλα και ο άθεος δεν είχε κανένα σημείον.

Τα πνευματικά προσόντα έσημειοντο κάτω από το όνομα. Έτσι ή αντίληψις σημειωνόταν μ' ένα — ή στενότης πνεύματος και ή κουταμάρα με μία ίσια γραμμή και ή έπιπολαίωσις με μία κυματιστή γραμμή. Τα εισαγωγικά κάτω από το όνομα έσημαιναν φιλοτιμία, δεξιά δε και άριστερά από το όνομα έσημαιναν έχευμβία. Τα εισαγωγικά κάτω από το σημείον — έσημαιναν ότι ο αυτόν τον άνθρωπον δεν πρέπει να έχη κανείς έμπιστοσύνη.

Επίσης προσδιώριζοντο και τα πάθη του συνιστωμένου προσώπου. 'Ο έρωτόληπτος είχε μία τελεία κάτω από το — και ο χαρτοπαίκτης από πάνω. 'Ο πότης είχε μία παύλα.

Τέλος ή γνώσις του ξένου προσδιώριζοντο με άριθμούς που έμπαιναν στο μπυλιέτο επάνω δεξιά και τους όποιους έκείνος στον όποιον έδίδετο ή συστατική έπιστολή δεν καταλάβαινε, γιατί νόμιζε ότι ήταν ο άριθμός της έπιστολής. Έτσι το 1 έσήμαινε την θεολογία, το 2 την νομική, το 4 τις φυσικές έπιστήμες, το 5 τις πολιτικές έπιστήμες, το 6 τα μαθηματικά, το 7 τις γλώσσες, το 8 την συγγραφικήν ικανότητα και το 9 την γνώσι της μηχανικής. Ύπρχε και το μηδέν που έσήμαινε μικρότερα γνώσι της επιστήμης και έμπαινε πάντοτε μετά τον άριθμό της έπιστήμης, που ο άναφερόμενος κατείχε λιγώτερο άπ' τις άλλες.

Και τώρα θα ρωτήσης κατείχε: Γιατί γίνοντοσαν όλα αυτά τα σημεία και τα... τέρατα; Δικαιολογημένο βέβαια θα ήταν να σημειωθή για ποιά σκοπό ταξιδεύει έκείνος, στον όποιον έδίδετο ή συστατική έπιστολή, ή ποιές είνε ή γνώσις του και τα έλαττώματά του. Άλλά άν ήταν ψηλός ή κοντός, αυτό δεν θα το έδιδετο έκείνος στον όποιον θα παρυσιάζετο το συνιστώμενο πρόσωπο; Και άν ήταν παντρεμένος ή άνύ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μία κυρία ρωτάει τον πνευματικό της άν είνε μεγάλο άμάρτημα για τη γυναίκα να παραβή τα συγγραφικά της καθήκοντα.

— Τόσο μεγάλο, της άπαντάει ο έξυπνος ρασοφόρος, ώστε... δεν ήμπορεί να το διαπράξη μόνη της!...

— Ό χ. χ. ... μπαίνει σ' ένα φιλικό σπίτι τη στιγμή άκριθώς που οι δύο σύζυγοι φιλονεικούσαν κι' είχαν έρθει στα χέρια. Ρίχνει μία ματιά προς το μέρος των και, προτού να τον άπληγφθούν φεύγει λέγοντας μέσα του: — Όύς ο Θεός... σ υ ν ε ζ ε τ ω!

— Περίεργο πράγμα, έλεγε προχθές στο φίλο της μία νέα κυρία. Έ-να έχει έφευρε-θί από τόσον καιρό το μπα-ρούτε, εξακο-λουθούν να πα-ριστάνουν άκό-μα τον 'Ερωτα με τόσο και με βέλη. Τι φοβερός αναχρονισμός!

— Παντρος, τί τον ενδιαφέρει; 'Η μπως δεν μπορούσε να το μάθης; — Ματαούτα, και αυτά που μάς φαίνονται άνεξήγητα σήμερα, είχαν τότε το σκοπό τους. Πρώτα άπ' όλα γιατί κατά τις παραυόδες έκείνες εποχές κανείς δεν ήταν άσφαλής όταν ταξίδευε και μπορούσε κάλλιστα ο πρώτος τυχόν κακοποιός να λη-στέψη τον κύριο 'Εακίρ ντε Γκρεύ και να πάη κατόπιν να παρουσιάσθ στον διευθυντή του έπιστολής στο Παρίσι. 'Επειδή όμως ήταν σημειωμένα τα χαρακτηριστικά του προσώ-που, ή άπάτη μπορούσε να ανακαλυ-φθή άμέσως και ο άπατεών να συλ-ληφθή.

Επίσης μπορούσε και ο ίδιος ο συνιστώμενος να πη ψέμματα έχει που ήγαναι, για την οικονομική και άστική του κατάσταση κλπ. Και αυτό σίχην του κατάστασι με τα κρυπτογραφικά του χ. ντε Βερζέν.

Σήμερα τέτοια πράγματα δεν χρη-σιμοποιούνται πιά. Ματαούτα είνε γνωστό ότι κάποιος 'Εωλν ή Προδουπου-γός είχε συνθηματικά σημεία στα μπυλιέ-τα που έδινε στους διαφόρους θεατήρας, για να τους ξεφορ-τωθή. Άλλά από τα σημεία αυτά έσημαι-ναν να γίνη ή δου-λειά του και άλλα να μνη γίνη.

— Δέν έχεις δίκη, κυρία μου, της άποκρίθηκε άμέσως έκείνος. Αυτό συμβαίνει για να μη γίνεται στις έρωτικές περιπτώσεις... έκπυρσαχρό-της και είδοποιούνται οι ζηλιάρη-δες σύζυγοι...

— Έσύ που ξέρεις τόσο καλά τον πραπέστη Β., δέν μου λες γιατί παίρνει πάντα τρίτη θέσι όταν κατε-βαίνει στον Πειραιά;

— Άπλοστάτα, γιατί δεν ύπά-ρχει τετάρτη...

— 'Ο ύπηρετής ενός ένοδοχείου χτυ-πάει την πόρτα του δωματίου όπου κοιμάται ένας Έγγλέζος περιηγητής, φωνάζοντας:

— Σηκωθήτε γρήγορα, κύριε. 'Ε-πιασε φωτιά στο πέντε...

— Άλήθεια; άποκρίνεται έκείνος από μέ-σα. Και τί ά-ριθμό έχεις το δωμάτιό μου;

— Δώδεκα. — Άφης η πυρ-καϊά ως το έν-τεκα και τότε έλα να με συ-πνήσης...

— Άλήθεια, σάς έδωσε ένα μπάτσο; — Ναι. — Νομίζω ότι αυτό το πράγμα θα είχε άρχικα άποτελέσματα.

— Φυσικά. 'Επί τρεις μέρες... το μάγουλό μου ήταν πρημένο!

— Ξέρεις, λέει κάποιος σ' έναν περίεργο χαρτοπαίκτη, ο φίλος μας ο Γιάννης έχασε τον πατέρα του...

— Σε τί παιχνίδι; ρωτάει έκείνος άφρημένος.

— Λοιπόν, κατηγορούμενο, όμολο-γείς ότι κατσεύαζες κίβδηλα άση-μένα τάλληρα του 'Οθωνος;

— Τί να σας πω, κύριε Πρόεδρε. Δέν ξέρете πόσο τον αγαπούσα τον μακαρίτη...

— 'Ο δάσκαλος. — Γιατί, παν-δι μου, στο 'Πάτερ ήμών' ζητούμε μονάχα τον άστο μιάς ημέρας κι' όχι άλλης της έδομιάδος;

— 'Ο μ α θ η τ ή σ. — Για να μη μου-χλάζη και δέν τρα-γουτά...

— Ένας νεοσύλλη-κτος φαντάρος έλαβε μιά μέρα ένα γράμ-μα από τη φίλη του κι' επειδή δέν ήξερε άνάγνωσι παρακάλε-

σε το λοχία του να το διαβάση.

— 'Ο λοχίας πήρε το γράμμα στα χέρια του κι' άρχισε να το διαβάη με δυνατή φωνή. 'Ο στρατιώτης τον άκούως ευχαριστημένος. Όταν όμως έφτασε σ' ένα σημείο, το όποιον ο δυστυχισμένος ο στρατιώτης δέν ήθελε να γίνη γνωστό, βούλωσε με τα χέρια του τ' αυτά του λοχία και του έπαι:

— Διαβάς τώρα όσο θέλεις!... Δέν θ' άκούσης τίποτε...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΒΙΚΙΓΚΣ

Είνε γνωστό ότι οι τρουερώτεροι θαλασσοπόροι της ιστορίας ήταν οι πρόγονοι των σημερινών Νορβηγών, οι περίφημοι «Βίκιγκς», οι όποιοι με τα πειρατικά τους κατορθώματα εί-χαν τρομοκρατήσει δλόκληρο τον κό-σμο. Οι Βίκιγκς με τα μικροσκοπικά πλοία τους — τα «ντράκκας» όπως τα έλεγαν, και τα όποια ήταν βάρ-κες με δύο πανιά και με προωρα γο-ρισμένη προς τα κάτω — ξεκινούσαν άπ' την βορεινή πατρίδα τους κι' έ-φταναν ως τις πιο μακρινές χώρες της γης. Δέν έδίσταζαν να λεηλα-τούν τις παραλίες πόλεως και τα φρού-ρια του παντοδύναμου Αυτοκράτορος της Δυτικής Ευρώπης Καρλομά-γνου και πολλές φορές κατέβαιναν και στη Μεσόγειο και λεηλατούσαν πόλεις της 'Ιταλίας και της 'Αφρι-κής και άκόμη πόλεις του τρομερού Μαυριτανού Σουλτάνου της Κορ-δούης, ο όποιος είχε κυριεύσει την 'Ισπανία.

Οι Βίκιγκς με τις βαρκούλες τους, ή όποιες ήταν σωστά καρυδότσουφλα, περφόρουνσαν τις τρομερότερες τρι-κυμίες. Το αγαπημένο τους τραγου-δί, που δισώθη μέχρι σήμερα, έλεγε: «'Η δύναμις της καταγίδος βοη-θάει τα μπράτσα των κωπηλατών μας. 'Η λαίλαψ είνε στην ύπηρεσί-ας μας και μάς οδηγεί εκεί που θέλου-με να πάμε».

Είνε δέ γνωστόν, ότι πολύ πριν άπ' τον Κολόμβο, έδώ και χίλια χρό-νια, οι Βίκιγκς, με άρχηγό τον πε-ρίφημο Λάιφ, γυρί του ήγεμόνος των 'Βοικ Ράμντα, είχαν περάσει τον 'Ατλαντικό και είχαν φθάσει σε μία άκτι της 'Αμερικής, ή όποια έπειδή είχε παραπολλά άμείλια, την άνόμα-σαν γι' αυτό «Βίνλαντ» (τόπος του κρασιού).

Τους άθλους των Βίκιγκς θέλει να ξαναζωντανέψη σήμερα μία παρέα ά-πό τολμηρούς Νορβηγούς θαλασσι-πούς, οι όποιοι ναυπηγήσαν μία βάρ-κα έντελός όμοια με τα περίφημα «ντράκκας» και με την όποια σκο-πεύουν να περάσουν τον 'Ατλαντικό, να φθάσουν στις άκτές του Καναδά, έπειτα να παραπλεύσουν όλα τα 'Α-μερικανικά παράλια του 'Ατλαντικού ως το άκρωτήριο Χόρν — το νοτιώ-τερο άκρωτήριο της Νοτίου 'Αμερι-κής — να περάσουν άπ' εκεί στον Ειρηνικό, να παραπλεύσουν τα παρ-άλια του και να φτάσουν στον 'Αγιο Φραγκίσκο!...

— Δέν έφτασε ο στόλος σου; — Ναι. — Νομίζω ότι αυτό το πράγμα θα είχε άρχικα άποτελέσματα.

— Φυσικά. 'Επί τρεις μέρες... το μάγουλό μου ήταν πρημένο!

— Ξέρεις, λέει κάποιος σ' έναν περίεργο χαρτοπαίκτη, ο φίλος μας ο Γιάννης έχασε τον πατέρα του...

— Σε τί παιχνίδι; ρωτάει έκείνος άφρημένος.

— Λοιπόν, κατηγορούμενο, όμολο-γείς ότι κατσεύαζες κίβδηλα άση-μένα τάλληρα του 'Οθωνος;

— Τί να σας πω, κύριε Πρόεδρε. Δέν ξέρете πόσο τον αγαπούσα τον μακαρίτη...

— 'Ο δάσκαλος. — Γιατί, παν-δι μου, στο 'Πάτερ ήμών' ζητούμε μονάχα τον άστο μιάς ημέρας κι' όχι άλλης της έδομιάδος;

— 'Ο μ α θ η τ ή σ. — Για να μη μου-χλάζη και δέν τρα-γουτά...

— Ένας νεοσύλλη-κτος φαντάρος έλαβε μιά μέρα ένα γράμ-μα από τη φίλη του κι' επειδή δέν ήξερε άνάγνωσι παρακάλε-

σε το λοχία του να το διαβάση.

— 'Ο λοχίας πήρε το γράμμα στα χέρια του κι' άρχισε να το διαβάη με δυνατή φωνή. 'Ο στρατιώτης τον άκούως ευχαριστημένος. Όταν όμως έφτασε σ' ένα σημείο, το όποιον ο δυστυχισμένος ο στρατιώτης δέν ήθελε να γίνη γνωστό, βούλωσε με τα χέρια του τ' αυτά του λοχία και του έπαι:

— Διαβάς τώρα όσο θέλεις!... Δέν θ' άκούσης τίποτε...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Η «Λουκρητία Βοργία». Ο Ουγκώ και η αντίταξή του διαδέχεται το κοινό. Όπου η «Λουκρητία Βοργία» μένει κλεισμένη στο σαλόνι. Ο Ουγκώ μουσικοσυνθέτης και σκηνογράφος. Η πρώτη παράσταση. Απόπειρα αποδοκιμασίας. Όπου το πρόγραμμα μεταβαλλεται. Η αποδοκιμασία του κοινού και η θριαμβευτική επιστροφή στο σπίτι του. Μία μεγάλη εδρεύσει

Ένα από τα θεατρικά έργα του Ουγκώ που εσημείωσαν θριαμβευτική επιτυχία ήταν και η «Λουκρητία Βοργία», η οποία παίζεται και σήμερα στα διάφορα θέατρα του κόσμου. Η υπόθεση της «Λουκρητίας Βοργίας» είναι γνωστή. Ο σύζυγος της περιφρονητής για τα όργια της Ρωμαίας δηλητηριασμένης, υποφιαζόμενος κάποιον νέον ευπατρίδη ότι είναι φίλος της γυναίκας του, την εξαναγκάζει να τον καλέσει σε ένα συμπόσιο για να τον δηλητηριάσει. Η «Λουκρητία Βοργία» υποκρίνεται. Φαντάζεται όμως τη φρικτή της και την απογοήτωση της όταν αποκαλύπτεται, στο τέλος, ότι ο νέος αυτός είναι νόθος γιου της!... Με θέμα την τραγική αυτήν υπόθεση, ο Ουγκώ έγραψε το αριστουργήμα του, ακολουθώντας, φυσικά, και σε αυτό, όλους τους κανόνες της νέας ρομαντικής σχολής, την οποίαν αυτός πρώτος είχε εγκαταστήσει στο θέατρο με τον «Βερνάνη» του.

Στο νέο του αυτό έργο ο Ουγκώ είχε δώσει αρχικώς τον τίτλο «Το Συμπόσιο του Φεράρε». Από το τελευταίο, το έκλεισε στο γραφείο του και περίμενε να παρουσιασθεί και νένας θεατρικής για να του τη ζητήσει για το θέατρο. Ο φανατικός όμως με τον οποίον η συντηρητική μερίδα του κοινού — και αυτή ήταν η μεγαλύτερη — αποδοκίμαζε συστηματικά κάθε θεατρική εμφάνιση του Ουγκώ, είχε τρομοκρατήσει τους θεατρικούς επιχειρηματίες και κανένας δεν απεφάνθη να πάει να του ζητήσει το νέο του έργο...

Μετά την μεγάλη όμως επιτυχία που εσημείωσε ο Βασιλεύς Διασκεδάσει, έκδοσε σε βιβλίο, και κυρίως μετά τον φλογερό λόγο που εξέφρασε ο Ουγκώ στο δικαστήριο κατά την δίκη που επηκολούθησε μετά την απαγόρευση των παραστάσεων του έργου του αυτού, η κατάσταση άλλαξε κάπως. Ο Ουγκώ ξανάγινε ο άνθρωπος της ημέρας.

Έτσι κατά τα τέλη του Δεκεμβρίου του 1832, τον επισκέφθη στο σπίτι του ο περίφημος διευθυντής του «Θεάτρου Σαιν-Μαρτέν» Χαρέλ.

— Εδιδάξασα το «Ο Βασιλεύς Διασκεδάσει»! φώναξε μ' ενθουσιασμό στο μεγάλο ποιητή πριν ακόμη καθίσει. Είπε υπέροχο έργο! Έρχομαι να σας ζητήσω το «Συμπόσιο του Φεράρε». Δεν δέχομαι την παραμικρή αντίρρηση!

Χωρίς να περιμένη απάντηση από τον Ουγκώ, ο Χαρέλ κάθισε, έβαλε την ταμπакιέρα του και ρούφηξε υποδυόμενος μία πράξη ταμπάκο. Κατοπιν δήλωσε στον εμβρόντητο ακόμη συγγραφέα ότι στο νέο του έργο θα πρωταγωνιστούσαν ο διάσημος τραγικός Φρεντερίκ-Λεμάρ και η μεγάλη ηθοποιός δεσποινίς Ζωρζ.

Ο Ουγκώ, γνωρίζοντας ότι το θέατρο του Χαρέλ διευθυνόταν ούσιαστικώς από τη δεσποινίδα Ζωρζ, δεν θέ-

λησε να δώσει καμιάν υπόσχεση πριν την δη και συνεννοηθεί προηγουμένως μαζί της. Ο Χαρέλ όμως ήταν πολύ βιαστικός... Έξήγησε η ανάγνωση του έργου να γίνει το ίδιο βράδυ. Ο Ουγκώ δέχθηκε και το ίδιο βράδυ έδωσε το έργο του στο σκρόνι της πρωταγωνιστρίδας. Η δεσποινίς Ζωρζ ευχαριστήθηκε πολύ από τον ρόλο της. Όσο για τον κ. Χαρέλ, ο ενθουσιασμός του δεν είχε πειράξει. Από την πρώτη ήδη πράξη χειροκροτούσε, εφώναζε και γελοῦσε σαν τρελλός από τη χαρά του. Το νέο έργο τον είχαν ενθουσιάσει για χίλιους δυό λόγους: Πρώτον γιατί η δεσποινίς Ζωρζ θα είχε έναν θαυμασίο ρόλο, δεύτερον γιατί προέβλεπε άγριες πιέννες για το θέατρό του και τρίτον, τέλος, γιατί ήταν πολύ έξυπνος και μορφωμένος και ως δεσποινίς

Βίκτωρ Ουγκώ

μενος είχαν ικανοποιηθεί τόσο, όσο και ως θεατρικός επιχειρηματίας.

Και η δοκιμιά άρχισαν αμέσως την άλλη μέρα.

Στη διάρκεια κάποιας δοκιμής, ο Χαρέλ έπλητσε τον Ουγκώ και το είπε:

— Θα ήθελα κάτι να σας προτείνω, κύριε Ουγκώ, αλλά διατάζω... Στη θέα της όρχηστρας έχετε τη συνήθεια να τοποθετήτε διαφόρους νεαρούς φίλους σας για να υποστηρίξουν το έργο... Θα σας προτείνω λοιπόν την «κλάκα» να την τοποθετήσουμε αλλού... Στη θέα δε της όρχηστρας να βάλουμε... τους μουσικούς!

— Πολύ ευχαρίστως, απάντησε ο Ουγκώ.

— Όταν αλήθεια δέχαστε να μη μουσική στο έργο σας;... Πόσο ο πρώτος δραματικός συγγραφέας που δέχεται αυτό! Οί άλλοι, σε όσους το πρότεται, το θεωρούν εξευτελιστικό... Σας όμως ξέρετε τι είναι θέατρο!...

Απεφασίσθη έτσι, στη σκηνή του

«Συμποσίου» του έργου να μπουν μερικά κομμάτια μουσικής. Αυτό αποτλούσε νέαν επανάστασι στα θεατρικά ζητή! Ο Ουγκώ όμως δεν έδιδε. Όσο για τους μουσουργούς, βρέθηκαν αμέσως: Οί διάσημοι συνθέται Μάγερμπερ και Μπερλιόζ παρουσιάστηκαν μόνοι τους και ανέλαβαν να συνθέσουν τα μουσικά μέρη του έργου. Ο Χαρέλ όμως δεν τους δέχθηκε.

— Όχι! εφώναξε. Δεν θέλω διασημους μουσουργούς... Θα κάνουν αυτή τη μουσική από το πρωί ότι το νέο έργο ήταν ένα εξάμετρο ανηθικότητας, ότι η αστυνομία θ' απαγόρευε ασφαλώς την συνέχιση των παραστάσεων του κτλ. Η πολεμική αυτή ένοιαίται, αντί να βλάψει το έργο, απεναντίας το ωφέλησε: γιατί το βράδυ ο κόσμος, περίεργος να δη περί τίνος επρόκειτο, συνέτρεψε, πατείς με, πατώ σε, στο θέατρο.

Κ' η μουσική συνθέσεις ανετέθησαν στον πρώτο βιολιστή της όρχηστρας, κάποιον Πισίν.

Ο Ουγκώ και πάλιν δέχθηκε. Έγραψε τους στίχους των τραγουδιών

«Συμποσίου» δεν υπήρχαν στο θέατρο κατάλληλες σκηνογραφίες. Ο Ουγκώ έσχεδισε μόνος του μία νέα μακέτα κ' έτσι, όπως είχε γίνει μουσικοσυνθέτης, έγινε, για την περίστασι, και σκηνογράφος.

**

Έφθασε τέλος και η βραδεία της πρεμιέρας.

Οί Παρισίνοί την περίμεναν με ανυπομονησία. Η έχθρικη προς τον Ουγκώ εφημερίδες διεκρήρυτταν με χτυπητά άρθρα από το πρωί ότι το νέο έργο ήταν ένα εξάμετρο ανηθικότητας, ότι η αστυνομία θ' απαγόρευε ασφαλώς την συνέχιση των παραστάσεων του κτλ. Η πολεμική αυτή ένοιαίται, αντί να βλάψει το έργο, απεναντίας το ωφέλησε: γιατί το βράδυ ο κόσμος, περίεργος να δη περί τίνος επρόκειτο, συνέτρεψε, πατείς με, πατώ σε, στο θέατρο.

Κ' η μουσική συνθέσεις ανετέθησαν στον πρώτο βιολιστή της όρχηστρας, κάποιον Πισίν.

Ο Ουγκώ και πάλιν δέχθηκε. Έγραψε τους στίχους των τραγουδιών

Πριν από την «Λουκρητία Βοργία» επρόκειτο να παιχθεί, ως συμπλήρωμα της παραστάσεως, μία μονόπρακτη κωμωδία, με τον τίτλο: «Ένα δείπνον επί Λουδοβίκου 15ου». Ο Ουγκώ έφθασε στο θέατρο την ώρα που άρχιζε η κωμωδία. Διευθύνθηκε στο καμαρίνι της δεσποινίδος Ζωρζ, η οποία ντυνόταν, ενώ συγχρόνως κουβέντιαζε με τον Αλέξανδρο Δουμά, τον Σουλζιέ και άλλους διασημους συγγραφείς της εποχής.

— Έχω καιρό να ντυθώ, δεν ε'ν' έτσι; ρώτησε η ηθοποιός τον Χαρέλ, που μπήκε εκείνη τη στιγμή στο καμαρίνι της.

— Βεβαίωτατα! Έχετε τρία ολόκληρα τέταρτα της ώρας. Η κωμωδία τώρη μόλις άρχισε.

Η δεσποινίς Ζωρζ άρχισε να ντύνεται με την ησυχία της. Έκαστα όμως ακούσθηκε ένα φοβερό πανομήμιο στην πλατεία κι' ο Χαρέλ εισώρμησε στο καμαρίνι της έσκαλλος.

— Γρήγορα!... Ντύσου!... Σε δέκα λεπτά πρέπει να βγής στη σκηνή!

Τι είχε λοιπόν συμβεί; Απλούστατα: Το κοινό που είχε πάει να δη την «Λουκρητία Βοργία» δεν ένοιασε ν' ακούσει το «Δείπνο επί Λουδοβίκου 15ου». Γι' αυτό, μόλις άρχισε η κωμωδία, οι θεαταί σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και φωνάζοντας «Την Λουκρητία! Την Λουκρητία!» ανάγκασαν τον διευθυντή της σκηνής να κατεβάσει αμέσως την αλλαία! Το κοινό όμως και μετά το κατέβασμα της αλλαίας, εξακολουθούσε να εκδηλώνει, με σφύριγματα και ποδοκροτήματα, την ανυπομονησία του. Γι' αυτό ο Χαρέλ, που κόντευε πεινά να τ' χάσει, διέταξε να σηκωθεί πάλι η αλλαία και ν' άρχισι η τραγωδία.

Αμέσως έλος ο κόσμος προσπληθήκε με σεβασμό στην παράστασι. Έκαστα όμως στο μέσον της πρώτης σκηνής, ακούσθηκε ένα σφύριγμα. — Πώς! Σφύριζαν; είπε ο Χαρέλ

σατισμένος. Τι σημαίνει αυτό;

— Αυτό σημαίνει, απλούστατα, απήντησε ο Ουγκώ, πως το έργο... είναι δικό μου!

Σε λίγο όμως βγήκε στη σκηνή η δεσποινίς Ζωρζ. Και υπήρξε τόσοσ υπέροχη, ώστε το κοινό συναρπάσθηκε. Το τέλος της πράξεως έγινε δεκτό με ενθουσιώδη χειροκροτήματα.

Ο Χαρέλ έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του.

— Από αυτή τη στιγμή, σύ είσαι ο απόλυτος κύριος εδώ μέσα, εφώναξε στον Ουγκώ.

Στο διάλειμμα της β' πράξεως ο Ουγκώ δέχθηκε την επίσκεψι του Λουμά, ο οποίος κλιγόντας από τη συγκίνησι πήγε να του σφιξη το χέρι και να τον συγχαρή. Με την ίδια επιτυχία εξακολούθησε η παράστασι μέχρι τέλους. Οί έχθροί του συγγραφέως, μπρος στον θρίαμβο του έργου, είχαν βουδωθεί. Συνέβη δε και το καταπληκτικόν για δραματικό έργο: να... μπιχαρισθι μία σκηνή της β' πράξεως.

Όταν, μετά το τέλος του έργου, ανηγγέλθη κατά την επικρατούσα συνήθεια, στο κοινό το όνομα του συγγραφέως, το τι επηκολούθησε δεν περιγράφεται. Οί θεαταί όρθιοι έξητρωκραύαζαν και καλούσαν τον Ουγκώ να εμφανισθι. Ο Ουγκώ όμως το είχε σπείρει εγκαίρως και είχε κρυφθι στο καμαρίνι της δεσποινίδος Ζωρζ.

— Για το Θεό, κύριε Ουγκώ, σώσατέ μου τη ζωή! του φώναζε ο Χαρέλ όρμυντας στο καμαρίνι. Ο κόσμος σας ζητεί, απειλώντας να τ' αμάη δια ορύφαλλα, αν δεν βγήςτε στη σκηνή.

Κύριε Χαρέλ, απήντησε ο Ουγκώ, στο κοινό δίνω τη σκέψι μου, όχι όμως και τον εαυτό μου...

Και πράγματι δεν βγήκε.

Ο κόσμος όμως τον περίμενε στην έξοδο του θεάτρου. Κι' όταν τον είδαν να μπαίνει μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του στο αμάξι του, ξεέσταν τα άλογα και τον μετέφεραν εν θριάμβω.

**

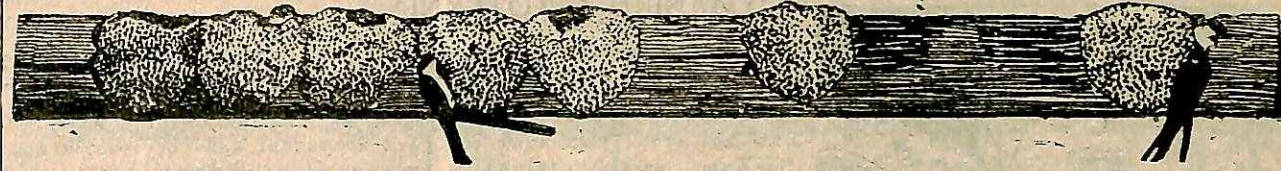
Δείτε τώρα και την ανθρώπινη αχαριστία...

Η «Πορτ-Σαιν-Μαρτέν», πριν από την παράστασι της «Λουκρητίας», βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Ο Ουγκώ έσπευσε στο θέατρο. Η

τρίαντα πρώτες παραστάσεις είχαν εισπράξει 84,769 φράγκων, ποσόν μύθωδες για την εποχή εκείνη! Και όμως ο Χαρέλ, ο οποίος είχε κυριολεκτικώς σωθι από την καταστροφή χάρις στο έργο του Ουγκώ, τον επέληρωσε με την πιο μαύρη αχαριστία.

Ενώ η παραστάσις της «Λουκρητίας» συνεχίζοντο θριαμβευτικώς, ένα βράδυ ο Ουγκώ είδε στην άφρασι του θεάτρου ν' αναγγέλλεται ότι την επομένη θ' ανεβαζόταν άλλο έργο. Ο Χαρέλ, απλούστατα, χάριν συμφέροντος, είχε προσχωρήσει στους εχθρούς του Ουγκώ.

Ο Ουγκώ, έξω φρενών, έζητησε εξηγήσεις από τον Χαρέλ. Από λόγος λόγος ήρθαν σε ανταγκλήσεις. Την επομένη ο Χαρέλ έστειλε ένα υπειλέκτο στον εδρεύτη του, προσκαλώντας τον σε μονομαχία... Και η μονομαχία μὲν απεσοδήθη, γιατί την τελευταία στιγμή ο Χαρέλ μετενόη-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ένα Αμερικανικό ρολόϊ.

Το λεγόμενο «Εθνικό αστρονομικό αμερικανικό ρολόγιον», που υπάρχει στη Φιλαδέλφεια, κατασκευάσθη στα 1890 από τον Φίλιπ Μεγιέρ. Έχει ύψος δέκα ποδών και πλάτος όκτω, το δέ βάρος του είναι τέσσαρες χιλιάδες λίτρες. Δείχνει ταυτοχρόνως την ώρα της Νέας Υόρκης, της Βασιλείας, της Αγίας Φαγκλίκου, του Πεκίνου, της Κωνσταντινουπόλεως, της Πετρούπολεως, του Βερολίνου, του Λονδίνου και των Παρισίων, έπίσης δε και τις κινήσεις των πλανητών κατά τας διαφόρους εποχάς του έτους. Κάθε φορά που σημαίνει ή συνήθεια, στο κοινό το όνομα του συγγραφέως, το τι επηκολούθησε δεν περιγράφεται. Οί θεαταί όρθιοι έξητρωκραύαζαν και καλούσαν τον Ουγκώ να εμφανισθι. Ο Ουγκώ όμως το είχε σπείρει εγκαίρως και είχε κρυφθι στο καμαρίνι της δεσποινίδος Ζωρζ.

Όταν, μετά το τέλος του έργου, ανηγγέλθη κατά την επικρατούσα συνήθεια, στο κοινό το όνομα του συγγραφέως, το τι επηκολούθησε δεν περιγράφεται. Οί θεαταί όρθιοι έξητρωκραύαζαν και καλούσαν τον Ουγκώ να εμφανισθι. Ο Ουγκώ όμως το είχε σπείρει εγκαίρως και είχε κρυφθι στο καμαρίνι της δεσποινίδος Ζωρζ.

— Για το Θεό, κύριε Ουγκώ, σώσατέ μου τη ζωή! του φώναζε ο Χαρέλ όρμυντας στο καμαρίνι. Ο κόσμος σας ζητεί, απειλώντας να τ' αμάη δια ορύφαλλα, αν δεν βγήςτε στη σκηνή.

Κύριε Χαρέλ, απήντησε ο Ουγκώ, στο κοινό δίνω τη σκέψι μου, όχι όμως και τον εαυτό μου... Και πράγματι δεν βγήκε.

Ο κόσμος όμως τον περίμενε στην έξοδο του θεάτρου. Κι' όταν τον είδαν να μπαίνει μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του στο αμάξι του, ξεέσταν τα άλογα και τον μετέφεραν εν θριάμβω.

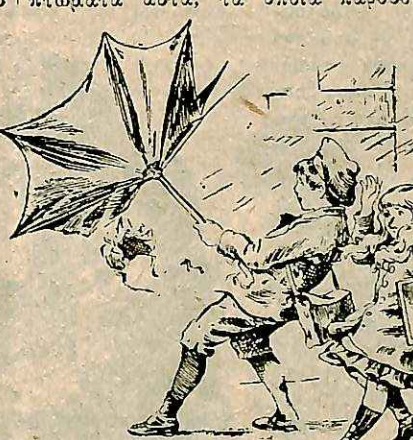
— Έναίριοι τάρχοι.

Στη Βόρειο Αμερική, μεταξύ των ποταμών Μισσουρι και Σασσασόβαν, υπάρχει μία φυλή άγριων, αριθμούσα είκοσι χιλιάδες περίπου πολεμιστών, η οποία έχει πολύ περίεργα ήθη.

Οί άγριοι αυτοί πιστεύουν ότι οι νεκροί πηγαίνουν σε μία χώρα μεσημβρινή, όπου οι άνθρωποι βρίσκουν ωραίες γυναίκες και άρθρα κοπάδια άγριων βοδιών, ενώ οι δειλοί έσονται σ' ένα νησί, όπου δεν μπορούν ν' απολαύσουν τίποτε.

Η ταφή των νεκρών εκεί γίνεται κατά δύο τρόπους. Τους γενναίους πολεμιστάς τους ξεπλύνουν απλούστατα στο χωμα και τους αφήνουν έτσι, επειδή κατά τη γνώμη τους αυτοί είναι πολεμιστές...

ίκανοί να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. Φροντίζουν μόνο να τους σκεπάσουν με ξύλα και με λιθάρια, πράγμα που δεν εμποδίζει τους λύκους να τους κυριεύουν και να πάνε να τους φάνε. Τους άλλους όμως, δηλαδή τους κοινούς ανθρώπους, τους ανεβάζουν απάνω σε δένδρα ή σε ύψωματα και τους αφήνουν εκεί. Οί περιγρηταί που επισκέπτονται τη χώρα αυτή, συναντούν παντού τέτοιους ανεαίριους τάφους απάνω σε δένδρα, στα οποία βρίσκονται τρία και τέσσερα κάποτε πτώματα μαζί, σκεπασμένα μόνο με δέρμα αγριόβωδου. Η βροχή όμως και ο αέρας προκαλεί αποσύνθεσι στα πτώματα αυτά, τα οποία παρουσιάζονται τότε σαν να είναι νεκροί.

ζουν τότε ένα οίκτρο θέμα. Σε κάθε δένδρο σχεδόν απάκτω ουρλιάζουν αδιάκοπα πεινασμένοι λύκοι, που σηκώνουν το ρύγχος των περιμένοντας να πέση από πάνω κανένα κομμάτι από το πτώμα για να το φάνε.

— Πώς παντρεύονται οι Έσκιμωοί.

Οί Έσκιμωοί κάνουν τους γάμους των κατά ένα πολύ περίεργο τρόπο. Ο νέος Έσκιμωός μόνο όταν σκοτώσει μια πολιτική αρκούδα θεωρείται ικανός να συντηρήσει οικογένεια. Τότε έχει το δικαίωμα να διαλέξη τη νέα που θέλει να πάρη γυναίκα του. Γι' αυτό την παραφυλάει όλη τη νύχτα κι' όταν την ιδή πουθενά, όρμα από το κρηπίδι και προσπαθεί να την απαγάγη. Η νέα βάζει αμέσως τις φωνές: μέχρης ότου μαζευτούν γύρω της άρ-

κατοί φίλοι και γνώριμοί της. Τότε γυρίζει προς τον άπαγα, με τον οποίον εντωμεταξύ παλεύει, απεγνωσμένα, τον δαγκώνει και τον μολώνει σε διάφορα μέρη του σώματος για να τον αναγκάσει να την άφισι. Πολλές φορές κατορθώνει να του ξαφύγη και ο δυστυχισμένος ο μνηστήρ τρέχει πίσω της για να την ξαναπιάσει. Μα τότε του ρίχνονται βλες ή φίλες της κόρης, απ' τις οποίες η περισσότερες είναι γρήγες, και με λουριά, καλωμένα από δέρμα φώκης, τον μαστιγώνουν αλύπητα, εμποδίζοντάς τον να προχωρήσει. Αν εκείνος, παρ' όλο το άγριο ξυλοκόπημα, κατορθώσει να φτάσει την κόρη και να την ξαναπιάσει, αυτή τον αρχίζει πάλι στις δαγκωματιές και στους μπάτσους, όποτε αναγκάζεται να την άφισι εκ δευτέρου. Αν όμως ο νέος υπαρικήσει όλα αυτά τα εμπόδια και κατορθώσει να πιάσει την κόρη και για τρίτη φορά, τότε εκείνη δεν του φέρνει πειά καμιά αντίστασι και τον ακολουθεί υπάκουη στην καλώβα του, ενώ η γρήγες που τους συνοδεύουν αλλαλάζουν χαρούμενα.

— Ένα περίεργο ξενοδοχείο

Ένας ιδιότροπος Αμερικανός είχε την έμπνευσι να χτίση στη Φιλαδέλφεια ένα ξενοδοχείο, δυοσ του οποίου δεν υπάρχει ασφαλώς σε όλον τον κόσμο. Το ξενοδοχείο αυτό χτίστηκε σε σχήμα... ελέφαντος και έχει ύψος 44 ποδών, μήκος 85 και πλάτος 22. Το κτήριο στήριζεται άπ' έναν διδυ μεγάλου στύλου, χωμένους στη γή σε βάθος 25 ποδών, από το πίσω μέρος δε υπάρχουν έλικοειδεις κλίμακες, από τις οποίες οι πελάτες μπαίνουν στο ξενοδοχείο.

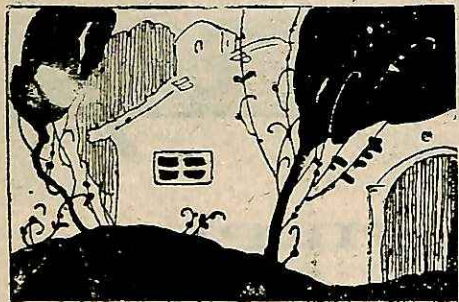
Ο νέος Έσκιμωός μόνο όταν σκοτώσει μια πολιτική αρκούδα θεωρείται ικανός να συντηρήσει οικογένεια. Τότε έχει το δικαίωμα να διαλέξη τη νέα που θέλει να πάρη γυναίκα του. Γι' αυτό την παραφυλάει όλη τη νύχτα κι' όταν την ιδή πουθενά, όρμα από το κρηπίδι και προσπαθεί να την απαγάγη. Η νέα βάζει αμέσως τις φωνές: μέχρης ότου μαζευτούν γύρω της άρ-

την αθήουσα φαγητού, το θέατρο του ξενοδοχείου και τα δωμάτια του ύπνου. Το περίεργο αυτό ξενοδοχείο, το οποίο προκαλεί τη γενική περιέργεια, σφαίσισε άρκετά έκτακτους χιλιάδες δολαρίων στον ιδιοκτήτη του.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκες. Οί διαβόητες ταύτα, παρακαλούνται να μας άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, άδης Λέκκα 7.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

βάτι και όταν ξύπνα καλά είδα πώς ήμουν εντελώς χαλασμένη. Μια απεριόριστη μελαγχολία μ' έπιασε... Τώρα ζητούσα την αγάπη όχι όπως άλλοτε, για το παρωμένο αίσθημα της ηθικής, αλλά με όλη τη θερμότητα της ψυχής μου, με τα άγνα αισθήματα ενδο-έρωτος πραγματικού... με μια αφοσίωση αληθινή.

Και τότε παρουσιάστηκε μπροστά μου ο μοιραίος άνθρωπος.

Ήτανε ώριμος; Δεν ξέρω!...

Ξέρω μονάχα ότι η παρουσία του μου ζέσταινε όλη την ψυχή και το χαμόγελό του μ' έφερνε σε άλλους κόσμους άγνωστους, όνειρευτους. Απ' όλη τη στιγμή που τον γνώρισα δεν ξεχώριζα πια τις ημέρες από τις νύχτες, δεν ήξερα αν βρισκόμουν στη γη ή στον παράδεισο αν είναι καλοκαίρι ή χειμώνας... Σαν να τον είχα κλέψει, φοβόμουν να μη μου τον πάρουν πίσω. Τον πήρα και πήγαμε σ' ένα χωριουδάκι μακριά απ' τον κόσμο, που μ' έκανε τόσο να σμένες ώρες μου έδωσαν σαν σαπουνόφουσες... Ποιος ο λόγος να σάς πω όλες μου τις τρέλλες; Μοιάζουν τόσο ή μια με την άλλη!...

Μόλις τελείωνα τη μια αγάπη, άρχιζα καινούργια... Σκηνές, πόθοι, πόνοι, απιστίες και ζηλοτυπίες ήταν για μένα τα πιο συνηθισμένα πράγματα. Αλλάξα φίλους, όπως κανείς γυρίζει τα φύλλα ενός βιβλίου...

Ήμουν άρρωστη από τη δίψα της αγάπης. Δεν μπορούσα να ζήσω, ούτε μια στιγμή χωρίς δίψα. Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε, ούτε η φύσις, ούτε η πέχης, ούτε η μουσική... τίποτε... τίποτε απολύτως, εκτός από τον έρωτα!

Είχα χρήματα αρκετά και η μόνη μου σκοτούρα ήταν πώς να περαιοτηθώ τον έρωτά μου, να τον κάνω ώμορρο, να γίνω πιο επιθυμητή στους άνδρες, να τους κάνω να ανασταίνουν για μένα πιο βαθιά και πιο παρτεταμένα... Όταν έπεφτε κανείς στα νύχια μου, έπρεπε να θυσιάσει όλη του την ήσυχια, όλη του την προσκόδα, να εξαντλήσει όλα του τα χάδια...

Έβλεπα έτσι ως τα τριανταοχτώ μου χρόνια. Μα σαν επέφασα την ηλικία αυτή, έβλεπα πια τη γοητεία μου. Όταν έβγαινα στο δρόμο, κανείς δεν γύριζε να με ιδεί, και κανείς τρελλός δεν ήθελε να γνωρίσει πια μαζί μου. Παρ' όλη αυτά ήμουν ακόμη ώμορρη. Έτσι έρχονταν οι ημέρες που είχα όλη τη δύναμη της παλμής μου γοητείας, αλλά άλλες φορές πάλι αισθανόμουν τόσο βαθιά των γυναικών μου την κρυάδα, τόσο βαθιά, που δεν μπορούσα να κλείσω μάτι όλη νύχτα. Τέλος δ-να κρυολόγημα μ' έβριξε στο κρεβ-

βάτι και όταν ξύπνα καλά είδα πώς ήμουν εντελώς χαλασμένη. Μια απεριόριστη μελαγχολία μ' έπιασε... Τώρα ζητούσα την αγάπη όχι όπως άλλοτε, για το παρωμένο αίσθημα της ηθικής, αλλά με όλη τη θερμότητα της ψυχής μου, με τα άγνα αισθήματα ενδο-έρωτος πραγματικού... με μια αφοσίωση αληθινή.

Και τότε παρουσιάστηκε μπροστά μου ο μοιραίος άνθρωπος. Ήτανε ώριμος; Δεν ξέρω!... Ξέρω μονάχα ότι η παρουσία του μου ζέσταινε όλη την ψυχή και το χαμόγελό του μ' έφερνε σε άλλους κόσμους άγνωστους, όνειρευτους. Απ' όλη τη στιγμή που τον γνώρισα δεν ξεχώριζα πια τις ημέρες από τις νύχτες, δεν ήξερα αν βρισκόμουν στη γη ή στον παράδεισο αν είναι καλοκαίρι ή χειμώνας... Σαν να τον είχα κλέψει, φοβόμουν να μη μου τον πάρουν πίσω. Τον πήρα και πήγαμε σ' ένα χωριουδάκι μακριά απ' τον κόσμο, που μ' έκανε τόσο να σμένες ώρες μου έδωσαν σαν σαπουνόφουσες... Ποιος ο λόγος να σάς πω όλες μου τις τρέλλες; Μοιάζουν τόσο ή μια με την άλλη!...

Μόλις τελείωνα τη μια αγάπη, άρχιζα καινούργια... Σκηνές, πόθοι, πόνοι, απιστίες και ζηλοτυπίες ήταν για μένα τα πιο συνηθισμένα πράγματα. Αλλάξα φίλους, όπως κανείς γυρίζει τα φύλλα ενός βιβλίου...

Ήμουν άρρωστη από τη δίψα της αγάπης. Δεν μπορούσα να ζήσω, ούτε μια στιγμή χωρίς δίψα. Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε, ούτε η φύσις, ούτε η πέχης, ούτε η μουσική... τίποτε... τίποτε απολύτως, εκτός από τον έρωτα!

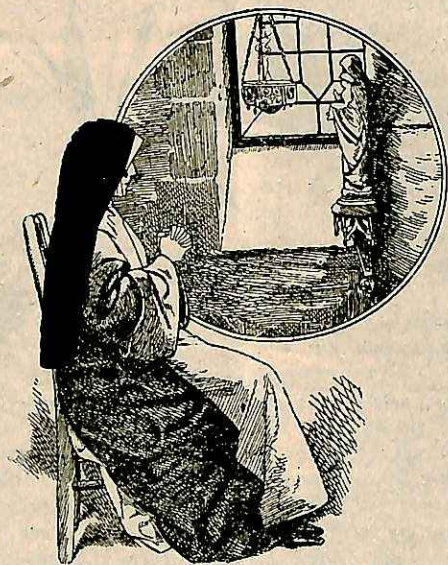
Είχα χρήματα αρκετά και η μόνη μου σκοτούρα ήταν πώς να περαιοτηθώ τον έρωτά μου, να τον κάνω ώμορρο, να γίνω πιο επιθυμητή στους άνδρες, να τους κάνω να ανασταίνουν για μένα πιο βαθιά και πιο παρτεταμένα... Όταν έπεφτε κανείς στα νύχια μου, έπρεπε να θυσιάσει όλη του την ήσυχια, όλη του την προσκόδα, να εξαντλήσει όλα του τα χάδια...

Έβλεπα έτσι ως τα τριανταοχτώ μου χρόνια. Μα σαν επέφασα την ηλικία αυτή, έβλεπα πια τη γοητεία μου. Όταν έβγαινα στο δρόμο, κανείς δεν γύριζε να με ιδεί, και κανείς τρελλός δεν ήθελε να γνωρίσει πια μαζί μου. Παρ' όλη αυτά ήμουν ακόμη ώμορρη. Έτσι έρχονταν οι ημέρες που είχα όλη τη δύναμη της παλμής μου γοητείας, αλλά άλλες φορές πάλι αισθανόμουν τόσο βαθιά των γυναικών μου την κρυάδα, τόσο βαθιά, που δεν μπορούσα να κλείσω μάτι όλη νύχτα. Τέλος δ-να κρυολόγημα μ' έβριξε στο κρεβ-

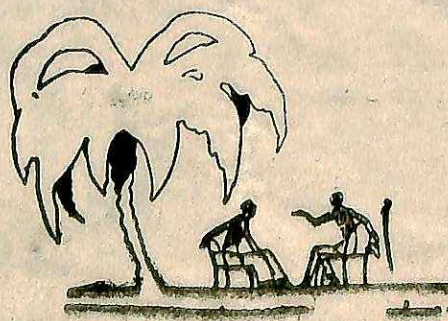
βάτι και όταν ξύπνα καλά είδα πώς ήμουν εντελώς χαλασμένη. Μια απεριόριστη μελαγχολία μ' έπιασε... Τώρα ζητούσα την αγάπη όχι όπως άλλοτε, για το παρωμένο αίσθημα της ηθικής, αλλά με όλη τη θερμότητα της ψυχής μου, με τα άγνα αισθήματα ενδο-έρωτος πραγματικού... με μια αφοσίωση αληθινή.

Και τότε παρουσιάστηκε μπροστά μου ο μοιραίος άνθρωπος. Ήτανε ώριμος; Δεν ξέρω!... Ξέρω μονάχα ότι η παρουσία του μου ζέσταινε όλη την ψυχή και το χαμόγελό του μ' έφερνε σε άλλους κόσμους άγνωστους, όνειρευτους. Απ' όλη τη στιγμή που τον γνώρισα δεν ξεχώριζα πια τις ημέρες από τις νύχτες, δεν ήξερα αν βρισκόμουν στη γη ή στον παράδεισο αν είναι καλοκαίρι ή χειμώνας... Σαν να τον είχα κλέψει, φοβόμουν να μη μου τον πάρουν πίσω. Τον πήρα και πήγαμε σ' ένα χωριουδάκι μακριά απ' τον κόσμο, που μ' έκανε τόσο να σμένες ώρες μου έδωσαν σαν σαπουνόφουσες... Ποιος ο λόγος να σάς πω όλες μου τις τρέλλες; Μοιάζουν τόσο ή μια με την άλλη!...

Μόλις τελείωνα τη μια αγάπη, άρχιζα καινούργια... Σκηνές, πόθοι, πόνοι, απιστίες και ζηλοτυπίες ήταν για μένα τα πιο συνηθισμένα πράγματα. Αλλάξα φίλους, όπως κανείς γυρίζει τα φύλλα ενός βιβλίου...

Προσεύχομαι στην Παναγία να συγχωρήσει τις αμαρτίες μου.

THE LUGGREZZIA CARR

να. "Ηθελε να γλυτώσει από την αγάπη μου που τον έδασαν. Ήμουν να βεβαιώ για αυτό. Ή σκεφί ότι άρχονταν στιγμή που θα τον έχανα, πληγώνε τα σπλάχνα μου, σαν μαχαίρι δικόπο.

Μ' άπατούσε. Ήμουν αίσουρη ότι πρώτον τον άριστο χέρι του πελαμένου, ή δε σύζυγός του τα πόδια. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχουν την ιδέα ότι θα διατηρούσαν ζωηρή την ανάμνηση του νεκρού και ότι θα ενεργούν στη ζωή σύμφωνα με την επιθυμία του.

Η πράξι αυτή εν γένει θεωρείται από όλους ιερώντατο καθήκον. Πιστεύουν μάλιστα ότι ευχαριστούν έτσι υπερβολικά τους νεκρούς.

— Τό βάρος του ανθρώπου

Από μια τελευταία στατιστική μαθαίνουμε ότι τα άρσενικά παιδιά κατά την ώρα της γεννήσεώς των ζυγίζουν περίπου 7 χιλιόγραμμα και 720 γραμμάρια, τα δε θηλυκά κάτι λιγότερο. Κατά τα δώδεκα πρώτα χρόνια το βάρος και των αγοριών και των κοριτσιών είναι σχεδόν ίσο. Ύστερα όμως ο νέος άρχίζει να γυρίζει πολύ περισσότερο απ' το κορίτσι. Σε ηλικία 20 χρόνων π.χ. οι νέοι έχουν βάρος 65 χιλιογράμμων κατά μέσον όρο, ενώ τα κορίτσια της ίδιας ηλικίας μόλις 55 χιλιογράμμων. Οι άνδρες στα 35 χρόνια έχουν το μεγαλύτερο βάρος, ενώ η γυναίκες εξακολουθούν να αυξάνουν κατά το βάρος μέχρις του πενηνταοστού έτους της ηλικίας των, όποτε φθάνουν τα 60 χιλιόγραμμα. Το βάρος του ανθρώπου μπορεί να γίνει σε ώριμη ηλικία δεκαπέντε φορές μεγαλύτερο από εκείνο που είχε κατά την ώρα της γεννήσεώς του. Τέλος το μέσον βάρος του ανθρώπου γενικώς σε όλες τις ηλικίες και υπό διαφόρους συνθήκες δεν υπερβαίνει τα 45 χιλιόγραμμα.

Και τα κατάφερα καλά, αλλά μου κόστισε ακριβά. Πλήρωσα στους ανθρώπους που είχαν το σπιτάκι, ότι μου ζήτησαν... Και ένα βράδυ, στο ραντεβού στην ύρα, κρύφθηκε πίσω από μια βαρέα κουρτίνα, μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου θ' αντάμωναν...

Μπήκανε. Τα πρώτα του λόγια... Α! Τα πρώτα του λόγια ήσανε φιλιό. Ένα, τρία, πέντε λεπτά τα χείλη τους δεν ξεκολλούσαν. Έβλεπα δεν με φιλούσε πια έτσι. Τα φιλιό του ήσαν ψεύτικα!...

Κατόπιν άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό μέσα στο δωμάτιο. Εκείνη έφευγε αλαφρώς σαν το πουλάκι. Πηδούσε πάνω στις καρέκλες, πηδούσε στον καναπέ, κρυβόταν πίσω από τις κουρτίνες με ένα χαμόγελο μικρού αγγέλου.

Επί τέλους όμως την έπιάκωσα και την έκλεισα σφιχτά στην αγκαλιά του...

Δεν μπόρεσα άλλο να κρατηθώ. Μια δύναμη μεγάλη μ' έσπρωξε—δεν ξέρω κ' εγώ τι ήσανε αυτό—και χύπηξα γρηγορά, απειλητική, άφροντας από λύσσα, από πόνο, έ-

να κομματάκι από την εύτυχία που μόνο σύ ξέρεις να δίνης!

Πόσο γρήγορα όμως πέρασε η εποχή αυτή, που ήταν ή πιο εύτυχισμένη της ζωής μου! Και ήρθε ή ημέρα που έπρεπε να γυρίσουμε στην πρωτεύουσα, όπου είχα υποχρεώσεις και δουλειές. Και από τότε άρχισε ο Γολγοθάς μου. Όταν έφευγε από το σπίτι, έμεινα καρφωμένη ώρες ολόκληρες στη θέση μου, σαν απολιθωμένη, περιμένοντάς τον να γυρίσει. Πολλές φορές το φιλιό που μουδινε φεύγοντας, μ' αποκοιμίζει στον τόπο που βρισκόμουν... Δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα άλλο, παρα πότε θα άνοιξη ή πόρτα και θα μπη αυτός.

Σας λέω τα πράγματα όπως είναι, χωρίς καμιά υπερβολή...

Κ' εκείνος; Εκείνος, βλέποντας πως ή μεγάλη μου αγάπη μ' έκανε αληθινά τρελή, άρχισε να φοβάται για την υγεία μου και να με περιποιήται σαν να ήμουν άρρωστη...

Αλλά αυτό ίσως σκότωσε την αγάπη του. Ποιος ξέρει!...

Μπορεί να είχε δίκιο... Μπορεί να μην είναι και εύχαριστο να ζή κανείς με μίαν άρρωστη, που απολιθώνεται μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, ώρες ακρετές, και που ανασπενάει νύχτα και ημέρα...

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...

Τώρα τον δικαιώνω. Αλλά τότε; Προσπαθούσα να γλυτώσω από το βασάνο που με είχε κυριεύσει, προσπαθούσα να γυρίσω στη ζωή και στην πραγματικότητα, να ζήσω... να ζήσω όπως όλοι... Μα δεν μπορούσα. Αισθανόμουν ότι ήμουν αδύνατη, ανίσχυρη...

Τότε άρχισα να μελετάω την ιατρική, για να ιδώ καλά τι έχω. Στο τέλος πείσθηκα πως ήμουν άρρωστη βαρέα. Ποιος το ξέρει!... Ίσως μια ημέρα οι γιατροί μ' ανακαλύψουν και τις αγάπης το μικρόβιο!... Ν' ανακαλύψουν ότι υπάρχουν άνθρωποι που χύνουν στην ατμόσφαιρα κύματα αγάπης, που μόλις σ' αγγίζουν σε κάνουν τρελό από έρωτα!

Με τον καιρό έβλεπα ότι εκείνος σιγά σιγά απομακρυνόταν από μέ-

να. "Ηθελε να γλυτώσει από την αγάπη μου που τον έδασαν. Ήμουν να βεβαιώ για αυτό. Ή σκεφί ότι άρχονταν στιγμή που θα τον έχανα, πληγώνε τα σπλάχνα μου, σαν μαχαίρι δικόπο.

Μ' άπατούσε. Ήμουν αίσουρη ότι πρώτον τον άριστο χέρι του πελαμένου, ή δε σύζυγός του τα πόδια. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχουν την ιδέα ότι θα διατηρούσαν ζωηρή την ανάμνηση του νεκρού και ότι θα ενεργούν στη ζωή σύμφωνα με την επιθυμία του.

Η πράξι αυτή εν γένει θεωρείται από όλους ιερώντατο καθήκον. Πιστεύουν μάλιστα ότι ευχαριστούν έτσι υπερβολικά τους νεκρούς.

— Τό βάρος του ανθρώπου

Από μια τελευταία στατιστική μαθαίνουμε ότι τα άρσενικά παιδιά κατά την ώρα της γεννήσεώς των ζυγίζουν περίπου 7 χιλιόγραμμα και 720 γραμμάρια, τα δε θηλυκά κάτι λιγότερο. Κατά τα δώδεκα πρώτα χρόνια το βάρος και των αγοριών και των κοριτσιών είναι σχεδόν ίσο. Ύστερα όμως ο νέος άρχίζει να γυρίζει πολύ περισσότερο απ' το κορίτσι. Σε ηλικία 20 χρόνων π.χ. οι νέοι έχουν βάρος 65 χιλιογράμμων κατά μέσον όρο, ενώ τα κορίτσια της ίδιας ηλικίας μόλις 55 χιλιογράμμων. Οι άνδρες στα 35 χρόνια έχουν το μεγαλύτερο βάρος, ενώ η γυναίκες εξακολουθούν να αυξάνουν κατά το βάρος μέχρις του πενηνταοστού έτους της ηλικίας των, όποτε φθάνουν τα 60 χιλιόγραμμα. Το βάρος του ανθρώπου μπορεί να γίνει σε ώριμη ηλικία δεκαπέντε φορές μεγαλύτερο από εκείνο που είχε κατά την ώρα της γεννήσεώς του. Τέλος το μέσον βάρος του ανθρώπου γενικώς σε όλες τις ηλικίες και υπό διαφόρους συνθήκες δεν υπερβαίνει τα 45 χιλιόγραμμα.

Και τα κατάφερα καλά, αλλά μου κόστισε ακριβά. Πλήρωσα στους ανθρώπους που είχαν το σπιτάκι, ότι μου ζήτησαν... Και ένα βράδυ, στο ραντεβού στην ύρα, κρύφθηκε πίσω από μια βαρέα κουρτίνα, μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου θ' αντάμωναν...

Μπήκανε. Τα πρώτα του λόγια... Α! Τα πρώτα του λόγια ήσανε φιλιό. Ένα, τρία, πέντε λεπτά τα χείλη τους δεν ξεκολλούσαν. Έβλεπα δεν με φιλούσε πια έτσι. Τα φιλιό του ήσαν ψεύτικα!...

Κατόπιν άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό μέσα στο δωμάτιο. Εκείνη έφευγε αλαφρώς σαν το πουλάκι. Πηδούσε πάνω στις καρέκλες, πηδούσε στον καναπέ, κρυβόταν πίσω από τις κουρτίνες με ένα χαμόγελο μικρού αγγέλου.

Επί τέλους όμως την έπιάκωσα και την έκλεισα σφιχτά στην αγκαλιά του...

Δεν μπόρεσα άλλο να κρατηθώ. Μια δύναμη μεγάλη μ' έσπρωξε—δεν ξέρω κ' εγώ τι ήσανε αυτό—και χύπηξα γρηγορά, απειλητική, άφροντας από λύσσα, από πόνο, έ-

να κομματάκι από την εύτυχία που μόνο σύ ξέρεις να δίνης!

Πόσο γρήγορα όμως πέρασε η εποχή αυτή, που ήταν ή πιο εύτυχισμένη της ζωής μου! Και ήρθε ή ημέρα που έπρεπε να γυρίσουμε στην πρωτεύουσα, όπου είχα υποχρεώσεις και δουλειές. Και από τότε άρχισε ο Γολγοθάς μου. Όταν έφευγε από το σπίτι, έμεινα καρφωμένη ώρες ολόκληρες στη θέση μου, σαν απολιθωμένη, περιμένοντάς τον να γυρίσει. Πολλές φορές το φιλιό που μουδινε φεύγοντας, μ' αποκοιμίζει στον τόπο που βρισκόμουν... Δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα άλλο, παρα πότε θα άνοιξη ή πόρτα και θα μπη αυτός.

Σας λέω τα πράγματα όπως είναι, χωρίς καμιά υπερβολή...

Κ' εκείνος; Εκείνος, βλέποντας πως ή μεγάλη μου αγάπη μ' έκανε αληθινά τρελή, άρχισε να φοβάται για την υγεία μου και να με περιποιήται σαν να ήμουν άρρωστη...

Αλλά αυτό ίσως σκότωσε την αγάπη του. Ποιος ξέρει!...

Μπορεί να είχε δίκιο... Μπορεί να μην είναι και εύχαριστο να ζή κανείς με μίαν άρρωστη, που απολιθώνεται μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, ώρες ακρετές, και που ανασπενάει νύχτα και ημέρα...

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...

Τώρα τον δικαιώνω. Αλλά τότε; Προσπαθούσα να γλυτώσω από το βασάνο που με είχε κυριεύσει, προσπαθούσα να γυρίσω στη ζωή και στην πραγματικότητα, να ζήσω... να ζήσω όπως όλοι... Μα δεν μπορούσα. Αισθανόμουν ότι ήμουν αδύνατη, ανίσχυρη...

Τότε άρχισα να μελετάω την ιατρική, για να ιδώ καλά τι έχω. Στο τέλος πείσθηκα πως ήμουν άρρωστη βαρέα. Ποιος το ξέρει!... Ίσως μια ημέρα οι γιατροί μ' ανακαλύψουν και τις αγάπης το μικρόβιο!... Ν' ανακαλύψουν ότι υπάρχουν άνθρωποι που χύνουν στην ατμόσφαιρα κύματα αγάπης, που μόλις σ' αγγίζουν σε κάνουν τρελό από έρωτα!

Με τον καιρό έβλεπα ότι εκείνος σιγά σιγά απομακρυνόταν από μέ-

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Νεκροφαγία

Μερικές φυλές των Φιλιππίνων νήσων, εκτός των άλλων παραδόξων έθιμων τους, έχουν και την άπαίσια συνήθεια της νεκροφαγίας. Όταν δηλαδή πεθάνει ο πατέρας, ο μεγαλύτερος γιός του είνε υποχρεωμένος να φάγη το δεξιό χέρι του γεννητόρος του για να πάρη την ικανότητα στη διοίκηση του σπιτιού. Τα άλλα παιδιά πρώτον τον άριστο χέρι του πελαμένου, ή δε σύζυγός του τα πόδια. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχουν την ιδέα ότι θα διατηρούσαν ζωηρή την ανάμνηση του νεκρού και ότι θα ενεργούν στη ζωή σύμφωνα με την επιθυμία του.

Η πράξι αυτή εν γένει θεωρείται από όλους ιερώντατο καθήκον. Πιστεύουν μάλιστα ότι ευχαριστούν έτσι υπερβολικά τους νεκρούς.

— Τό βάρος του ανθρώπου

Από μια τελευταία στατιστική μαθαίνουμε ότι τα άρσενικά παιδιά κατά την ώρα της γεννήσεώς των ζυγίζουν περίπου 7 χιλιόγραμμα και 720 γραμμάρια, τα δε θηλυκά κάτι λιγότερο. Κατά τα δώδεκα πρώτα χρόνια το βάρος και των αγοριών και των κοριτσιών είναι σχεδόν ίσο. Ύστερα όμως ο νέος άρχίζει να γυρίζει πολύ περισσότερο απ' το κορίτσι. Σε ηλικία 20 χρόνων π.χ. οι νέοι έχουν βάρος 65 χιλιογράμμων κατά μέσον όρο, ενώ τα κορίτσια της ίδιας ηλικίας μόλις 55 χιλιογράμμων. Οι άνδρες στα 35 χρόνια έχουν το μεγαλύτερο βάρος, ενώ η γυναίκες εξακολουθούν να αυξάνουν κατά το βάρος μέχρις του πενηνταοστού έτους της ηλικίας των, όποτε φθάνουν τα 60 χιλιόγραμμα. Το βάρος του ανθρώπου μπορεί να γίνει σε ώριμη ηλικία δεκαπέντε φορές μεγαλύτερο από εκείνο που είχε κατά την ώρα της γεννήσεώς του. Τέλος το μέσον βάρος του ανθρώπου γενικώς σε όλες τις ηλικίες και υπό διαφόρους συνθήκες δεν υπερβαίνει τα 45 χιλιόγραμμα.

Και τα κατάφερα καλά, αλλά μου κόστισε ακριβά. Πλήρωσα στους ανθρώπους που είχαν το σπιτάκι, ότι μου ζήτησαν... Και ένα βράδυ, στο ραντεβού στην ύρα, κρύφθηκε πίσω από μια βαρέα κουρτίνα, μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου θ' αντάμωναν...

Μπήκανε. Τα πρώτα του λόγια... Α! Τα πρώτα του λόγια ήσανε φιλιό. Ένα, τρία, πέντε λεπτά τα χείλη τους δεν ξεκολλούσαν. Έβλεπα δεν με φιλούσε πια έτσι. Τα φιλιό του ήσαν ψεύτικα!...

Κατόπιν άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό μέσα στο δωμάτιο. Εκείνη έφευγε αλαφρώς σαν το πουλάκι. Πηδούσε πάνω στις καρέκλες, πηδούσε στον καναπέ, κρυβόταν πίσω από τις κουρτίνες με ένα χαμόγελο μικρού αγγέλου.

Επί τέλους όμως την έπιάκωσα και την έκλεισα σφιχτά στην αγκαλιά του...

Δεν μπόρεσα άλλο να κρατηθώ. Μια δύναμη μεγάλη μ' έσπρωξε—δεν ξέρω κ' εγώ τι ήσανε αυτό—και χύπηξα γρηγορά, απειλητική, άφροντας από λύσσα, από πόνο, έ-

να κομματάκι από την εύτυχία που μόνο σύ ξέρεις να δίνης!

Πόσο γρήγορα όμως πέρασε η εποχή αυτή, που ήταν ή πιο εύτυχισμένη της ζωής μου! Και ήρθε ή ημέρα που έπρεπε να γυρίσουμε στην πρωτεύουσα, όπου είχα υποχρεώσεις και δουλειές. Και από τότε άρχισε ο Γολγοθάς μου. Όταν έφευγε από το σπίτι, έμεινα καρφωμένη ώρες ολόκληρες στη θέση μου, σαν απολιθωμένη, περιμένοντάς τον να γυρίσει. Πολλές φορές το φιλιό που μουδινε φεύγοντας, μ' αποκοιμίζει στον τόπο που βρισκόμουν... Δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα άλλο, παρα πότε θα άνοιξη ή πόρτα και θα μπη αυτός.

Σας λέω τα πράγματα όπως είναι, χωρίς καμιά υπερβολή...

Κ' εκείνος; Εκείνος, βλέποντας πως ή μεγάλη μου αγάπη μ' έκανε αληθινά τρελή, άρχισε να φοβάται για την υγεία μου και να με περιποιήται σαν να ήμουν άρρωστη...

Αλλά αυτό ίσως σκότωσε την αγάπη του. Ποιος ξέρει!...

Μπορεί να είχε δίκιο... Μπορεί να μην είναι και εύχαριστο να ζή κανείς με μίαν άρρωστη, που απολιθώνεται μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, ώρες ακρετές, και που ανασπενάει νύχτα και ημέρα...

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...

Τώρα τον δικαιώνω. Αλλά τότε; Προσπαθούσα να γλυτώσω από το βασάνο που με είχε κυριεύσει, προσπαθούσα να γυρίσω στη ζωή και στην πραγματικότητα, να ζήσω... να ζήσω όπως όλοι... Μα δεν μπορούσα. Αισθανόμουν ότι ήμουν αδύνατη, ανίσχυρη...

Τότε άρχισα να μελετάω την ιατρική, για να ιδώ καλά τι έχω. Στο τέλος πείσθηκα πως ήμουν άρρωστη βαρέα. Ποιος το ξέρει!... Ίσως μια ημέρα οι γιατροί μ' ανακαλύψουν και τις αγάπης το μικρόβιο!... Ν' ανακαλύψουν ότι υπάρχουν άνθρωποι που χύνουν στην ατμόσφαιρα κύματα αγάπης, που μόλις σ' αγγίζουν σε κάνουν τρελό από έρωτα!

Με τον καιρό έβλεπα ότι εκείνος σιγά σιγά απομακρυνόταν από μέ-

να. "Ηθελε να γλυτώσει από την αγάπη μου που τον έδασαν. Ήμουν να βεβαιώ για αυτό. Ή σκεφί ότι άρχονταν στιγμή που θα τον έχανα, πληγώνε τα σπλάχνα μου, σαν μαχαίρι δικόπο.

Μ' άπατούσε. Ήμουν αίσουρη ότι πρώτον τον άριστο χέρι του πελαμένου, ή δε σύζυγός του τα πόδια. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχουν την ιδέα ότι θα διατηρούσαν ζωηρή την ανάμνηση του νεκρού και ότι θα ενεργούν στη ζωή σύμφωνα με την επιθυμία του.

Η πράξι αυτή εν γένει θεωρείται από όλους ιερώντατο καθήκον. Πιστεύουν μάλιστα ότι ευχαριστούν έτσι υπερβολικά τους νεκρούς.

— Τό βάρος του ανθρώπου

Από μια τελευταία στατιστική μαθαίνουμε ότι τα άρσενικά παιδιά κατά την ώρα της γεννήσεώς των ζυγίζουν περίπου 7 χιλιόγραμμα και 720 γραμμάρια, τα δε θηλυκά κάτι λιγότερο. Κατά τα δώδεκα πρώτα χρόνια το βάρος και των αγοριών και των κοριτσιών είναι σχεδόν ίσο. Ύστερα όμως ο νέος άρχίζει να γυρίζει πολύ περισσότερο απ' το κορίτσι. Σε ηλικία 20 χρόνων π.χ. οι νέοι έχουν βάρος 65 χιλιογράμμων κατά μέσον όρο, ενώ τα κορίτσια της ίδιας ηλικίας μόλις 55 χιλιογράμμων. Οι άνδρες στα 35 χρόνια έχουν το μεγαλύτερο βάρος, ενώ η γυναίκες εξακολουθούν να αυξάνουν κατά το βάρος μέχρις του πενηνταοστού έτους της ηλικίας των, όποτε φθάνουν τα 60 χιλιόγραμμα. Το βάρος του ανθρώπου μπορεί να γίνει σε ώριμη ηλικία δεκαπέντε φορές μεγαλύτερο από εκείνο που είχε κατά την ώρα της γεννήσεώς του. Τέλος το μέσον βάρος του ανθρώπου γενικώς σε όλες τις ηλικίες και υπό διαφόρους συνθήκες δεν υπερβαίνει τα 45 χιλιόγραμμα.

Και τα κατάφερα καλά, αλλά μου κόστισε ακριβά. Πλήρωσα στους ανθρώπους που είχαν το σπιτάκι, ότι μου ζήτησαν... Και ένα βράδυ, στο ραντεβού στην ύρα, κρύφθηκε πίσω από μια βαρέα κουρτίνα, μέσα στο ίδιο δωμάτιο, όπου θ' αντάμωναν...

Μπήκανε. Τα πρώτα του λόγια... Α! Τα πρώτα του λόγια ήσανε φιλιό. Ένα, τρία, πέντε λεπτά τα χείλη τους δεν ξεκολλούσαν. Έβλεπα δεν με φιλούσε πια έτσι. Τα φιλιό του ήσαν ψεύτικα!...

Κατόπιν άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό μέσα στο δωμάτιο. Εκείνη έφευγε αλαφρώς σαν το πουλάκι. Πηδούσε πάνω στις καρέκλες, πηδούσε στον καναπέ, κρυβόταν πίσω από τις κουρτίνες με ένα χαμόγελο μικρού αγγέλου.

Επί τέλους όμως την έπιάκωσα και την έκλεισα σφιχτά στην αγκαλιά του...

Δεν μπόρεσα άλλο να κρατηθώ. Μια δύναμη μεγάλη μ' έσπρωξε—δεν ξέρω κ' εγώ τι ήσανε αυτό—και χύπηξα γρηγορά, απειλητική, άφροντας από λύσσα, από πόνο, έ-

να κομματάκι από την εύτυχία που μόνο σύ ξέρεις να δίνης!

Πόσο γρήγορα όμως πέρασε η εποχή αυτή, που ήταν ή πιο εύτυχισμένη της ζωής μου! Και ήρθε ή ημέρα που έπρεπε να γυρίσουμε στην πρωτεύουσα, όπου είχα υποχρεώσεις και δουλειές. Και από τότε άρχισε ο Γολγοθάς μου. Όταν έφευγε από το σπίτι, έμεινα καρφωμένη ώρες ολόκληρες στη θέση μου, σαν απολιθωμένη, περιμένοντάς τον να γυρίσει. Πολλές φορές το φιλιό που μουδινε φεύγοντας, μ' αποκοιμίζει στον τόπο που βρισκόμουν... Δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα άλλο, παρα πότε θα άνοιξη ή πόρτα και θα μπη αυτός.

Σας λέω τα πράγματα όπως είναι, χωρίς καμιά υπερβολή...

Κ' εκείνος; Εκείνος, βλέποντας πως ή μεγάλη μου αγάπη μ' έκανε αληθινά τρελή, άρχισε να φοβάται για την υγεία μου και να με περιποιήται σαν να ήμουν άρρωστη...

Αλλά αυτό ίσως σκότωσε την αγάπη του. Ποιος ξέρει!...

Μπορεί να είχε δίκιο... Μπορεί να μην είναι και εύχαριστο να ζή κανείς με μίαν άρρωστη, που απολιθώνεται μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, ώρες ακρετές, και που ανασπενάει νύχτα και ημέρα...

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...

Τώρα τον δικαιώνω. Αλλά τότε; Προσπαθούσα να γλυτώσω από το βασάνο που με είχε κυριεύσει, προσπαθούσα να γυρίσω στη ζωή και στην πραγματικότητα, να ζήσω... να ζήσω όπως όλοι... Μα δεν μπορούσα. Αισθανόμουν ότι ήμουν αδύνατη, ανίσχυρη...

Τότε άρχισα να μελετάω την ιατρική, για να ιδώ καλά τι έχω. Στο τέλος πείσθηκα πως ήμουν άρρωστη βαρέα. Ποιος το ξέρει!... Ίσως μια ημέρα οι γιατροί μ' ανακαλύψουν και τις αγάπης το μικρόβιο!... Ν' ανακαλύψουν ότι υπάρχουν άνθρωποι που χύνουν στην ατμόσφαιρα κύματα αγάπης, που μόλις σ

ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Ένας ύπουλος και μοχθηρός αυτοκράτωρ. Οι δυο άνεψοί του Μ. Κωνσταντίνου. Η εκδικήσις της συζύγου του Γάλλου. Η σύλληψις και το μαρτυρικό ταξίδι του νεαρού Καίσαρος. Στην Πόλη της Ιταλίας. Η στρατιά των κατακτόνων. Το τρομερό ξύπνημα της τελευταίας ημέρας. Η τελευταία στιγμή του πρίγκηπος. Η θανατική εκτέλεσις, κλπ.

Μετά το θάνατο του Κωνσταντίνου του Μεγάλου, στο θρόνο του Βυζαντινού Κράτους ανέβηκε ο άνεψός του ο Κωνσταντίνος. Ο Αυτοκράτωρ αυτός ήταν τύπος ύπουλου, μοχθηρού και κακούργου ανθρώπου. Μόλις έλαβε στα χέρια του την εξουσία, η πρώτη του δουλειά ήταν να θανατώσει τον Ιούλιο Κωνσταντίνο, τον αδελφό του Μ. Κωνσταντίνου, και να φυλακίσει τους δυο γιους του θύματος του, τον Γάλλο Φλάβιο Κωνσταντίνο και τον Ιουλιανό, για να μη βοήσεται στη ζωή κανένας άνθρωπος που να διεκδικεί δικαιοσύνη επί του θρόνου. Είχε βέβαια την επιθυμία να σκοτώσει και τους δυο αυτούς άνεψους του, μα οι νέοι αυτοί ήταν άχρηστοι και τους θεωρούσε, προς το παρόν, ακίνδυνους. Διέταξε λοιπόν μονάχα να τους κλείσουν σ' ένα φρούριο, κοντά στην Κωνσταντινούπολη, που ήταν άλλοτε ανάκτορο βασιλείων.

Εκεί οι δυο νέοι περνούσαν τις θλιβερές και άχαρες μέρες τους. Ο Γάλλος φαινόταν σαν να μη πολυσκοπιζόταν και τόσο για τη φυλάκισή του. Ο Ιουλιανός όμως ζούσε μέσα στο φρούριο σαν λιοντάρι στο κλουβί. Το άγχος, κακοφτιαγμένο και κτηνολόγο αυτο παιδί, ελάτρωσε την αρχαία Έλλάδα και η μοναδική σκέψη του ήταν πως να ξαναβεί στο θρόνο τους αρχαίους θεούς του Ολύμπου, τους οποίους είχε ρίξει ο Χριστιανισμός. Για τη μεγάλη αυτή ιστορική φρεσινότητα του Ιουλιανού, ο οποίος επωνομάσθη και «Παραβάτης», θα κάνουμε άλλοτε λόγο. Σήμερα θα μιλήσουμε μονάχα για τον αδελφό του Ιουλιανού, το Γάλλο.

Έξη δόκιμα χρόνια κρατούσε ο Κωνσταντίνος κλεισμένος τους δυο αδελφούς στο φρούριο αυτό της Κωνσταντινούπολης. Όταν οι δυο νέοι μεγάλωσαν αρκετά, ο ύπουλος βασιλεύς σκέφθηκε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει — για να μην τους ξεερίθιζε περισσότερο έναντιον του — ήταν να τους ξαναδώσει την ελευθερία τους και μεγάλη θέσι, για να τους έχη διαρκώς στο χέρι, πιστούς και άφοιμωμένους υπηκόους του. Ο Ιουλιανός, ηλικίας τότε 19 ετών, εστάλη να επισκεφθί τας διαφόρους πόλεις της Μικράς Ασίας. Όσο για το Γάλλο, ο Πονηρός Κωνσταντίνος τον ανέθεσε και κείνον στο θρόνο, για να μπορεί να επιβλέπει και την παραμικρή του κίνηση, τον ώνόμασε Καίσαρα και του ανέθεσε τη γενική διοίκηση της Ανατολής. Ο Γάλλος λοιπόν έμεινε στη Σελεύχεια της Συρίας, χωρίς να κάνει απολύτως τίποτα. Ήταν άνηλικος να σκεφθί και να δράσει. Η μόνη του απασχόλησις ήταν τα καλά φαγητά και η διασκεδάσις.

Την Άνοιξη της διηθούσε η γυναίκα του Κωνσταντίνου, η αδελφή του Αυτοκράτορος, μία γυναίκα μοιραία και άσχημη, η οποία τα κατάφερε να κάνει το Γάλλο ύποπτο της. Ο

άνδρας της υπέγραφε, χωρίς να τις διαβάζει, όλες τις θανατικές αποφάσεις διαφόρων προσώπων που του παρουσίαζε εκείνη, θέλοντας να εκδικηθί τους εχθρούς της.

Μα η αλλεπάλληλες αυτές δολοφονίες έκαναν τον Κωνσταντίνο να νομίζει ότι ο Γάλλος είχε κακούς σκοπούς και ν' αρχίσει να τον φοβάται. Γι' αυτό αποφάσισε να τον ξεφορτωθί. Όπως ξεφορτώθηκε άλλους και τον πατέρα του. Αφού λοιπόν φρόντισε προηγουμένως και απέμεινε από κοντά του όλη του τη φρουρά, τον διέταξε κατόπιν να παρουσιασθί ενώπιόν του, στα Μεδιόλανα (το σημερινό Μιλάνο) όπου βρισκόταν τότε, για να του δώσει λόγο των πράξεών του. Συγχρόνως δέ του άφηρε και τον τίτλο του Καίσαρος.

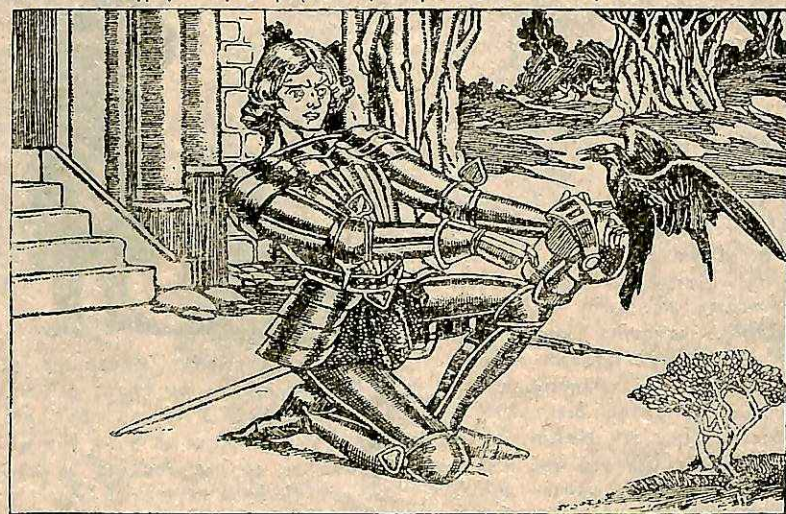
Όταν ο Γάλλος έλαβε τη διαταγή αυτή, κατάλαβε ότι έφτασε η τελευταία του στιγμή. Είτες μέρες πριν

και η υποκριτική φωνή, άρχισε να τον ανακρίνει. Ο Γάλλος που ήταν τρομερά κουρασμένος, έλεγε ότι τον έβαζε ο Ευσέβιος να πη. Μόλις όμως άκουσε τη λέξι «προδοσία», χλώμιασε και ανεπήδησε από τη θέσι του.

— Έγω δεν ξέρω τίποτε, δεν έχω κανα τίποτα! φθόρισε τρελλός από την απελπισία του. Η Κωνσταντίνη, η γυναίκα μου, φταίει για όλ' αυτά. Αν δεν ήταν εκείνη, δεν θα έκανα τίποτα. Εκείνη μ' έβαλε να σκοτώσω όλους αυτούς που λέτε... Εκείνη μ' έβαλε να υπογράψω τις καταδικαστικές αποφάσεις... Τις υπέγραφα χωρίς να τις διαβάζω.

Ο Ευσέβιος τον κύτταζε και γλυκοχαμογέλασε.

— Πολύ καλά, είπε. Ο αναφέρω στον Αυτοκράτορα ότι η ίδια η αδελφή του, η σύζυγος του τέως Καίσαρος, ευθύνεται για όλους αυτούς τους φόνους. Η ανάκρισις τελείωσε. Πάρ

Ένα μαύρο κοράκι, κάθισε πάνω στο κράνος του...

τε τον από δω! διέταξε τους στρατιώτες.

— Έστε! από μερικές μέρες έφτασε από το Μιλάνο η καταδικαστική απόφασις. Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος θεωρείς ως άφροντα σημάδι θανάτου. Μολαταύτα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, γιατί τον φύλαγαν οι κατάσκοποι και οι στρατιώται του Κωνσταντίνου, οι οποίοι ήταν επιφορτισμένοι να τον συνοδεύουν στο Μιλάνο. Τό ταξίδι του τέως Καίσαρος από τη Σελεύχεια ως την Κωνσταντινούπολη και από την Κωνσταντινούπολη ως την Ιταλία, εστάθηκε πραγματικό μαρτύριο για τον καλομαθημένο Γάλλο. Τέλος έφτασαν στην Πόλη της Ιστροφίας, κοντά στην Άδριατική θάλασσα, και δεν προχώρησαν παραπέρα, γιατί ο Κωνσταντίνος είχε δώσει διαταγή να θανατώσουν μέσα στο φρούριο της πόλεως αυτής τον άνεψό του.

Ο Γάλλος, μόλις η συνοδεία έφθασε στην Πόλη, οδηγήθη σ' έναν από τους στρατώνες της πόλεως αυτής. Τότε ο Ευσέβιος, ο πύδ πανούργος από όλους τους κατασκόπους του Αυτοκράτορος, ένας γεροντάκος με γλυ-

και νέα διαταγή να τον θανατώσουν άμεσα.

Τον ξύπνησαν κατά τα χαράγματα. Όλη τη νύχτα είχε πέσει πυκνή και άφρονη χιόνι, που σκέπασε τη μαύρη λάσπη των δρόμων. Ένας άψυχος ήλιος φώτιζε το χιόνι, το οποίο η άντανάκλασις έκανε να φαίνονται ακόμη πιο άσπροι οι λευκοί τοίχοι της αιθούσας, όπου είχαν οδηγήσει τον καταδίκιο.

Οι κατάσκοποι δεν είχαν μεγάλη εμπιστοσύνη στους στρατιώτες, οι οποίοι βλοί σχεδόν απαυδούς και λυπόνταν απ' την καρδιά τους το Γάλλο και γι' αυτό διάλεξαν ως δήμιο ένα χαπάη, που είχε λάβει ήδη την ευκαιρία να θανατώσει στην κεντρική πλατεία της Πόλεως πολλούς ληστές και δολοφόνους της Ιστροφίας. Μα ο βάρβαρος αυτός, μη γνωρίζοντας να μεταχειρισθί τη Ρωμαϊκή ρομφαία, είχε πάρει μαζί του ένα δίκαιο μπαλτά, με τον οποίον έσφαζε τα πρόβατα και τα γουρούνια. Ήταν ένας Σλαβός, με πρόσωπο ωραίο άλλ' αποχαυνωμένο. Οι κατάσκοποι του απέκρυψαν τη βασιλική ιδιότητα του καταδίκου και του είπαν μονάχα ότι επρόκειτο να θανατώσει έναν κοινό κλέφτη.

Ο Γάλλος φάνηκε ταπεινός και δειλός μπρος στο θάνατο. Άρνησε τους στρατιώτες να του κάνουν δει ήθελε, χαμογελώντας ήλθι. Όταν όμως είδε το χαπάη ν' ακονίζει τον μπαλτά του σε μία ύψη πέτρα, ανατρίχισε σύγχωρος... Τότε την έσυραν στο διπλανό δωμάτιο, όπου ένας κομωτής του έξυρισε τα λεπτά χρυσάφια μαλλιά του — το καμάρ του νεαρού Καίσαρος. Μόλις μπήκε μέσα σε κείνο το δωμάτιο, βρέθηκε μπρος στον άρχοντα Σκουδίλο, τον αρχηγό της συνοδείας, ένα μοιραίο και ύπουλο άνθρωπο, που του έκανε το φίλο. Ο Γάλλος έπασε τότε στα πόδια του τρομερότερου εχθρού του.

— Σώσε με, Σκουδίλο! του είπε. Τό ξέρω πως μπορείς να με σώσεις! Θα σε κάνω πλούσιο! Θα σε κάνω φίλο μου, αδελφό μου, συμβασιλέα... Σώσε με, Σκουδίλο.

Και, τρελλός από την απελπισία του, άγκάλιασε τα γόνατα του Σκουδίλο. Αυτός όμως τον έσπρωξε και βγήκε από το δωμάτιο.

Οι στρατιώται διέταξαν τότε το Γάλλο να γυθί. Εκείνος δεν θέλησε να βγάλει τα σανδάλια του, έπειδή τα πόδια του ήταν βρώμικα! Όταν έμεινε σχεδόν ολόγυμνος, ο δήμιος τότε έδεσε τα χέρια πίσω από τη ράχι, όπως έκανε και στους κλέφτες.

Ο Σκουδίλο έτρεξε τότε να τον βοηθήσει. Μόλις όμως ο Γάλλος ένοιωσε πάνω στην επιδερμίδα του τα δάχτυλα του Σκουδίλο, έφύραξε από το θυμό του και την άρδια. Εφύραξε από τα χέρια του δημίου, άρπαξε το Σκουδίλο από το λαιμό και τον έσπρωξε με όλη τη δύναμή του, για να τον

πνίξη. Μα έπεσαν από πίσω του και τον έδεσαν χέρια και πόδια...

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν στην αυλή του στρατώνος ή κραυγές των στρατιωτών της Θηβαϊκής Λεγεώνας:

— Ζήτω ο Καίσαρ Γάλλος!

Οι δολοφόνοι είδανε τότε πως έπρεπε να κάνουν μία ώρα αργότερα, πριν προφτάσουν οι πιστοί όπαδοί του Γάλλου και τους τον άρπάξουν μέσα από τα χέρια. Έφεραν ένα κομμάτι χονδρού κορμού δένδρου κ' έβαλαν το Γάλλο να γονατίσει και ν' ακουμπήσει το κεφάλι του πάνω. Ο Σκουδίλο του βαστούσε το λαιμό και με τα δυο χέρια...

Ο χαπάης — δήμιος πρωτότερος — σήκωσε τον μπαλτά και τον κατάφερε με δύναμη. Μα δεν είχε υπολογίσει καλά, και ή κόψη του φονικού όπλου μόλις άγγιξε το στήθος του Γάλλου. Τότε σήκωσε το μπαλτά και για δεύτερη φορά, φωνάζοντας του Σκουδίλο:

— Όχι! Έτσι! Πιο δεξιά! Κράτα το κεφάλι λιγάκι πιο δεξιά!

Ένας δυνατός σπασμός τρόμου έκλονισε το κορμί του Γάλλου. Και από τα στήθη του βγήκε μία δυνατή κραυγή που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο, ήμια με το μούγκρισμα ενός βωδιού, που σπαρταράει με το κεφάλι μισοκρεμασμένο από τους ώμους του.

Η κραυγές των στρατιωτών της Θηβαϊκής Λεγεώνας αντίησαν τότε πιο κοντινές.

Ο χαπάης σήκωσε το μπαλτά και τον κατάφερε για δεύτερη φορά. Ένα κύμα θερμού αίματος έβρεξε τα χέρια του Σκουδίλο. Το κεφάλι του Γάλλου έπεσε κάτω, στις μαρμαρένιες πλάκες της αιθούσας.

Τη στιγμή εκείνη οι στρατιώτες του Γάλλου μπήκαν μέσα, ενώ συγχρόνως οι δολοφόνοι έφευγαν από την αντίθετη πόρτα.

Μόνο ο δήμιος έμεινε σαν αποβλακωμένος μέσα στη μέση του δωματίου. Ο Σκουδίλο, πριν φύγη, του είχε πη:

— Πάρε μαζί σου το κεφάλι του Καίσαρος. Οι στρατιώται δεν θα μολέσουν να καταλάβουν ποιος ένε αυτούς που άποκεφαλίσταμε. Άλλοίμονό μας αν τό μάθουν!...

Ο Καίσαρ ήταν αυτός; Φθόρισε κατάπληκτος ο δήμιος. Ψέμματα λοιπόν μου είπατε πως ήταν ένας κλέφτης;

Ο δήμιος δεν ήξερε από πού να πιάσει το ξυρισμένο αυτό κεφάλι. Στην αρχή τό έβαλε κάτω από τη μαγάλη του. Έπειτα όμως έλλαξε γνώμη, έβαλε το δάχτυλο μέσα στο στόμα του Γάλλου κ' έφυγε, παίνοντας έτσι κρεμασμένο το κεφάλι εκείνο, που έκανε άλλοτε χιλιάδες κεφάλια να σκιδούν με ύποταξη και σεβασμό μπροστά του...

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκη. Οι διαβέτοντες τιαυτα παρακαλούνται να μάς άποστείλουν κατάλογον των προς πώληση βιβλίων των, όδός Λέκα, αριθ. 7.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Η έκκλησις που προετοίμαζε η Τσαρίνα στο σύζυγό της. Η θαυματουργή εικών της Παναγίας. Ο άραχνούφρακτος; μανδύας που δεν έπιασε φωτιά. Πώς οι Έλληνες μοναχοί ξεηπάτησαν την αυτοκράτειρα. Η όργη του Μεγάλου Πέτρου, κλπ.

Κατά τον Μάρτιο του 1718 ο Τσάρος της Ρωσίας Πέτρος ο Μέγας έφθασε στην Πετρούπολη επιστρέφοντας από ένα άπ' τα αναρίθμητα ταξείδια που έκανε στο έξωτερικό. Κατά την ώρα του γεύματος, το οποίο επηκολούθησε μετά την ύποδοχί του, η γυναίκα του, Αυτοκράτειρα Αικατερίνη του είπε:

— Έχω να σου κάνω κάποια έκκλησις.

— Εύχάριστι; ρώτησε σκανδαλισμένος ο Μέγας Τσάρος.

— Πάρα πολύ εύχριστι, του απάντησε η Τσαρίνα. Κατά τη διάρκεια της άπουσίας σου άγόρασα ένα πράγμα που θα σου προσένηση μεγάλη εύχριστιση. Τό άγόρασα σε πολύ καλή τιμή μάλιστα, αν και είναι πολύτιμο πράγμα.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Τσάρος, του οποίου η περιέργεια μεγάλωνε ολοένα.

— Μία θαυματουργή εικών της Παναγίας.

— Ποιοί σου την έφεραν; — Μερικοί καλόγηροι του περίφημου Έλληνικού μοναστηριού της Παναγίας, που είναι κοντά στο Ναόν της Ουκρανίας, οι οποίοι περνούσαν απ' εδώ.

— Και πως τό ξέρεις πως είναι θαυματουργή;

— Γιατί η Παναγία φάραξε έναν άραχνούφρακτο μανδύα, ο οποίος δεν παίρνει ποτέ φωτιά.

— Ά! έκανε ο Τσάρος.

— Ναί, ναί... έπεσεβλαύτως η Τσαρίνα. Μπροστά μου μάλιστα οι καλόγηροι τό έβαλαν φωτιά, αλλά ο μανδύας δεν άναψε. Έξοκίμασα κ' έγώ ή ίδια άργότερα, αλλά και πάλι την επιστροφή του στην Πετρούπολη, και τό όποιο τό πρώτο που σήκωσα τό κεφάλι μου, έπειδή τό ρούχό μου, τελευταίως έσμεψέθησαν πολλές άπάτες εις βάρος ανθρώπων εύπιστων, άπλο-

— Τους παρακάλεσα θερμά και τους έπρόσφερα διακόσια χρυσά δουκάτα, και μόνον τότε δέχθηκαν να μου την άφίσουν. Καλά δεν έκανα; Είσαι εύχριστημένος;

— Όχι; και τόσο πολύ, αποκρίθηκε ο Τσάρος. Πρέπει να σου όμολογήω μάλιστα ότι είμαι άσχετος μένος. Οι καλόγηροι σου δεν ήταν τίποτε άλλο παρά επιτήδειοι καταργή- ρηδες που σ' έγέλασαν με τον χειρότερον τρόπον. Ο περίφημος αυτός μανδύας σου, που τό άρελέστατα τον νομίζεις θαυματουργό, δεν είναι τίποτα άλλο παρά καμωμένο από άμιαντο, από ένα μέταλλο δηλαδή που βρίσκεται άφθονά τ α τ ο ιτα Ουράλια και που τό μεταλλουργία κ α έργοστάσι του Στρογγόνοφ και του Ντε- μιντοφ τό χρησιμοποίησαν για να προσφύλουν τους όρ- γάνους και πρό πάντων τους βρογχίτις των

Ο Μέγας Πέτρος

απ' την υπερβολική ζέστη.

Ο χρονικογράφος της Ρωσικής Αυλής, που έδωσε τον κατωτέρω διάλογο μεταξύ Πέτρου και Αικατερίνης, συνεχίζοντας αναφέρει ότι η Αυτοκράτειρα, μόλις άκουσε τό λό- γημα αυτό του Τσάρου, έγινε κατακ- τρινη και σ' όλη τη διάρκεια του γεύματος δεν έβγαλε λέξι άπ' το στόμα της. Από τότε μάλιστα δεν ήθελε να ξαναϊδθί Έλληνες καλόγη- ρους και πρό πάντων του μοναστη- ρίου της Παναγίας.

Φαίνεται δέ ότι στο περιστατικό αυτό όφαιλεται και τό παρακάτω διάλογο μεταξύ Πέτρου και Αικατερίνης, συνεχίζοντας αναφέρει ότι η Αυτοκράτειρα, μόλις άκουσε τό λό- γημα αυτό του Τσάρου, έγινε κατακ- τρινη και σ' όλη τη διάρκεια του γεύματος δεν έβγαλε λέξι άπ' το στόμα της. Από τότε μάλιστα δεν ήθελε να ξαναϊδθί Έλληνες καλόγη- ρους και πρό πάντων του μοναστη- ρίου της Παναγίας.

— Και τότε πως βρίσκειται στην κατοχή σου τώρα;

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Φαίνεται ότι ή μακροβιότης ήταν άποκλειστικό προνόμιο των αρχαίων Έλλήνων φιλοσόφων. Ο Έπικμανίδης λ.χ. ζήσε 167 χρόνια, ο Ζήνων 102, ο Δημόκριτος 104, ο Πύρρων 99, ο Διογένης 90, ο Ίπποκράτης 71, ο Πλάτων 82, ο Ίσοκράτης 98 και ο Γαργίας 107. Ο Σωκράτης έπιο τό κώνιο εις ηλικία 70 ετών και ο Άρχιμήδης έφονεύθη από τό Ρωμαίο στρατιώτη σέ ηλικία 75 χρόνων. Ο Πίνδαρος σέ ηλικία 83 ετών εξακολούθησε να γράφει θαυμασίους ύμνους και ο Σιμωνίδης ο επγραμματοποιός ένομυεύθη έννενηντα χρόνων γέρος.

Από τόύς έπίφανεις Ρωμαίους πολιτικούς και συγγραφείς δεν φαίνεται να έφτασε κανείς σέ μεγάλη ηλικία. Έν τούτοις ο Πλίνιος αναφέρει, επί τη βάσει εξηχρονίων πηροφοριών, ότι 54 συγχρόνοι του είχαν φτάσει μέχρις 110 ετών και 28 μέχρις 140. Ο αυτός ιστορικός αναφέρει επίσης ότι κάποιος χροοντής όνόματι Στεφανός, ο οποίος έλάβαινε μέρος στους χορούς του Αυτοκράτορος Αυγούστου, έχορσσε και στο Κλαυδίου, ύπερα δηλαδή από... 53 χρόνια, ζήσε δέ και μερικά χρόνια ακόμα. Τό ωραίο φύλο στή Ρώμη παρομοιάζει περισσότερο παραδείγματα μακροβιότητος. Η Τερεντία, ή σύ- ζυγος του Κικέρωνος, ζήσε 103 χρόνια και ή Κλαυδία, ή σύζυγος κάποιου Όρελίου, 115. Έπίσης αναφέρεται και μία ήθοποιός, ή όποία παρίστανε σ' ένα θέατρο επί ένα αιώνα περίπου και μία άλλη συνάδελφός της, ή όποία έπαίξε σέ ηλικία 104 ετών.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Δύο Γάλλοι ευπατριδοί, καθώς πήγαιναν μία φορά ξοίπτοι, είδαν να πληγνίη μπροστά τους ένας μωλωνάς καθήμενος άπάνω στο γάβδαρό του. Θέλοντας να τον πειράξουν, τον έπλησίασαν ο ένας άπ' τό δεξιά και ο άλλος άπ' τό άριστερό του.

— Όέλουμα να μάς πής την άλλη θεια, μωλονά, τον έρωτούν. Είσαι περισσότερο κοντός ή κατεργάρης; — Μα την πίστι μου, αποκρίθη εκείνος άμέσως, δεν ξέρω τί άπ' τό δυο είμαι περισσότερο, άλλ' αυτή την ώρα ύποθέτω ότι βόσκωμαι... ανάμεσα κ' άπό τό δυό!...

Φαίνεται δέ ότι στο περιστατικό αυτό όφαιλεται και τό παρακάτω διάλογο μεταξύ Πέτρου και Αικατερίνης, συνεχίζοντας αναφέρει ότι η Αυτοκράτειρα, μόλις άκουσε τό λό- γημα αυτό του Τσάρου, έγινε κατακ- τρινη και σ' όλη τη διάρκεια του γεύματος δεν έβγαλε λέξι άπ' το στόμα της. Από τότε μάλιστα δεν ήθελε να ξαναϊδθί Έλληνες καλόγη- ρους και πρό πάντων του μοναστη- ρίου της Παναγίας.

— Και τότε πως βρίσκειται στην κατοχή σου τώρα;

» Ο Τσάρος πιάσων των Ρωσικών Πέτρος Ιος».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΖΩΡ

ΤΟΥ ALEXANDRE D'AGUIOT

Σ' ένα ήσυχο χωριουδάκι της Γαλλίας ζούσαν εύτυχισμένοι ο γέρο Γουλιέλμος και η γρηά Ουρανία. καλλιεργώντας τ' αμπέλια τους και τὰ χωράφια τους. Οί χωριάτες αυτοί δεν είχαν παιδιά. Τοῦ κάκου παρακαλούσαν τὸ Θεό, ὅσο ἦταν ἀκόμα νέοι, νὰ τοὺς χαρίσῃ ἕνα παιδάκι. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἀκούσε τίς προσευχὲς καὶ τίς παρακλήσεις τους. Ἐστὶ ὁ μόνος πιστὸς σύντροφός τῆς ζωῆς τους ἦταν ἕνα μαῦρο, ἐξυπνότατο σκυλί. Ὁ Ἀζώρ — αὐτὸ ἦταν τὸνὸμά του — ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τ' ἀφεντικά του, ἐμάντευε καὶ τίς πὸ κρυφὲς ἐπιθυμίες τους κ' ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ κ' αὐτὴ τὴ ζωὴ του ἀκόμη γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὴν ἀφοσίωσί του.

Ἐκείνο τὸ πρωί, καθὼς ξύπνησε ὁ γέρο Γουλιέλμος, ἐννοίωσε μιὰ παράξενη ἐξάντλησι σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ προσπάθησε νὰ σταθῇ ὀρθῶς, εἶδε πὼς τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ μὲ δυσκολία τὸν κρατοῦσαν. Γι' αὐτὸ ξαναπλάγιασε πάλι. Ἐπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα ὁ γέρο χωριάτης καιγόταν ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ παραμιλοῦσε. Ἡ Οὐρανία, ἡ γυναῖκα του, βλέποντας τὸν ἄντρα τῆς νὰ βογγᾷ καὶ νὰ παραμιλᾷ, χάριδεψε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸ σκυλί καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀζώρ, καλέ μου Ἀζώρ, τ' ἀφεντικό σου δὲν εἶνε καλά. Πήγαινε γρήγορα νὰ φωνάξῃς τὸ γιατρὸ, νὰ ρθῇ νὰ τὸν δῇ, γιατί ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφίσω μόνο του.

Τὸ πιστὸ καὶ ἐξυπνὸ ζῶο κύτταξε καλὰ τὴν κυρά του στὰ μάτια, κούνησε τὴν οὐρά του καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ὅταν ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. Ὁ γιατρός, κατὰλαβε ἀμέσως καὶ ἀκολούθησε τὸ σκυλί στὸ σπίτι τῶν κυρίων του...

— Ὁ ἄντρας σου, κυρά Οὐρανία, δὲν εἶνε καθόλου καλά, εἶπε ὁ γιατρός στὴ γρηά, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ Γουλιέλμο. Θὰ σοῦ στῆλω ἀμέσως μὲ τὸν παπᾶ ἕνα γιατροῦ κ' ἐλπίζω μ' αὐτὸ νὰ γίνῃ καλά.

Ὅταν ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγην ὥρα ἔφτασε ὁ παπᾶς, βρῆκε τὸ Γουλιέλμο στὰ τελευταῖα του. Τὸν κοινώνησε ἀμέσως καὶ διάβασε μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ του μερικὲς εὐχὲς γιὰ νὰ συγχωρήσῃ καὶ ν' ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν του.

Ἡ γρηά Οὐρανία, γεμμένη στὸ προσκέφαλο τοῦ καλοῦ καὶ πιστοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς τῆς, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, ἐνὼ ὁ Ἀζώρ, ξαπλωμένος μπρὸς στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ του παρακολουθοῦσε μὲ βρος ἀνήσυχο καὶ θλιβερὸ τίς τελευταῖες στιγμὲς του...

Σὲ λίγο ὁ γέρο Γουλιέλμος παράδωσε τὴν ἀθάνατη ψυχὴν του στὸ Θεὸ καὶ τὸ ἀπόγευμα ὅλο τὸ χωριὸ συνώδευσε τὸν ἀγαθὸ χωριάτη ὡς τὴν τελευταία του κατοικία.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ γρηά Οὐρανία γύρισε ἀπὸ τὴν κηδεία, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ ἄντρας τῆς, εἶχε πεθάνει.

Ἐτοίμασε τὸ δείπνο, ἔβαλε δυὸ

πιάτα, ὅπως πάντα, στὸ τραπέζι καὶ περίμενε...

— Ὁ Γουλιέλμος ἄργησε ἰσόφει νὰ ρθῇ, συλλογίζόταν.

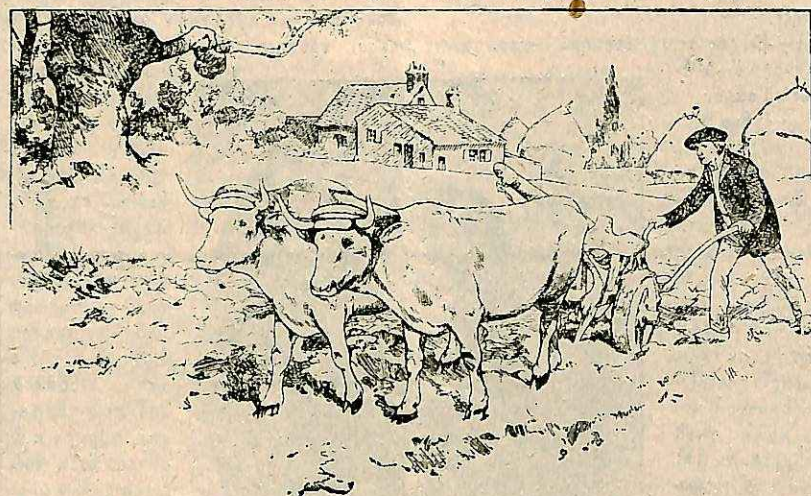
Ἐννοίωσε τὰ μέλη τῆς νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο... Ποῦ ἦταν λοιπὸν ὁ ἄντρας τῆς ν' ἀνάψῃ φωτιά, νὰ ζεσταθῇ τὸ σπίτι;

Γιατὶ ἀργοῦσε ἔτσι ἀπόψε;

Ἐξαφνα θυμῆθηκε... Θυμῆθηκε ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πάρει στοὺς οὐρανούς τὸν καλὸ σύντρόφὸ τῆς.

Μὰ κυττάζοντας γύρω τῆς, δὲν εἶδε οὔτε τὸν Ἀζώρ κοντὰ τῆς.

— Ποῦ εἶν' ὁ Ἀζώρ; ἀναρωτήθηκε ἀνήσυχα. Πῶς δὲν ἐγύρισε ἀκόμη; Μὰ ὁ Ἀζώρ βρισκόταν κ' αὐτὸς μακριὰ ἐκείνη τὴ νύχτα... Κρατοῦσε συντροφιά τοῦ ἀφεντικοῦ του στὸ κοιμητήριον... Ξαπλωμένος κοντὰ στὸ μνήμα του, παράστεκε πιστὸς στὸν τελευταῖο του ὕπνο! Ἡ νύχτα

Ὁ Γουλιέλμος, λίγο πρὸ κάτω, ὄργωνε τὴ γῆ...

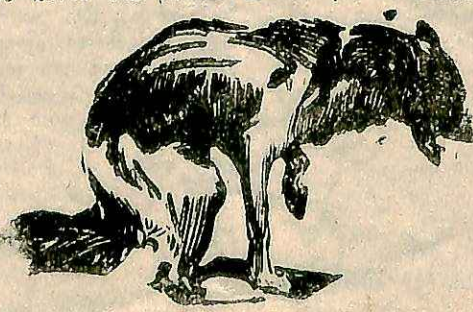
ἦταν παγερὴ καὶ πένθιμη... Χιόνιζε, χιόνιζε ἀκατάπαυστα...

Ὅταν ἐξημέρωσε, ὁ Ἀζώρ γύρισε στὸ σπίτι. Τὰ μάτια του ἦσαν κόκκινα, θοὰ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία. Ἡ κυρά Οὐρανία, μόλις τὸν εἶδε, τὸν χάριδεψε δακρυομένη καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμί. Αὐτὸς τὸ πῆρε μὲ τὰ δόντια του καὶ ξαναγύρισε πάλι στὸ μνήμα τοῦ ἀφεντικοῦ του...

Πέρασαν δυὸ μέρες. Ἡ δύστυχη γρηά δὲν μποροῦσε νὰ συνθίβῃ ἀκόμη τὸ θάνατο τοῦ ἄνδρός τῆς. Κάθε βράδυ ἐτοίμαζε τὸ δείπνο καὶ κάθε βράδυ τὸν περίμενε ἀφηρημένη, τὸν περίμενε ὡς τὰ μεσάνυχτα...

Σιγὰ-σιγὰ ὥστόσο ἄρχισε νὰ συνηθίζῃ... Δὲν περίμενε πια τὸν ἄντρα τῆς νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι, ἀλλὰ πῆγαινε αὐτὴ νὰ τὸν βρῇ στὸ νεκροταφεῖο... Ἐβόσκει ἐκεῖ πάντα τὸν Ἀζώρ ξαπλωμένο κοντὰ στὸ μνήμα του. Τὸ φτωχὸ ζῶο εἶχε ἀδυνατήσει τὴν πρῶτην νύχτα, πρὶν νὰ πεθάνῃ. Τὸ σκυλί, πρὶν νὰ πεθάνῃ, εἶχε ἀποκαταστήσει τὴν γῆ... Τὰ βώδια ἀγνοοῦσαν τοὺς λέντες καὶ μὲ πολλὴ κηποσάλευε τὴν οὐρά του...

Ἡ κυρά Οὐρανία μᾶθαις

ἀπὸ τὸ νεκροθάφτη ὅτι ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀζώρ δὲν ἔφρουγε οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ κυρίου του.

— Νὰ τὸ προσέξῃς, κυρά Οὐρανία, τῆς ἔλεγε, αὐτὸ τὸ σκυλί, γιατί θὰ λυσσάξῃ! Τὶ τὸ φυλάξ; Δὲν τὸ σκοτώνεις καλύτερα, νὰ ἡσυχάσῃ κ' αὐτὸ κ' ἐσὺ...

Ἡ κυρά Οὐρανία ὅμως δὲν ἔδινε σημασία στὰ λόγια τοῦ νεκροθάφτη.

— Ὁ Ἀζώρ, συλλογίζόταν, ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ μένα τὸ μακαρίτην τὸν ἄντρα μου! Ὁ Ἀζώρ εἶνε πρὶν πονόψυχος ἀπὸ μένα... Ἐγὼ δὲν ξενυχτῶ πάνω ἀπ' τὸν τάφο του, βπως αὐτός... Ὁ ἄντρας μου θὰ λέῃ: «Ὁ σκύλος μου μ' ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' τὴ γυναῖκα μου!»

Ἐνα βράδυ τὴν πῆρε ἡ νύχτα στὸ νεκροταφεῖο. Ἡ δύστυχη γυναῖκα, κουρασμένη, ἀπαρηγόρητη, κάθησε πάνω στὸ μνήμα τοῦ ἄνδρός τῆς...

Ἐμορφη βοσκοπούλα, τὴν πλησίασε δαίλα σὲ μιὰ στιγμή καὶ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο πιάσανε κουβέντα... Ἡ βοσκοπούλα, νοιώθοντάς τον κοντὰ τῆς, εἶχε κοκκινίσει καὶ εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια ἀπὸ ντροπὴ... Ἡ μηλιές ἦταν ἀνθισμένες στὸν κάμπο. Ὁ ἀέρας ἦταν ζεστός καὶ μυρωμένος...

Κουβεντιάζαν σιγὰ-σιγὰ καὶ ἐννοιοῦσαν κ' οἱ δυὸ τίς καρδιές τους νὰ δένωνται μυστικά... Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔγινε ὁ γάμος τους. Περνοῦσαν κ' οἱ δυὸ τώρα εύτυχισμένη τὴ ζωὴ τους στὸ ἡσυχο χωριουδάκι...

Ἐστὶ κύλησε γλυκὰ ὅλη ἡ ζωὴ τους...

Ἡ κυρά Οὐρανία ὄνειρευόταν ἀκόμη! Τὸ πιστὸ ζῶο, ποῦ ἦταν ξαπλωμένο στὸ πλῆθ' τῆς, καταλάβαινε ὅτι ἡ κυρά του κρύωνε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴ ζεστάνῃ... Μὲ τὰ πόδια του ἄρχισε νὰ σκάβῃ, νὰ οὐρλιάζῃ, προσπαθώντας μὲ κάθε τρόπο νὰ τινάξῃ τὸ χιόνι ἀπὸ τὰ μουδιασμένα τῆς μέλη, ποῦ κόντευε νὰ σαθανώσῃ τὴ γρηά...

Ἡ κυρά Οὐρανία ἐξακολουθοῦσε ὥστόσο νὰ ὄνειρεύεται ἀκόμη... Ἡ-ταν ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ τῆς ποῦ ἔβλεπε τόσο γλυκὸ ὄνειρο! Ἡ πρώτη καὶ τελευταία, ἀλλοίμονο! Ἐξαφνα ἐννοίωσε κάτι ἐλαφροῦς σπασμούς νὰ συγχλονίζον τὰ μέλη τῆς, κάτι σὰν βραχνὰ ποῦ τῆς ἔκοβε τὴν ἀνάσα... Καὶ ἡ γρηά σὲ λίγο ξεφύχισε μέσα στὴν παγερὴ, χιονισμένη νύχτα...

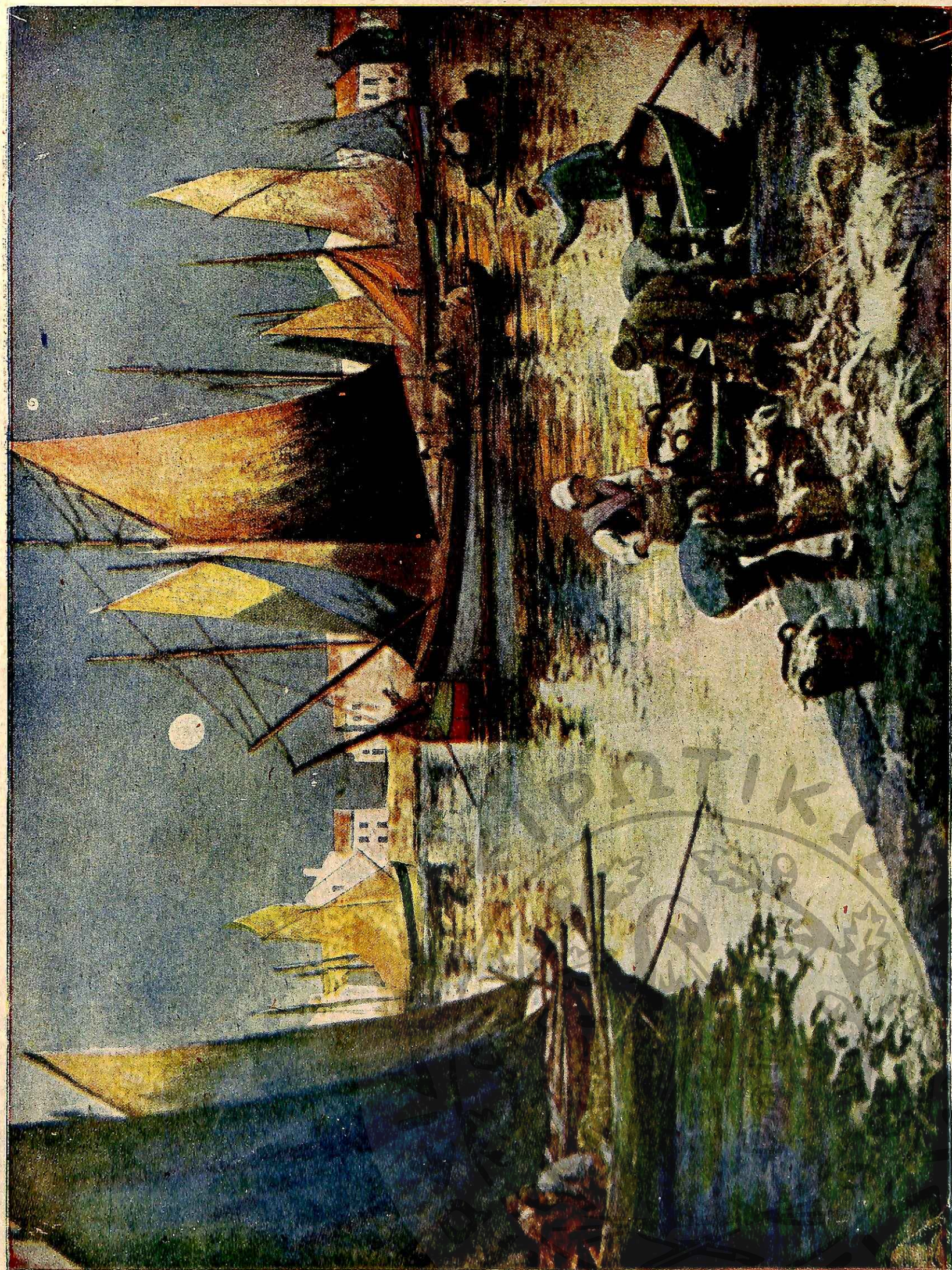
Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μοναχὴ τῆς στὴ γῆ καὶ τὴν ἐπῆρε κοντὰ του, κοντὰ στὸν ἀγαπημένο τῆς Γουλιέλμο...

Ὁ Ἀζώρ, τὸ πιστὸ ζῶο, κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ γρηά δὲν εἶνε καθόλου καλά. Ἐξάντλημένο κ' αὐτὸ, τσακισμένο ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, ἔτρεξε ὅπως-ὅπως νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Μὰ ἀλλοίμονο! Ἡ πόρτα τοῦ νεκροταφεῖου εἶνε κλειστή! Ὁ Ἀζώρ τότε ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ, νὰ οὐρλιάζῃ ἄγρια!...

Ὁ νεκροθάφτης, ἀκούγοντας τίς φωνές του, πετάχθηκε ἔξω. — Ἐ, καλὰ ἔλεγα ὅτι τὸ παληό σκυλο αὐτὸ θὰ λυσσάξῃ! μουρμούρισε. Καὶ παίρνοντας τὸ ὄπλο του, τὸ γέμισε βιαστικά καὶ σημάδεψε. Μιὰ λάμψι ἔσχισε τὸ πυκνὸ σκοτάδι... Τὸ δύστυχο ζῶο οὐρλιάσε σπαρακτικά καὶ κυλίστηκε νεκρὸ στὸ χῶμα!

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων Ἐμπορορράπτῃς ἐτοίμων ἐνδυμάτων κ. Ἡρακλῆς Ζελιώτης ὅπως διέλθῃ ἐκ τοῦ Λογιστηρίου μας πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," (ΑΡΙΘ. 18)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο Κ. ΝΤΩΛΑΚ

ΤΟΥ ERNEST D' HERVILLY

Α πәне δύο χρόνια, όταν ένα Απριλιάνικο πρωί ο κ. Ντωλάκ, υπάλληλος στο ταχυτάχυ των δημοσίων έργων, νέος μόλις είκοσι έξι χρονών, κομψός και καστανός, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό του για να πάει στο γραφείο του, πέ- ρασε σαν αστραπή μπρος απ' τη διευ- θύντρια του ξενοδοχείου. «Ο λόγος ή- ταν ότι δεν της είχε πληρώσει ακό- μα το νοίκι του περασμένου μηνός. Έκείνη όμως τον εσταμάτησε λέγον- τας:

— Κύριε, έχετε ένα γράμμα...

— Ά!

—... με Άγγλικό γραμματόσημο.

— Πώς;

Ο κ. Ντωλάκ μπήκε στο γραφείο της διευθυντριάς και παίρνοντας το γράμμα βγήκε πάλι διακριτικός. Έρ- ριξε μία ματιά στην επιγραφή και μουρμούρισε:

— Περίεργο πράγμα! Δεν έχω κα- νένα γνωστό στην Άγγλία.

Τέλος άνοιξε το γράμμα και το διά- βλεψε. Τούγραψε:

«Κύριε Ντωλάκ,

Υποθέτω ότι είσθε άγαμος. Θέλε- τε λοιπόν να παντρευτήτε μία νέα πολύ πολύ χαριτωμένη, πλουσία, ξαν- θή, καλή ανατροφής και με σχετική μόρφωση;

Και αν μὲν υποθέσετε ότι πρό- κειται περί φάρσας, τότε ή υπόθεσις άς σταματήσει ως εδώ. Άν όμως πιστεύετε στα λόγια μου, σπεύσατε, μη χάνετε καιρό.

Ελάτε στο Δουβρό όπου θα ζητή- σετε τον κύριο Βόντερμπυ (έδώ ή- ταν σημειωμένη ή οδός και ό αριθ- μός του σπιτιού) και εκεί θα λάβετε όλες τις σχετικές πληροφορίες.

Ήμέτερος δούλος
Ουάλτερ Βόντερμπυ.

— Θα συνέβη κάποιο λάθος στη διαγωγή της αλληλογραφίας; είπε ο Ντωλάκ μονολογώντας στο δρόμο.

Κύτταζε τότε προσεκτικότερα τον φάκελλο και είδε επάνω διάφορες ση- μειώσεις με διαφορετικά μελάνια, ό- πως γίνεται με τα γράμματα, των ό- ποιων άγνοείται ό παραλήπτης. Και πραγματικά αυτό το γράμμα είχε πε- ριπλανηθεί επί πολύ διάστημα μέσα στη Γαλλική πρωτεύουσα, επειδή δεν είχε ακριβή διεύθυνση, και είχε πέσει σε πολλούς άλλους πριν φτάσει στα χέρια της διευθυντριάς του ξενο- δοχείου.

Ο Ντωλάκ, κρατώντας ακόμα το γράμμα, ανέβηκε τη σκάλα και διευ- θύνθηκε στο γραφείο του. Άπέβη στο διάδρομο συνάντησε έναν άλλον υπά- λλο γνωστό του, που είχε κ' εκεί- νος το ίδιο όνομα μ' αυτόν.

— Μήπως σού φέραν και σένα κα- νένα παρόμοιο γράμμα; τον ρώτησε ο Ντωλάκ.

— Εκείνός πήρε το γράμμα στα χέ- ρια του και μόλις διάβασε την πρώτη γραμμή, του πτώσε πίσω γελάοντας.

— Αυτό το γράμμα, του είπε, το έλαβα εδώ και τρεις μήνες.

— Το ίδιο;

— Παράξενο πράγμα!

— Θάναυ καμιά φάρσα...

— Λέει;

— Αυτή είναι ή ιδέα μου. Και γι' αυτό δεν έταξείδεφα στο Δουβρό.

— Να σου εξημολογηθώ την άμαρ- τία μου, συνάδελφε; Έμένα μουρε- χται ή ύρεξι να μην το χάσω αυτό το ταξίδάκι. Θα πάω μία μικρή άδεια και θα πάω. Άλλωστε τί έχω να χάσω;

— Ναι, αλλά σκέψου ότι οι Άγ- γλοι το θεωρούν μεγάλο κατώρθωμα να γελάσουν ένα Γάλλο.

— Και τί με μέλλει μένα γι' αυτό;

— Κ' οι δύο Ντωλάκ ύστερα απ' αυτή τη σύντομη συνομιλία χωρίστηκαν.

Σε λίγες μέρες

ο κ. Ντωλάκ έ- πήρε το σιδηρό- δρομo, κατέβηκε στο Καλαί, όπου προηγουμένως έ- ζαίρετα και σε πσι- νήντα λεπτά απο- βιβάσθηκε στο Δουβρό, τρέμον- τας απ' το κρύο και με το κεφάλι ζαλισμένο.

Κοντά το βρά- δυ χτυπούσε την πόρτα του κ. Βόν-τερμπυ. Τού ά- νοιξαν άμέσως και μπήκε σ' ένα ά- πλό δωμάτιο, στο οποίο καθόντου- σαν ένας γέρος και μία χαριτω- μένη κοπέλλα.

— Έχω τήν τιμή να θυμώ- πρός τον κύριο Βόντερμπυ; ρώτησε ο νεαρός υπάλληλος με το καπέλλο στ' ό- χρο.

— Μάλιστα, του αποκρίθηκε ο γέρος.

— Έγώ είμαι ο κ. Ντωλάκ!... — Ωραία! Σας έπεριμέναμε. Πε- ριμέναμε δηλαδή ένα Ντωλάκ, απ' ό- λους όσους φέρουν το όνομα αυτό στη Γαλλία. Καθήστε, κύριε. Θα μιλήσου- με άμέσως για την υπόθεσι που σας καλέσαμε. Άς πούμε πρώτα ένα σαλί, αγαπητέ μου. Φλωρεντία, πές να μάς ετοιμάσουν σαλί, φώναζε συγ- χροónως στην υπηρέτρια.

Ήταν το σαλί τους και κατόπιν άρχισαν άμέσως την κουβέντα. Ο Ντωλάκ τούς είπε ποιος είναι, τους έδωσε πληροφορίες σχετικές με την κατάσταση του και τη ζωή του.

— Έχω ένα φίλο μεγαλύτερο στο Λονδίνο, είπε ο γέρος, ό οποίος ζητεί σύζυγο για την κόρη του και μάλι- στα θέλει να τον λένε Ντωλάκ. Και

ξέρετε ποιος είναι ο λόγος;

— Ποιος;

— Ο φίλος μου δεν έχει άλλο παιδί απ' αυτή τη μοναχοθυγάτρα. Έκτός τούτου ονομάζεται κι' αυτός Ντωλάκ, όνομα σπανιότατο στην

Άγγλία, για το όποιο καυχάται και με το δικηό του ό άνθρωπος, αφού το τίμησαν ό πάππος κι' ό πατέρας του. Γι' αυτό θα του κακοφανόνταν πολύ αν ό εμπορικός οίκος «Ντωλάκ και Σία» άλλαζε όνομα μετά τον θάνατό του. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί θέ- λει γαμπρό που να τον λένε Ντωλάκ.

Με παρακάλεσε λοιπόν να στείλω σε όλους τους Ντωλάκ του Παρισιού το γράμμα που λάβατε. Έπληρα ένα δαγ- γό διευθύνσεων και εξετέλεσα την παραγγελία του. Και είσατε ό πρώ- τος που έλαβε τον κόπο νάρθ' ως έ- δω. Αναπαυήστε λοιπόν απόψε και αύριο τ'ά λέμε καλύτερα. Θα κάμου- με μερικές εκδρομές κ' έπειτα θα πά- με στο Λονδίνο να ανταμώσουμε τον φίλο μας Ντωλάκ.

Ο Ντωλάκ δεν έμεινε δυσαρεστη- μένος. Τά πράγματα δεν πήγαιναν

άσχημα. Έμει- νε στο σπίτι του Βόντερμπυ, έκα- ναν διάφορους περιπάτους με τη Φλωρεντία στην έξοχή και σ' αυ- τό το διάστημα, από μέρα σε μέ- ρα, εύρισκε την μήν Φλωρεντία, την κόρη του Βόντερμπυ πιο χαριτωμένη και πιο νόστιμη. Ύ- στερα από μία βδομάδα όμως θυμήθηκε ότι ή άδεια του τελεί- ωνε και ώφειλε να επιστρέψ' ή στη θέσι του. Τότε ο κ. Βόν-τερμπυ του είπε ότι ό φίλος του από το Λονδίνο πληροφόρησε τον ερχομό του και την άλλη μέρα θα τους περίμενε και τους δύο μαζί. Μόλις το άκουσε αυ- τό ό νέος έγινε σκυθρωπός και με- λαγχολικός. Κι' όταν ό Βόντερμπυ τον ρώτησε για την ατρία της εξαφι- κής αυτής αλλαγής του κεφιού του, άπάντησε ξηρά:

— Δεν θέλω να γνωρίσω τον τρα- πεζίτη αυτόν. — Γιατί, αγαπητέ μου; Σκέψου καλά... Τ'είν' αυτά που λές; — Όχι... όχι... Θα γυρίσω στ' Παρίσι... μόνος μου... — Η μίς Φλωρεντία, άκούγοντας τ'ά λόγια του, είχε γίνει κατακόκκινη και κύτταζε πέρα, προς τη θάλασσα.

— Και γιατί άφίνετε να σ'ας φύγη απ' τα χέρια μία τέτοια τύχη; ρώ- τησε ο κ. Βόντερμπυ. Η νέα είναι ω- ρισιάστη και ή προίκα της σημαντι- κή. Αυτό που σκέπτεσθε να κάμετε μου φαίνεται παράλογο.

— Με ρωτάτε γιατί;... Γιατί;...

— Γιατί;... — Ναι, λοιπόν μου δεν έχει άλλο παιδί απ' αυτή τη μοναχοθυγάτρα. Έκτός τούτου ονομάζεται κι' αυτός Ντωλάκ, όνομα σπανιότατο στην Άγγλία, για το όποιο καυχάται και με το δικηό του ό άνθρωπος, αφού το τίμησαν ό πάππος κι' ό πατέρας του. Γι' αυτό θα του κακοφανόνταν πολύ αν ό εμπορικός οίκος «Ντωλάκ και Σία» άλλαζε όνομα μετά τον θάνατό του. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί θέ- λει γαμπρό που να τον λένε Ντωλάκ.

Θα σ'ας το πω... Να λοιπόν γιατί... γιατί αγαπώ τη μίς Φλωρεντία Βόν-τερμπυ.

— Άλήθεια;

— Μάλιστα, και με όλη μου την καρδιά!

— Κ' εσύ, αγαπητή μου, τί λές;

— Είπε ό γέρος γυρίζοντας προς την κό-ρη του.

— Δεν έπιθυμώ βέβαια να κατα- στρώω το μέλλον του κ. Ντωλάκ... αλλά... αφού με... έκτιμα τόσο...

— Τον αγαπάς λοιπόν;

Η κοπέλλα συγκινήθηκε κι' άρχι- σε να κλαίει. Το ίδιο έκαμε κι' ό νέος. Ο κ. Βόντερμπυ, βλέποντας τους δύο νέους να κλαίει, δεν μπόρεσε να βραστάξει κι' αυτός τ'ά δακρύα του.

— Έπειτα ψύθρισε:

— Λοιπόν να παντρευήτε και να ζήσετε ήπιους μέρες!

Οι δύο νέοι έδωσαν ό ένας στον άλλον τ'ά χέρια τους.

— Έτσι εκπληρώνται και ή έπι- θυμία του φίλου μου, εξακολούθησε ό γέρος, χωρίς να πάτε στο Λονδίνο...

— Πώς;... έκαμε ό νέος.

— Γιατί εγώ είμαι ό κ. Ντωλάκ από το Λονδίνο, αγαπητέ μου συνό- νουμε. Η κόρη μου κ' εγώ παίζαμε θαιμάσια το ρόλο μας... Άλλαξα το όνομά μου για να δώ τί άνθρωπος εί- σαστε.

Ο νέος κατσούφιασε.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τον ρώ- τησε ό Βόντερμπυ.

— Μοι είπατε πως παίζατε κωμω- δια. Άρα ή κόρη σας δεν μ' αγαπά πραγματικά;

— Μην προχωρείτε παρακάτω... φώναζε πρόσχαρος ό γέρος. Σ'όλη αυ- τη την ιστορία μόνον ένα πράγμα ή- ταν πλαστό: το όνομά μας. Όλα τ'ά άλλα είναι αληθινά, αγαπητό μου παι- δί... Και πρό πάντων ή αγάπη της κόρης μου για σένα. Έτσι δεν είναι, παιδί μου Φλωρεντία;

Η Φλωρεντία δεν μπόρεσε να π'ή- λει. Έπεσε συγκινήμενη στην άγ- καλιά του Ντωλάκ, άφινοντας ένα στεναγμό, τόσο θερμό, που μπορούσε να κάψ' όλόκληρο το Δουβρό!...

ΗΘΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

— Μή χαίρεσαι ποτέ στις δυστυ- χίες των άλλων, έστω κι' αν αυτοί είναι έχθροί σου.

— Όταν κυβερνάς, να μιλάς με συντομία και τ'ά λόγια σου να έχουν πάντα σημασία.

— Μην είσαι ισχυρογνώμων όταν συζητάς, αλλά να λές με μετριοφρο- νη τη γνώμη σου.

— Για να συμβουλευθείς τους άλλους, πρέπει να είσαι άμε- πτος, γιατί

— Και γιατί άφίνετε να σ'ας φύγη απ' τα χέρια μία τέτοια τύχη; ρώ- τησε ο κ. Βόντερμπυ. Η νέα είναι ω- ρισιάστη και ή προίκα της σημαντι- κή. Αυτό που σκέπτεσθε να κάμετε μου φαίνεται παράλογο.

— Με ρωτάτε γιατί;... Γιατί;...

— Ναι, λοιπόν μου δεν έχει άλλο παιδί απ' αυτή τη μοναχοθυγάτρα. Έκτός τούτου ονομάζεται κι' αυτός Ντωλάκ, όνομα σπανιότατο στην Άγγλία, για το όποιο καυχάται και με το δικηό του ό άνθρωπος, αφού το τίμησαν ό πάππος κι' ό πατέρας του. Γι' αυτό θα του κακοφανόνταν πολύ αν ό εμπορικός οίκος «Ντωλάκ και Σία» άλλαζε όνομα μετά τον θάνατό του. Καταλαβαίνετε λοιπόν γιατί θέ- λει γαμπρό που να τον λένε Ντωλάκ.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο αντίβασιλεως παρακάλεσε τότε τους δύο συντρόφους του να βγούν έξω.

— Και τώρα, του είπε ό Άντιβα- σιλεως όταν έμειναν μόνοι τους, τί θέλεις από μένα;

— Θέλω να σ'ας παρουσιάσω ένα λαμπρό νέο, τον όποιον μου σύστη- σαν ιδιαιτέρως και ό όποιος έρχεται από τη Βρετανία.

— Και πώς ονομάζεται;

— Ιππότης Γάτων ντε Σάνλεϋ.

— Ντε Σάνλεϋ... έπαινελα ό Άντιβασιλεως προσπαθώντας να θυ- μηθ'ό. Αυτό το όνομα δεν μου ε-νε έν- τελώς άγνωστο.

— Άλήθεια;

— Νομίζω ότι το άκουσα κι' άλλη φορά, αλλά δεν θυμάμαι υπό ποιές περιστάσεις και πότε. Και τί έρχεται να κάνει στο Παρίσι αυτός ό νέος;

— Αυτό θα το μάθετε μόνος σας όταν εύρεσθητε σε λίγο να τον δεχθήτε.

— Ποιος; Ήγώ;

— Μάλιστα. Δηλαδή ή έξοχότα- τος δούξ ντ' Όλιβαρέ. του όποιου θα ύποκριθτε καταλλήλως το πρό- σωπο. Πρέπει να ξέρετε ότι ό προ- σταυεμένος μου είναι υπερόβολα έ- κρημος και ό άπτονομικός μου άξι- ζουν κάθε έπαινο, αφού καθορθώσαν να μάθουν το σκοπό της ένταθ'α ά- φίξέως του. Ήρθε στο Παρίσι συστή- μένος σ' έναν λοχαγό όνόματι Λα Ζονκιέρ, ό οποίος θα τον παρουσιάζε στην Αυτού Έξοχότητα τον δούκα ντ' Όλιβαρέ. Με καταλαβαίνετε τώρα;

— Καθόλου, με τήν πίστι μου, εί- πε ό Άντιβασιλεως.

— Έ, λοιπόν, εγώ ύποκριθκα το λοχαγό Λα Ζονκιέρ, αλλά δεν μπορώ βέβαια να ύποκρινω και συγχρόνως το λοχαγό και το δούκα.

— Πρέπει λοιπόν να παραστήσω εγώ τον δούκα;

— Μάλιστα.

— Και είναι ανάγκη να μεταχειρι- σθώ ψευδώνυμο;

— Και τί θα σ'ας πειράξ' ή άλλα- ζετε όνομα και ρούχα προκειμένου να μάθετε τ'ά μυστικά των έχθρων σας; Μήν ξεχνάτε πως όταν επρόκειτο άλ- λοτε να ξεγελάσουμε κλημίν ύπορρη ήγ'ρα, ήσαστε πρόθυμος να μεταμφιε- σθήτε. Μην άρνησθε λοιπόν τώρα, που όι συνομήλικοί απειλούν να άνα- τρέψουν το καθεστώς και να φονεύ- σουν τόσους ανθρώπους. Ήσως και σ'ας τ'ά τον ίδιο...

— Και τί θα βγ'ή απ' αυτή την ύ- πόθεσι, αν σε άκούσω και στην περι- στασι αυτή, όπως πάντα;

— Θα πεισθήτε ότι ό κίνδυνος δεν

είναι φανταστικός και θα μου επιστρέ- ψετε να επαναρρωθώ επί της ζωής σας, αφού σεις ό ίδιος δεν φροντίζετε γι' αυτήν.

— Κι' αν το σχέδιό σου δεν άξι- ζει τον κόπο, μου ύπόσχεσαι ότι θα με άφίσης παιά ήσυχο;

— Μάλιστα. Έχετε το λόγο της τιμής μου!

— Όχι, αυτή ή τιμή σου!... Δεν τ' άφίνετε αυτά, λέω εγώ...

— Όταν μ' άκούσετε, θα ήθετε ότι έχω δίκιο.

— Να σου πω την αλήθεια, άββά, ύποπτεύω ότι αυτές τις συνομι- λίες τις διοργανώνεις εσύ ό ίδιος για να με κάνεις να προμάλω.

— Υψηλότε, —

«Η κόρη που μου είχατε εμπιστευ- θ'ή, δεν εύρίσκειται εν ασφάλεια κον-

τά μου. —

«Κατόρθωσα, έγραφε ακόμη ή κ. Ντερό, να συλλέξω μερικές άναγ- καίες πληροφορίες από το ξενοδοχείο «Βασιλική Τίγρις». Ο έν λόγω νέος ταξίδευε μαζί μ' ή δεσποινίδα. Ήρθε δηλαδή από την οδό της Βρε- τανίας. Έβρεθα άμεσα ότι ταξεί- δευε με πρετικό όνομα κ' ότι τον επιβλέπων, γιατί είναι ύποπτος, συνο- μότης, κάτι τέτοιο... Λέγεται Γά- στον ντε Σάνλεϋ.

— Ω, ώ, φώναζε ό Άντιβασιλεως μόλις έτελειώσε το διάβασμα. Τά πράγματα άρχίζουν πάλι να παίρνουν κατήφορο. Όλα αυτά φαίνονται προ- σκεδιασμένα και μελετημένα εκ των προτέρων. Φαίνεται ακόμα ότι ό Ντωλάκ με τους μυστικούς του δεν μπόρεσε τ'ά πάντα. Ά, πόσο θα γε- λούσε αν το μάθαινε.

Φώναζε τότε το θυρωρό και του έ- δωσε ένα σημείωμα που είχε γράψει βιαστικά λέγοντάς του να τ'ό έρχη- ρίση στον άγγελιοφόρο που περιμένα- απάντησι άπέσω. Σε λίγο καλπάζουσ άλλους άκούστηκαν στο λιθόστρω- το της αόλης κ' ό Άντιβασιλεως κατά- λαβε πως ό άπεσταλμένος είχε άνα- γωρήσει.

Στο μεταξύ αυτό ό Γάτων, ό ό- πους είχε γάται κάθε ιδέα για το λο- χαγό — τον ψευτολοχαγό — απ' τη σύντομη συνομιλία που έκαμε μαζί του, έγινε όσον εσπεόμενος ότι σε λίγο θα επικοινωνούσε με τον ίδιο τον άρχηγό της συνωμοσίας.

(Ακολουθεί)

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

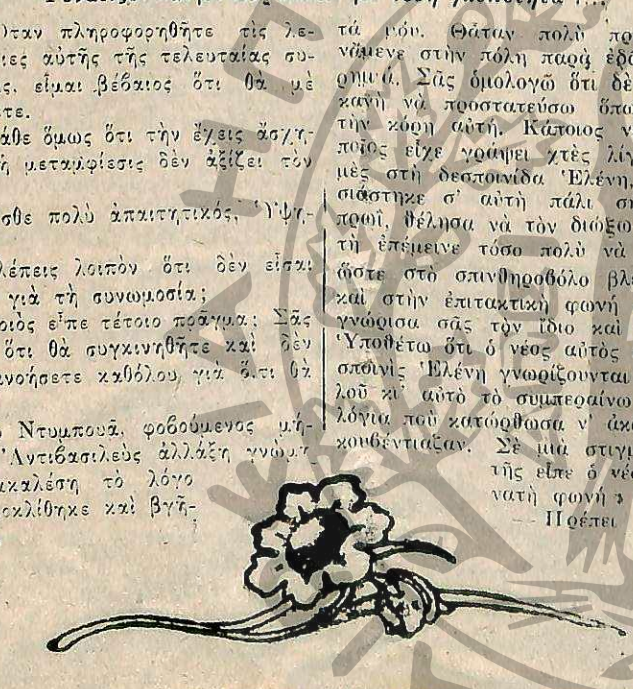
—

—

—

Γονατίζει και με παρακαλεί με τόσο γλυκύτητα!

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 14 ΟΥ

Ένας πανίσχυρος βασιλεύς που πεθαίνει εγκαταλελειμένος και απομονωμένος. Τά εξώχμα παιδιά του και η νόμιμος βασιλική οικογένεια. Η ταπεινώσεις και τα μαρτύρια του Βασιλέως. Μία τελευταία άγνωση προσπαθεί να επιδείξει. Το τελευταίο γεύμα του βασιλέως. Οι τραγικές στιγμές του θανάτου. Παππούς και εγγονός. Ο δούξ της Ορλεάνης και η κυρία ντε Μαιντενόν. Πώς εκδίδεται από τα άνακτορα η εύνοια του Λουδοβίκου. Ο βασιλεύς, της εθιμοτυπίας και της πολυφαγίας κλπ. κλπ.

Οι Γάλλοι τον θεωρούν ως το μεγαλύτερο μονάρχη τους μετά το Μενέλο Ναπολέοντα και γι' αυτό τον ονόμασαν «Βασιλέα-ήλιο». Και όμως ο μεγάλος αυτός βασιλεύς, ο οποίος χάρη αμφιβολία έθεσε τις βάσεις του μεγαλείου της Γαλλίας και ο οποίος ζήσας μέσα στη μεγαλύτερη γλιότη που γνώρισε ποτέ βασιλική Αύλη και μέσα σ' ερωτικές περιπέτειες που μένουν ιστορικές, ήταν μοιραίο να περάσει εξαιρετικά πικρές τις τελευταίες του μέρες.

Ο Λουδοβίκος είναι γνωστό ότι άφησε πολλά νόθα παιδιά. Τα παιδιά αυτά και η νόμιμη οικογένειά του βοσκόντουσαν σε διάσταση μεταξύ τους, όμοια δε της διαμάχης αυτής, η οποία στο τέλος έπληρε οδυράτα χαρακτήρα, έπεσε ο πτωχός Λουδοβίκος. Γιατί, παρά όλες τις προσπάθειές του, ούτε τους πρώτους, ούτε τους δευτέρους κατώρθωσε να ευχαριστήσει. Αντιθέτως μάλιστα τους έστρεψε και τους μόν και τους δέ έναντιον του.

Έτσι ο Λουδοβίκος 14ος εδω όλη ακείνη την Αύλη, η οποία άλλοτε έτρεφε σ' ένα του νεύμα, να συνωμοτή τώρα διαρκώς εναντίον του. Γέρος πειά, άρρωστος, έχρισε να ύφισσεται καθημερινώς τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις και τα μεγαλύτερα ψυχικά μαρτύρια. Οι ύπουλοι του τον εξευνοούσαν διαρκώς, βοσκόντας πάντοτε σφάλματα στην πολιτική του. Ο πνευματικός του του υπενθύμιζε ολόένα τις πράξεις της νεότητός του, τα ερωτικά του σκάδαλα, τα οποία τώρα του έσπάζον την καρδιά. Η παλμός του φίλες και ευνούμους πήγαιναν και τον έβριζαν κατάνυκτα για τον τρόπο με τον οποίο τους είχε συμπεριφερθεί εγκαταλείποντας τη μία για τη γαλήνη της άλλης.

Και όταν είδαν ότι όλα αυτά δεν έσπευναν να δώσουν αρχήτερα το Λουδοβίκο στον τάφο, έπαυσαν κάθε συνουμία μαζί του, τον εγκατέλειψαν ολόμονο σε τα διαμερίσματα α τ τ του, έσκαρτείναν τις μέρες του και α παμύωναν τις νύχτες του, ζποις γράφει στα ύπουλνμον ο έμματα της μά αλικής της έποχής ακείνης.

Όταν δέ ο γηραιός βασιλεύς, τα-ραγμένος από ανέσεις βασιείας και σκοτεινές, έπήγαινε στα νόθα παιδιά του, που τα είχε κάνει ποίγκηπας, και στις γυναίκες εκείνες, που τις είχε κάνει αληθινές βασιλίσσας, για να ζητήση την άνακτορική, όλοι αυτοί τον απέρευσαν με τον χειρότερο τρόπο. Και όταν τους παρακαλούσε να μείνουν κοντά του, εκείνοι τον έκορόδευαν και τον έσάκαζαν.

Στις 3 Μαΐου 1715 ο βασιλεύς έσκηώθηκε ναούς, για να παρακολουθήση μία έκλειψη του ήλιου, που ο αστρονόμος είχαν προαναγγείλει ότι θα ήταν η θαυμασιώτερη από όλες είχαν γίνει ως τότε. Έκρουλόγησε όμως και άναγκάσθηκε να πείση στο κρεβάτι. «Αν και η άδιαθεσία του αυτή ήταν σχετικώς ελαφριά, άμείπως σ' όλο το Παρίσι διαδόθηκε ότι ο Λουδοβίκος έπνευσε τα λείβητα. Τόσο μάλιστα έπίμονος ήταν η φήμη αυτή,

όστε οι ξένοι πρεσβευταί έπευσαν να στείλουν έκτάκτους ταχυδρόμους στις Κυβερνήσεις τους, άναγγέλλοντας ότι ο Λουδοβίκος 14ος μέσα σε λίγες μέρες δεν θα βοσκόνταν πια στη ζωή.

Ο βασιλεύς το έπληροφόρηθηκε αυτό. Και τότε διέταξε να νική την έπομένη μία μεγάλη στρατιωτική παρέλαση, την οποία θα παρακολουθούσε κι' ο ίδιος. Ήταν η τελευταία του προσπάθεια για να δείξη ότι ο «Βασιλέας-ήλιος» δεν είχε πεθάνει ακόμη!

Η παρέλασις κινή έγινε παράματι. Ο Λουδοβίκος, φορώντας μία σολή βούια σε μεγαλοπρέπεια μ' εκείνες που φορούσε στις μέρες της νεότητος και της μεγάλης του δόξας, στα άκκλησια έπάνω σ' ένα περφόανο α λογο επί τρεις ώλεκληρες ώρες, την παρακολούθησε αλόνιστος, έμπρός στα άκκλησια μάτια των πρεσβυτών, οι όποιοι είχαν σπεύσει την προηγμένη μέρα ν' άναγγείλουν τον προσεγγίζον τον θάνατο στους ήγεμόνες των.

Το ίδιο βράδυ όμως ο Λουδοβίκος έπεσε με μεγάλο πυρετό. Τον είχε συντοφίσει όχι πια η κόουρασις, βασ

το ψυχικό του μαρτύριο και η μεγάλη πίκρα που αίσθανόταν μέσα του. Οι γιατροί τον περιστοίχισαν άμέσως. Και τότε για πρώτη φορά ο Λουδοβίκος κατάλαβε ότι το τέλος του είχε φθάσει.

Την έπομένη ο βασιλεύς έζήτησε να συνουμίση με τον άδελφό του, τον δούκα της Ορλεάνης. Η συνουμία αυτή βάσταζε ένα τέταρτο της ώρας και έγινε σε τόσο χαμηλή φωγή, ώστε όλα τα αυτιά των περιέργων αλικών, που ήταν κολλημένα στις κλειδαρότρυπες, δεν κατώρθωσαν να ακούσουν το παραμικρό.

Έπειτα ο βασιλεύς εκάλεσε τον δούκα ντε Μαιν, τον μεγαλύτερο νόθο υιό του, με τον όποιον συνουμίησε επίσης μυστικά επί άρκετή ώρα. Έπειτα από τη συνουμία αυτή, ενώ ο δούξ της Ορλεάνης έπλεγε να βοή τα άλλα μέλη της νομίμου βασιλικής οικογένειας, ο δούξ ντε Μαιν έπλεγε κι' αυτός να βοή τα νόθα παιδιά του

στα χάπου-χάπου...

Έπειτα ο Λουδοβίκος έζήτησε, να του φέρουν το έγγονάκι του, που έπρόκειτο μετά το θάνατό του να γίνει βασιλεύς της Γαλλίας με το όνομα Λουδοβίκος 15ος. Τού το έφερε η κυρία ντε Βανταδόου, η τροφός του. Ο βασιλεύς το πήρε στην άγκαλιά του και του έπλε:

— Παιδί μου, θα γίνης ένας μεγάλος βασιλεύς. Πρόσεξε να μή με μιλήθης στην άγάπη που έστρεφα γι' τον πόλεμο. Προσπάθησε άγνιθέτως να διατηρήσης την ειρήνη με τους γείτονες της Γαλλίας. Προσπάθησε να έλαφρύνης το λαό σου από τους φόρους, πράγμα που έγω δεν το έκανα, και γι' αυτό θεωρώ τον έαυτό μου δυστυχή. Μην έσχηγας ποτέ την εύνοιασάν σου όσέλεις στην κυρία ντε Βανταδόου.

«Κυρία, έζηκούλωση σε λίγο άπειθυνοέμενος προς την τροφή του μικρού διαδόχου, έπιτρέφατέ με να κλέψω από τη στροφή σας ένα φιλί για τον έγγονό μου».

Έρίλινε τον μικρό ποίγκηπ και για πολλή ώρα έμεινε έχοντας τα χείλη του κολλημένα στο μάγουλό του.

Την έπομένη ο Λουδοβίκος εκάλεσε ιδιαιτέρως την πιο αγαπητή του εύνοιασάν, την κυρία ντε Μαιντενόν. Η γυναίκα αυτή, που έλαμψε άλλοτε στη Γαλλική Αύλη με τη χάρι και με την ύμορφιά της, τώρα ήτανε μία γοργά, η οποία άδικα ποσπαθούσε να κρύψη τις ρυτίδες των γηρατειών της κάτω από το άβρονο φτερισίδι της. Ο Λουδοβίκος συνουμίλησε άρκετή ώρα μαζί της και στο τέλος της έπλε:

— Κυρία, αν κάτι με παραγορή που θα πεθάνω, είναι το ότι δεν έαργήσουμε να συναντηθώμε σ' ένα άλλον κόσμο.

Τα λόγια όμως αυτά δεν ήρεσαν καθόλου στην κομφευσμένη γοργά αλική. Δεν τού άπήντησε τίποτε και έδότηκε άμέσως έξω.

— Για ιδέστε ένα ρανταβού που μου δίνει! την άκουσαν να λέγη βγαίνοντας. Αυτός ο άνθρωπος δεν άγάπησε ποτέ κανέναν άλλον έξω από τον έαυτό του!

Την έπομένη ο Λουδοβίκος έπνευσε τα λείβητα. Ένώ όμως αυτός ψυγοραγούσε μέσα στον κοιτώνά του, δίπλα, στα διαμερίσματα της κυρίας ντε Μαιντενόν συνέβαινε μία σκηνή που δείχνει σε ποιό σημείο πορώσεως ψυχικής βρεσκονταίνε βολοι εκείνοι, οι όποιοι περιεστοίχισαν τον έτοιμόθάνατο βασιλέα.

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

Η κυρία ντε Μαιντενόν κατάλαβε τότε ότι δεν είχε πια θέσι στο άνακτορα των Βερσαλλιών. Πριν άκόμα στην έλθουσα της, έλαμψε έλευθερη να κανέναι. «Αν όμως δεν το έπιθυμήτη αυτό, κυρία, έγω τη διαταγή να συνουδέσω ως την έξοδο των άνακτορών».

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ

Πώς λίγο έλειψε να διαγραφεί από το μαρτυρολόγιο. Η θαρμένη εκκλησία και η εικόνας της. Μία εικόνα που εμπεριέχει τη ζωή του Αγίου Φανουρίου. Πως χρίστηκε μία μεγαλοπρεπής εκκλησία στη Ρώμη. Η περιπέτεια των τριών διακόνων. Το όνειρο των Άγαρηνων κλπ.

Ο Άγιος Φανούριος, του όποιου η μνήμη γιορτάζεται στις 27 Αυγούστου, εινε ένας από τους γνωστότερους και συμπαθεστέρους των Έλληνο-νικό λαό, ο όποιος έπικαλείται συχνά τ' όνομά του σε διάφορους περιστάσεις. Εινε ο μόνος άγιος, του όποιου εινε άγνωστος και ο τόπος γεννήσεως και ο χρόνος της δόξας του, καθώς και οι άγώνες του ύπέρ του Χριστιανισμού. Τίποτε σχεδόν δεν γνωρίζουμε από τη ζωή του μαρτύρος αυτού. Φαίνεται όμως ότι η άτυχία τον καταδιώκει και μετά το θάνατό του, γιατί η εκκλησία μας καποτε θέλησε να τον διαγραφεί εκ του μαρτυρολόγιου, μολοντί αγόστρα άνευεωρσε την άπόφασί της αυτή.

Το μόνο σχεδόν που εινε γνωστό για τον Άγιο Φανούριο εινε το έζησε παράδοξο περιστατικό:

Τον καιρό που έξουσίαν οι Άγαρηνοί τη Ρώμη, ο διοικητής της νήσου θέλησε να άνεγείρη τα τέλη της χώρας, τα όποια είχαν καταστραφεί κατά τους διάφορους πολέμους. Έπειδή όμως για το σκοπό αυτό χρειαζόταν πέτρες, έδωλε να καταδαφίσουν μερικά εγκαταλελειμένα και έτοιμάζοντα σπίτια, που βοσκόντουσαν έξω από την πόλη. Κάθως όμως οι εργάτες έσκαβαν σ' ένα απ' αυτά για να βγάλουν λίθους, βρήκαν μέσα στη γή μία ώραιοςτάτη εκκλησία, μιοκατεστραμμένη. Μέσα στην εκκλησία ύπήρχαν διάφορες εικόνες, άφανιμένες όμως κι' αυτές από τον καιρό.

Απ' όλες τις εικόνες η εικόνα του Αγίου Φανουρίου διατηρείτο σε καλή κατάσταση, σαν νάχε ζωγραφιστή την ίδια μέρα. Ο Άγιος, όπως ραίνονταν απ' την εικόνα, ήταν νέος στην ηλικία και φορούσε στρατιωτικά. Στο δεξί χέρι του κρατούσε σταυρό και στην κορυφή του σταυρού ύπήρχε μία άναμμένη λαμπάδα. Ολόγυρα στην εικόνα αυτή ύπήρχαν άλλες δώδεκα μικρότερες εικόνες, που παρίσταναν δώδεκα μαρτύρια του Αγίου. Βλέπετε κανείς στις εικόνες αυτών την άγνωση της ιστορίας του Αγίου Φανουρίου, την ώρα που εξετάζεται από τον έδωλολάτρη άρχοντα και την ώρα που βαδίζει στο μαρτύριο ανάμεσα από έθνικούς στρατιώτες, οι όποιοι τον χτυπούν άγροια στο στήνα και στο κεφάλι. Στην τρίτη εικόνα παρίσταται ο Άγιος Φανούριος και παρακάλεσε τους άρχοντας του τόπου να παραστήσουν την εκκλησία στους Χριστιανούς για να την άνεγείρουν και την άνακαινίσουν. Έπειδή όμως οι Άγαρηνοί δεν έδεδέχθησαν, ο Νείλος άναγκάστηκε να πάη μόνος του στην Κωνσταντινούπολη, απ' όπου κατώρθωσε να πείσει απ' την Υψηλή Πύλη τη σχετική άδεια. Κ' έτσι χρίστηκε ο περίφημος θαυματουργός ναός του Αγίου. Και πράγματι προσευχήθηκαν στον Άγιο, ο όποιος την τρίτη νύχτα παρυστάθηκε και πάλι στον ύπνο των Άγαρηνών και τους έπλε ότι δεν θα ζανθόταν την ώρα τους, αν δεν έλευθερώσαν τους τρεις αλλόθους. Τότε εκείνοι, μη μπόρνοντας να κανόνουν κι' άλλους, συνέταξαν το άγραφο της άπελευθερώσεως των δούλων τους και το έστειλαν στο ναό του Αγίου Φανουρίου. Μόλις έγύρισαν οι άπεσταλμένοι τους απ' την εκκλησία, άμέσως οι παρόντες και τυφλοί Άγαρηνοί έβρυναν κλάδα Έβραίαν για το περιστατικό που τους συνέβη και έστειλαν την ίδια μέρα τους τρεις αλλόθους στην

Μία φορά τρεις Χριστιανοί διάκονοι είχαν πάει απ' την Κορή στα Κύθηρα για να χειροτονηθούν ιερείς. Αν' τον έκει Λατίνος άρχιεπίσκοπος, έπειδή, στην πατρίδα των, δεν ύπήρχε άρχιεπίσκοπος. Στο γρηισμό τους άμους κινείσαν το πλοίο, με το όποιο ταξείδευαν. Άγαρηνοί κοροσάρι, οι όποιοι τους έπληγαν, μαζί με το πλοίο και τους άλλους έπιβάτες, στη έλξησε το ότι ποτέ δεν άλκλίστηκε Ρώμη, όπου τους έπυλιναν στους άαμυλώτους στην πατρίδα τους, δι-νώντας τους και τα έξοδα του ταξεί-δους!

Μία φορά τρεις Χριστιανοί διάκονοι είχαν πάει απ' την Κορή στα Κύθηρα για να χειροτονηθούν ιερείς. Αν' τον έκει Λατίνος άρχιεπίσκοπος, έπειδή, στην πατρίδα των, δεν ύπήρχε άρχιεπίσκοπος. Στο γρηισμό τους άμους κινείσαν το πλοίο, με το όποιο ταξείδευαν. Άγαρηνοί κοροσάρι, οι όποιοι τους έπληγαν, μαζί με το πλοίο και τους άλλους έπιβάτες, στη έλξησε το ότι ποτέ δεν άλκλίστηκε Ρώμη, όπου τους έπυλιναν στους άαμυλώτους στην πατρίδα τους, δι-νώντας τους και τα έξοδα του ταξεί-δους!

Μία φορά τρεις Χριστιανοί διάκονοι είχαν πάει απ' την Κορή στα Κύθηρα για να χειροτονηθούν ιερείς. Αν' τον έκει Λατίνος άρχιεπίσκοπος, έπειδή, στην πατρίδα των, δεν ύπήρχε άρχιεπίσκοπος. Στο γρηισμό τους άμους κινείσαν το πλοίο, με το όποιο ταξείδευαν. Άγαρηνοί κοροσάρι, οι όποιοι τους έπληγαν, μαζί με το πλοίο και τους άλλους έπιβάτες, στη έλξησε το ότι ποτέ δεν άλκλίστηκε Ρώμη, όπου τους έπυλιναν στους άαμυλώτους στην πατρίδα τους, δι-νώντας τους και τα έξοδα του ταξεί-δους!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Οι περισσότεροι μεγάλοι Παρισινοί οίκοι ραπτικής ίδρυσαν τελευταία και παραρτήματα, στα οποία φτιάχνουν καπέλλα διαφόρων σχεδίων και χρωμάτων. Και γι' αυτό εφέτος είναι πα-ραπολύ της μόδας καπέλλα άσορτί με την τουαλέττα. Έπειδή όμως δεν συμφέρει πάντοτε να έχουμε για κάθε μας φόρεμα και ξεχωριστό καπέλλο άσορτί, γι' αυτό συνηθίζονται πολύ και καπέλλα από κορδέλλα γκρι-γκραίν ή και μεταξωτή, του αυτού χρώματος με το φόρεμα ή με το ε-πανωφόρι.

— Ωστόσο τα μαύρα καπέλλα πη-γαίνουν πάντοτε με κάθε τουαλέττα και γι' αυτό είναι απαραίτητα στις κυρίες. Υπάρχουν χαριτωμένα μαύ-ρα καπέλλα, κυμαμένα ολόκληρα από μαύρη γυαλιστερή κορδέλλα, ή οποία χρησιμοποιείται και ντραπέρ-ται κατά χιλίους τρόπους, ώστε να σχηματίζονται από αυτήν πέτες, τυμπάν, μπερέ κτλ.

— Το χαρακτηριστικό αυτών των καπέλλων είναι ότι άφηνουν το μέτω-πο ανοιχτό, ότι είναι ασύμμετρα και ότι από το ένα μέρος είναι πιο μεγά-λα από το άλλο. Τα καπέλλα αυτά γαννίζονται μόνο με μία κορδέλλα από μικρή μπριλλάντια, στο πλάι, ή έμπρός.

— Βλέπουμε ακόμη όμοια καπέ-λάκια με το συνδυασμό φάβας και φέτο ή και μόνον φάβινα ή μόνον από φέτο.

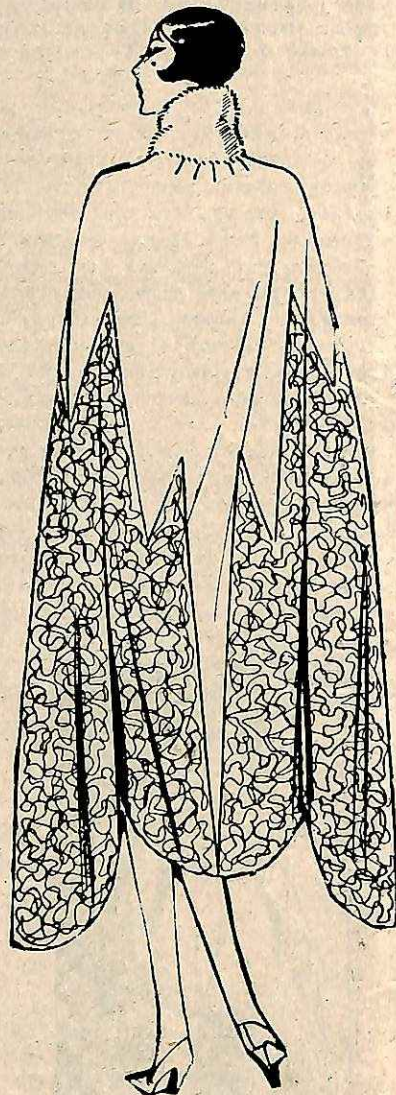
— Τώρα με τις μεγάλες ζέστες θα φορεθούν πολύ και ή καπέλιν, ή ο-ποιές εφέτος συνηθίζονται με πλατεί-α από κομμένα κατά πέτοιο τρόπο έρ-πος και πίσω, ώστε τα πλάγια τους να φαίνονται πολύ μεγάλα. Η καπέ-λιν αυτές γίνονται από ύφασμα Ιταλι-κή, από φάβινο χέρσευ, από μπαμ-πού και από μεταξωτή φάβη, και γαν-νίζονται με βελούδο, με γκρι-γκραίν και με φάβινα υφίς. Γαννίζονται έ-πίσης και με δαντέλλα, με άντε-ντέ και με ένκουστασιόν φάβινες.

— Η πιο μοντέρνα όμως γαννι-τούρα για καπέλλα είναι ή φάβινη γκιπού. Πολλές φορές στα καπέλλα αυτά ολόκληρη ή καλόττα είναι φά-βινη και άλλες φορές πάλι το μπόρ είναι ένκουστα με πλατύ άντε-ντέ από φάβινη γκιπού δαντέλλα. Τα δαν-τελλένια αυτά καπέλλα είναι διαφρά, διαφανή, όμοια και καπέλλα για τις μεγάλες ζέστες. Αν θέλετε, μπε-ρίτε να ντυμπλάρετε ή αυτά με χρωματιστό μεσσήνιό τις δαντελλέ-νιες φάβες ή να τις άφηρετε χωρίς ντυμπλό, έντελώς διαφανείς.

— Επίσης γίνονται όμοια κα-πέλλα με την άνάμνη φάβας διαφώ-ρων χρωματισμών, καθώς και με τον συνδυασμό μαύρου και άσπρου γί-νονται όμοια καπέλλα άμπιγιέ.

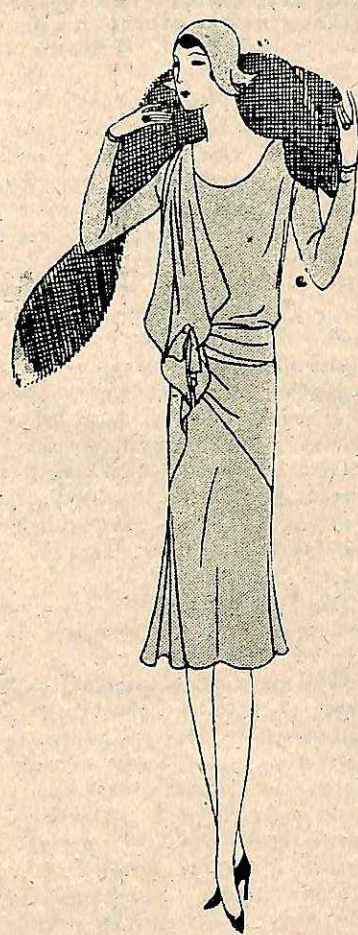
— Με τις μάσκες και άσπρες κα-πέλιν πηγαίνουν πολύ άσπρομαυρές τουαλέττες, λουσάτες ή και πολύ ή-πλες. Όμοιες τέτοιες τουαλέττες, γίνονται από μαύρο λινωμάτζο με μι-λάς άσπρες βούλες, ή και άναθή

ΜΙΑ ΟΡΑΙΑ ΚΑΠΑ

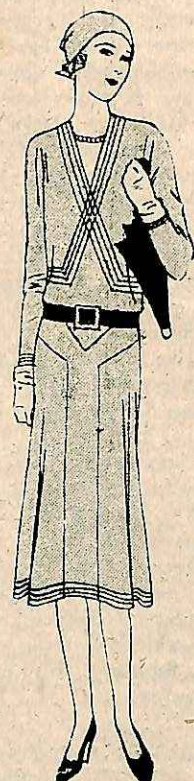
Βραδυή κάπα από κρέμ-ζωζέτ γκριζα και δαντέλλα έπίσης γκριζα. Ο γιακάς είναι από ά-σπρη γούνα λαγού.

ΕΝΑ ΚΟΜΦΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Κομψό και άπλό φόρεμα από κρέμ-ντέ σιν γκριζο ιδιόρρυθμα ντραπέ. (Μοντέλο του Πουαρέ).

ΓΙΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Φόρεμα από κρέμ-ντέ σιν καφέ άνοι-γτό, γαννισμένο με βελονίες που σχη-ματίζουν μπλεζόν-σες κορσάζο. Η ζώ-νη είναι από δέρμα καφέ και κλείει με μίαν άγκυρά μετάλ-λινη.

— Συνηθίζονται εφέτος πολύ γο-βάκια γκριζα πολύ άνοιγτά με άπο-χρώσεις άσημιού, με κάλτσες άσορτί. Επίσης τα μαύρα παπούτσια είναι της μόδας, καθώς και όμοια γοβάκια από δέρμα υπέδ σκούρο.

— Τα κοστούμια του μπάνιου δέν διαφέρουν πολύ από τα φορέματα. με τη διαφορά ότι είναι πολύ κοντά και γαννίζονται με ένκουστασιόν. με πιέτες, με βελόν, με γκοντέ και με τουνίχ, τα όποια σκεπάζουν την πλα-τεία καλόττα.

— Έφρέτος συνηθίζονται πολύ στούμια μπάνιου, πράσινα, όλων των άποχρώσεων, που ταιριάζουν τόσο με το ντύμα της θαλάσσης. Επίσης συ-νηθίζονται και τα υπέδ κοστούμια.

— Έπίσης μια από τις νεώτε-ρες της καλοκαιρινής μόδας είναι παπού-τσια και τσάντες άσορτί, από λινό άσπρο, έμποιμέ με μαύρα σχέδια.

— Έφρέτος συνηθίζονται άρκετά τα γάντια, ιδίως τα γάντια από άνοιγτό-χρωμο δέρμα σκούρο, με μανσέτες ή-πλες και άρκετά μακρούς.

— Η τσάντες είναι ίσως σε σχήμα πορτ-φέν. Η κρεμαστές τσάντες θε-ωρούνται πάλι νεωτερές.

— Τα παπούτσια συνηθίζονται πα-λύ άνοιγτά, με ύψηλα τακούνια, και γίνονται από λουσάτιν, από σεδόν γυλασέ ή από δέρμα φειδιού. Τα παπούτσια με μπλεζόντες δέν συνηθί-ζονται πάλι τόσο.

ΠΡΙΝ ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΣΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ
ΣΕΒΕΝΤΕΞ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 8

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΟΛΛΗΣΗ Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ...

Έδώ και πολλά χρόνια σκάθοντας στο νεκροταφείο της Κερκύρας για να βή-ψουν ένα στρατιώτη που είχε πεθάνει από βλογιά, μια γυνίκα πλησίασε τον παπά και τον τράβηξε απ' το ράσο.

— Τι θέλεις, εδωλημένη; τη ρώ-τησε ο παπάς.

— Νά, δέσποτά μου, άπάντησ' έ-κείνη, αυτός πέθανε από βλογιά και... δέν θέλω να τον βάλουν δίπλα στο μακαρίτη τον άντρα μου, γιατί άκου-σα πως αυτή ή άρρώστια είναι κολ-λητική...

Νά τό θυμηθεῖτε!

Διά νά γίνη ἕνα προϊόν τέλειον
ὅπως ἡ Μαγνησία Σ.Πελλεγρί-
νο χρειάζονται μηχαναί καί
ἐγκαταστάσεις πού δέν
μποροῦν νά εὐρεθοῦν
εἰς ἕνα οἰουδήποτε ἐρ-
γαστήριον. Γι' αὐτό
νά δυσπιστήτε καί
ν' ἀποφεύγετε τὰς
ἀπομιμήσεις.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ.ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Τό καλλίτερο κῦδαρτικό.

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τήν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθήναι

